ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Úžasná Zeměplocha - 05 - Magický prazdroj.pdb

**PDB Name:** Pratchett - UZ 05 - Magicky pra
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 13.10.2005
**Modification Date:** 13.10.2005
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

---

Terry Pratchett

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA 05

Magický prazdroj

---

Před mnoha lety jsem viděl velmi objemnou americkou dámu, která vlekla obrovský kostkovaný kufr na maličkých chřestících kolečkách. Pohybovala se velmi slušnou rychlostí, a když se kolečka zadrhla v puklině chodníku, ožil její kufr na krátkou chvíli vlastním životem. V tom okamžiku se zrodilo Zavazadlo. Mnohokrát děkuji jak té dámě, tak všem lidem z míst, jako je např. Power Cable v Nebrasce, které v poslední chvíli neopustila odvaha.

V téhle knize není mapa. Nenechte se, prosím, omezovat a nakreslete si vlastní.

Byl jednou jeden muž a ten měl osm synů. Jinak nebyl nic jiného než kratičká čárka na stránce historie. Je to smutné, ale o některých lidech se toho prostě víc říci nedá.

Jeho osmý syn dospěl, oženil se a měl osm synů, a protože existuje jen jediné vhodné zaměstnání pro osmého syna osmého syna, stal se tento mladík mágem. Byl moudrý a mocný, tedy určitě byl mocný, a nosil špičatý klobouk. Tady by náš příběh mohl skončit…

Měl by skončit…

Jenže proti veškeré logice magických tradic a zvyklostí, proti všem rozumným důvodům, s výjimkou důvodů srdce, které je vřelé a spletité a - jak bychom to řekli, nelogické, onen mág opustil síně magické slávy, zamiloval se a oženil. Dost možná že to neprobíhalo přesně v tomto pořadí.

Měl sedm synů a každý z nich byl již v kolébce stejně mocným mágem jako kterýkoliv dospělý mág světa.

Pak se mu narodil osmý syn…

Mág na druhou. Megamág. Zdroj veškeré magie.

Magický prazdroj.

Nad písečnými útesy zaduněla letní bouře. Hluboko dole na kamenitém pobřeží mlaskalo moře jako jednozubý stařeček, kterému dali cukrový špalek. Ve stoupavých vzdušných proudech se líně kolébalo několik racků, kteří znuděně čekali, až se něco stane.

Otec mágů seděl mezi hebkým porostem trávničky a vysokými trsy šustící mořské trávy na okraji útesu, v náručí choval dítě a oči upíral na moře.

Nad obzorem se začínal zvedat černý mrak, mířil k pevnině a světlo, které hrnul před sebou, mělo hustotu a barvu kvalitního sirupu. To znamenalo zuřivou a nebezpečnou bouři.

Když se za mágem rozhostilo bezdeché ticho, obrátil se a hleděl přímo do dvou rudých očí podivné vysoké postavy v černém plášti s kapucí staženou hluboko do obličeje.

RUDÝ FAKTRADIC? zeptala se postava. Hlas byl dutý jako podzemní jeskyně a těžký jako neutronová hvězda.

Faktradicovi se na tváři objevil strašlivý výraz člověka, který právě zešílel, pak pozvedl dítě a ukázal ho Smrťovi.

"To je můj syn," řekl. "Jmenuje se Peníz."

JMÉNO STEJNĚ DOBRÉ JAKO KAŽDÉ JINÉ, přikývl Smrť taktně. Prázdnými důlky shlížel na malou kulatou tvářičku pomačkanou spánkem. Navzdory tomu, co se říká, Smrť není krutý - je pouze bezchybně dokonalý ve své profesi.

"Vzal jsi mu matku," řekl Faktradic. Bylo to prosté konstatování, v kterém nezněla výčitka. V údolí pod útesy ležely dýmající trosky Faktradicova domova a sílící vítr už začal pomalu roznášet jemný popel do všech světových stran.

BYLA TO SRDEČNÍ MRTVICE, pokýval Smrť hlavou. JSOU HORŠÍ ZPŮSOBY, JAK ZEMŘÍT. MNĚ TO MŮŽEŠ VĚŘIT.

Faktradicův pohled sklouzl k moři. "Ani všechno mé magické umění ji nemohlo zachránit," prohlásil.

JSOU MÍSTA, KAM ANI MAGIE NEMŮŽE.

"A teď sis přišel i pro dítě?"

NE. TVŮJ CHLAPEC MÁ VLASTNÍ OSUD. PŘIŠEL JSEM PRO TEBE.

"Tak je to." Mág opatrně položil dítě do řídké trávy, chopil se dlouhé zdobené hole, která tam ležela, a vstal. Hůl byla vyrobena ze zvláštního tmavého kovu a její povrch pokrývala síť stříbrných a zlatých ozdob, které jí dodávaly bohatou a chmurnou uniformitu. Temný kov, to byl vzácný oktiron, který má dar niterné magie.

"Podívej, co jsem si vyrobil," pozvedl Faktradic hůl. "Všichni říkali, že magická hůl nemůže být z kovu, že musí být ze dřeva, ale mýlili se. Vložil jsem do ní velký kus sebe samého. Dám ji jemu."

Rukama skoro zamilovaně přejel po holi a ta vydala tichý tón.

Potom opakoval tiše, jakoby pro sebe: "Vložil jsem do ní kus svého já."

JE TO SKVĚLÁ HŮL, přikývl Smrť.

Faktradic ji zvedl do vzduchu a podíval se na svého osmého syna, který zavrněl.

"Ona si přála dceru," řekl tiše.

Smrť pokrčil rameny. Faktradic na něj vrhl pohled, který byl směsí nedůvěry a vzteku.

"Co z něj vlastně bude?"

JE TO OSMÝ SYN OSMÉHO SYNA OSMÉHO SYNA, prohlásil Smrť nezúčastněně. Vítr se mu opíral do černého pláště a posouval černé mraky nad jeho hlavou.

"A to znamená?"

BUDE Z NĚJ SUPERMÁG, SÁM TO DOBŘE VÍŠ.

Oblohou se převalilo mnohonásobné zadunění hromu.

"Jaký bude jeho osud?" vykřikl Faktradic do sílícího hukotu větru.

MÁGOVÉ SI TVOŘÍ SVŮJ OSUD SAMI. DOŠLAPUJÍ NA ZEM VELMI ZLEHKA.

Faktradic se opřel o hůl a nervózně na ni zabubnoval prsty. Očividně se ztrácel v bludišti vlastních myšlenek. Levé obočí mu pocukávalo.

"Ne," prohlásil po chvíli tiše. "Ne. Připravím mu osud sám."

RADIL BYCH TI, ABYS TO NEDĚLAL.

"Mlč! Poslouchej mě. Tenkrát mě vyhnali, oni s jejich knihami obřady a tradicemi! Říkali si mágové, a přitom v jejich vypasených tělech nebylo ani tolik magie, kolik jí já mám v jediném prstě! Odsoudili mě do vyhnanství! Mě! Protože jsem se zachoval jako člověk! Co by byli lidé bez lásky?"

ZVLÁŠTNÍ, řekl Smrť. V KAŽDÉM PŘÍPADĚ ALE…

"Poslouchej mě! Vyhnali nás sem, na konec světa, a to ji zabilo! Dokonce se pokusili sebrat mi mou hůl!" Faktradic řval do hukotu větru.

"Dobrá, jenže mně pořád ještě nějaká síla zbývá," zavrčel zuřivě. "A já říkám, že můj syn půjde na Neviditelnou univerzitu, bude nosit klobouk arcikancléře a všichni mágové světa se mu budou klanět. A on jim ukáže, co se skrývá v nejtajnějších hlubinách jejich srdcí. Těch jejich bezcitných chamtivých srdcí. Určí osud celého světa a nebude magické moci větší než ta jeho."

NE. Co bylo podivného na tom jediném tichém slovu, které Smrť pronesl, bylo to, že přehlušilo strašlivý řev začínající bouře. To slovo na okamžik vrátilo Faktradicovi zdravý rozum.

Faktradic se nejistě zakýval sem a tam. "Cože?" zeptal se.

ŘEKL JSEM NE. NIC NENÍ KONEČNÉ. JENOM JÁ, SAMOZŘEJMĚ. TAKOVÉ MANIPULOVÁNÍ S OSUDEM BY MOHLO ZNAMENAT ZKÁZU SVĚTA. SVĚT MUSÍ MÍT ŠANCI, BYŤ DOCELA MALOU. SOUDCI OSUDU VYŽADUJÍ MALIČKOU MEZERU V KAŽDÉM PROROCTVÍ.

Faktradic pohlédl do Smrťovy neproniknutelné tváře.

"Musím jim dát šanci?"

ANO.

Tap, tap, tap, dělaly Faktradicovy prsty na kovu hole.

"Dobrá, tak ji dostanou," ušklíbl se, "až peklo zmrzne!"

NE, TO BY NEŠLO. BOHUŽEL MI NENÍ DOVOLENO, ANI Z NEDBALOSTI, OSVĚTLIT TI ZÁKONY TEPLOT V ONOM NÁSLEDUJÍCÍM SVĚTĚ.

"Tak tedy," zaváhal na okamžik Faktradic, "pak budou mít svou příležitost ve chvíli, kdy můj syn zahodí svou

kouzelnou hůl."

ŽÁDNÝ MÁG NEZAHODÍ SVOU HŮL, zavrtěl Smrť hlavou. TO POUTO JE PŘÍLIŠ SILNÉ.

"Ale možné to je, to musíš připustit."

Zdálo se, že se na tím Smrť zamýšlí. Nebyl zvyklý slýchat slovo "musíš", ale zdálo se, že nakonec Faktradicův argument přijal.

DOBRÁ, souhlasil.

"Zdá se ti ta šance dostatečně malá?"

DOSTATEČNĚ MOLEKULÁRNÍ.

Faktradic se maličko uvolnil. Hlasem, který byl skoro přirozený, řekl: "Nelituju toho, víš? Udělal bych to znovu. Děti jsou naše naděje do budoucnosti."

ŽÁDNÁ NADĚJE PRO BUDOUCNOST NEEXISTUJE, odpověděl mu Smrť.

"A co nás tedy v budoucnosti čeká?"

JÁ.

"Kromě tebe, myslím."

Smrť se na něj udiveně podíval. PROMIŇ, ALE NEROZUMĚL JSEM TI.

Bouře, která jim běsnila nad hlavami, se teď rozzuřila s plnou silou. Kolem proletěl pozpátku racek.

"Myslím tím," prohlásil Faktradic trpce, "co na světě je takové, aby stálo za to žít?"

Smrť se na chvíli zamyslel.

KOČKY, odpověděl nakonec. KOČKY JSOU MOC MILÁ STVOŘENÍ.

"Proklínám tě!"

TAKOVÝCH UŽ BYLO, odpověděl mu Smrť nevzrušeně.

"Kolik času mi ještě zbývá?"

Smrť zalovil v záhybech svého rozměrného roucha a vytáhl odtamtud velké přesýpací hodiny. Baňky byly upevněny na černozlatých sloupcích a v horní zbývalo sotva několik zrnek písku.

HM, ASI TAK DEVĚT VTEŘIN.

Faktradic se narovnal do celé své stále ještě impozantní výše a natáhl zářící kovovou hůl k dítěti. Z peřinky se vymotala růžová ručička podobná malému krabovi a pevně se jí zachytila.

"Ať jsem tedy první a současně poslední mág v historii světa, který předává svou hůl vlastnímu osmému synovi," řekl pomalu a zvučně. "Ukládám mu povinnost, aby použil -"

NA TVÉM MÍSTĚ BYCH SI POSPÍŠIL…

"- celé její síly," pokračoval Faktradic, "a stal se nejmocnějším-"

Ze srdce černého mraku vyletěl s jekotem blesk, zasáhl Faktradice do špičky klobouku, proletěl mu rukou, zaklikatil se na holi a vybil se do dítěte.

Mág se změnil v obláček dýmu. Hůl zazářila nejprve zeleně, pak bíle a nakonec zadoutnala matně červenou. Dítě se ze spánku usmívalo.

Když utichl hrom, Smrť se pomalu sehnul a zvedl do náruče chlapečka, který otevřel oči.

Zářily zlatou vnitřní září. Poprvé za celu tu dobu, kterou pro lepší orientaci nazveme jeho životem, zjistil Smrť, že se mu do tváře upírají oči, jejichž pohled dokáže jen s obtížemi opětovat. Zdálo se mu, že zlaté oči jsou zaostřeny do místa ležícího někde uvnitř jeho lebky.

Tohle jsem neměl v úmyslu, ozval se z čirého vzduchu Faktradicův hlas. Stalo se mu něco?

NE. Smrť násilím odtrhl pohled od toho nově narozeného vědoucího úsměvu. ON TU SÍLU VSTŘEBAL. JE JAKO STUDNA, KTERÁ SE MŮŽE ZMĚNIT V MAGICKÝ ZDROJ. BEZPOCHYBY PŘEŽIJE MNOHO HORŠÍCH VĚCÍ. A TEĎ PŮJDEŠ SE MNOU.

Ne.

ALE ANO. JSI TOTIŽ MRTEV, JESTLI SIS NEVŠIML. Smrť se rozhlédl kolem po Faktradicově třepotavém stínu, ale nenašel ho. KDE JSI?

V holi.

Smrť se opřel o kosu a povzdechl si.

TO JE HLOUPOST. MOHL BYCH TĚ Z NÍ VELMI SNADNO VYSEKAT.

Jenže bys při tom musel zničit hůl, pokračoval Faktradicův hlas a Smrť v něm zřetelný uslyšel jásavý tón. A když ji teď dítě přijalo, zničil bys s ní i dítě. A to nemůžeš udělat, protože bys narušil předurčené osudy. To je mé poslední kouzlo. Řekl bych, že se mi dost povedlo.

Smrť opatrně strčil do hole. Zapraskala a po jejím povrchu přeběhly jiskřičky.

Bylo to zvláštní, ale necítil skoro žádnou zlost. Zlost je emoce, k emocím potřebujete nervy a žlázy, a ty Smrťovy chyběly, takže se dokázal rozčilit jen ve velmi ojedinělých případech, a to ho muselo něco opravdu hodně rozpumpovat. Cítil se však poněkud dotčen. Znovu si povzdechl. Lidé na něj podobné věci zkoušeli od nepaměti. Na druhé straně bylo docela zajímavé pozorovat jejich snažení a tenhle pokus byl aspoň o něco originálnější než ty věčné sudy, kouzelné stoličky a šachové hry, které Smrť nenáviděl, protože nebyl s to zapamatovat si, jak táhne kůň.

POUZE ODDALUJEŠ NEVYHNUTELNÉ, prohlásil.

Ale to je přece podstata celého života, ne?

ŘEKNI MI PŘESNĚ, CO SI MYSLÍŠ, ŽE ZÍSKÁŠ.

Budu stát svému synovi po boku. Budu ho učit, i když on o tom nebude vědět. Povedu jeho myšlenky a pomůžu mu k pochopení. A až bude připraven, pak budu řídit jeho kroky.

ŘEKNI MI, zeptal se Smrť, JAK JSI ŘÍDIL KROKY SVÝCH OSTATNÍCH SYNŮ?

Vyhnal jsem je. Odvážili se se mnou přít, odmítali poslouchat, co jsem je chtěl naučit. Ale tenhle bude jiný.

JE TO MOUDRÉ?

Hůl mlčela. Chlapeček vedle ní se spokojeně rozesmál. K jeho uším doléhal hlas, který slyšel jen on sám.

Pro způsob, jakým se velká A'Tuin pohybovala galaktickou nocí, nebylo přirovnání. Když jste šestnáct tisíc kilometrů dlouzí, máte krunýř plný kráterů po nárazech meteorů a ledu z chvostů vlasatic, neexistuje nic, co by bylo skutečnější než vy sami.

Velká A'Tuin tedy pomalu plula mezihvězdnými hlubinami, ona, největší želva, která kdy existovala, a na mocném krunýři nesla čtyři obrovské slony, na jejichž zádech spočíval lesklý kruh Zeměplochy lemované krajopádem. Zeměplocha, abychom už řekli všechno, existuje jako výsledek náhodné nepravidelnosti na křivce pravděpodobnosti nebo snad proto, že bohové milují žertíky jako kdokoliv jiný.

Ve skutečnosti víc než většina lidí.

Nedaleko pobřeží Kruhového oceánu, v pradávném, doširoka rozloženém městě Ankh-Morporku, ve zdech Neviditelné univerzity, v polici na hedvábném polštáři ležel klobouk.

Byl to dobrý klobouk. Byl to velkolepý klobouk.

Byl samozřejmě špičatý, měl širokou měkkou krempu, ale jeho tvůrce se dal do skutečné práce až po tom, co se vypořádal s těmihle základními detaily. Použil zlatou krajku, třpytivé perly a zářící ankíny. Přidal velmi nevkusné zlaté zekíny a ty doplnil - jaká zrádná stopa! - kruhem oktarínů.

Protože kameny v této chvíli nebyly v silném magickém poli, nesvětélkovaly a vypadaly jako nějaké podřadné polodrahokamy.

Do Ankh-Morporku přišlo jaro. Zatím to nebylo na první pohled patrné, ale na slovo vzatí znalci bezpečně rozeznávali určité známky tohoto ročního období. Tak například silný povlak na řece Ankhu, jejíž široký a velebný tok sloužil obyvatelům dvojměstí současně jako zásobárna vody, ústřední kanalizační potrubí a příruční márnice, změnil svou barvu z odporně šedé na zářivě zelenou. Na opilých střechách města vyrašily pruhované peřiny a buclaté polštáře, protože zimní lůžkoviny byly větrány a vystavovány slaboučkým slunečním paprskům. V hlubinách sklepů se začaly kroutit a praskat staleté trámy, jejichž vyschlá míza se snažila odpovědět na volání svých vzdálených kořenů a lesa. V okapech a na římsách Neviditelné univerzity si ptáci začali stavět nová hnízda. Bylo zajímavé, že si žádný pták ani v dobách, kdy byla největší nouze o stavební prostor, nepostavil své obydlí ve vstřícně rozšklebených ústech některého ze stovek vodních chrličů lemujících univerzitní střechy, což zklamané chrliče velmi těžce nesly.

Určité jaro přišlo dokonce na samu prastarou Univerzitu. Dnes večer se bude slavit Svátek všech malých bohů a bude se volit nový arcikancléř.

Přesně řečeno, on se nebude volit, protože mágové se odmítají zabývat vším tím předvolebním, volebním i povolebním humbukem a koneckonců se stejně velmi dobře vědělo, že arcikancléř je vybírán podle vůle bohů. V letošním roce mohl člověk s poměrně velkou jistotou vsadit na to, že bohové mají jasno a že vybrali starého Antivira Zcestyhusu. Jednak to byl starý dobrý brach a za druhé poctivě čekal celé dlouhé roky, až na něj dojde řada.

Arcikancléř Neviditelné univerzity byl oficiální hlavou všech mágů Zeměplochy. Kdysi to znamenalo, že musel být skutečně i nejlepším a nejmocnějším mágem, ale teď byly časy mnohem klidnější a abychom už přiznali vše, starší a staří mágové shlíželi na magii jako na něco, co je už tak trochu pod jejich úroveň. Předstírali, že se raději zabývají administrativní stránkou věci, což je bezpečnější a skoro stejně zábavné, a pak ještě velkými služebními obědy a večeřemi.

Dlouhé odpoledne se pomalu táhlo. Klobouk si dřepěl na vybledlém polštáři ve Zcestyhusově bytě, zatímco jeho budoucí nositel se šplouchal ve vaně před krbem a myl si plnovous. Ostatní mágové klimbali ve svých pracovnách nebo se pomalu a opatrně procházeli v univerzitní zahradě, aby vzhledem k večerní hostině povzbudili svou chuť k jídlu. Dva tři tucty kroků byly většinou považovány za dostačující.

Ve Velké síni, pod namalovanými nebo kamennými pohledy dvou set předcházejících arcikancléřů pobíhá pomocný personál a připravuje dlouhé stoly a lavice. V klenutém bludišti kuchyní a sklepů - prosím, představivost jistě nepotřebuje žádného průvodce. Měla by ovšem zahrnout obrovské množství másla, sádla, rozpálených sporáků, pánví, odfukujících hrnců a bublajících kastrolů, množství křiku, soudky kaviáru, celé pečené voly, dlouhé věnce klobásek, zavěšené jako papírové řetězy ode zdi ke zdi, a také šéfkuchaře, který v jedné z lednic dolaďoval detaily modelu Neviditelné univerzity vyrobeného z jakéhosi nepochopitelného důvodu z másla. To byl jeho každoroční příspěvek ke slavnostem - máslové labutě, budovy z másla, celé zvěřince, žluté a páchnoucí. Miloval svého koníčka natolik, že nikdo neměl srdce říci mu, aby toho už konečně nechal.

V bludišti podzemních prostor se potuloval hlavní sklepník a znalecky ochutnával ze sudů a soudků.

Tajemná atmosféra očekávání zastihla dokonce i havrany sídlící ve třikrát osmdesát metrů vysoké Věži umění, prokazatelně nejstarší stavbě na světě. Její zvětralé kameny podpíraly miniaturní prales, jehož koruny se vznášely vysoko nad střechami města. V něm se vyvinuly zvláštní a nevídané druhy brouků a malých savců, a protože věž dosahovala i za slabého větru znatelných výkyvů a lidé se na její vrcholek neodvažovali, měli tuhle zásobárnu havrani sami pro sebe. Teď poletovali rozčileně kolem a chovali se jako komáři před bouřkou. Nebylo by špatné, kdyby si jich všiml někdo zezdola.

Už brzo se stane něco hrozného.

Vás to taky napadlo, že?

Nebyli jste sami.

"Co to do nich vjelo?" vykřikl Mrakoplaš do sílícího hluku.

Hlavní knihovník se rychle sehnul a nad hlavou mu zasvištěl jeden z těžkých grimoárů, který vyletěl ze své police. Kniha zůstala chvíli viset ve vzduchu a třásla sebou na konci řetězu, ale pak se rychle snesla dolů a dopadla na Podrobnou rukověť daemonologie, která sebou neklidně smýkala na čtecím pultíku.

"Oook!" prohlásil knihovník.

Mrakoplaš se opřel ramenem o třesoucí se regál a násilím a vlastním tělem zasunul neklidně šustící svazky nazpět. Hluk byl strašlivý.

Magické knihy žijí tak trochu svým vlastním životem. Některé až příliš bujným - tak například první vydání Nekrotelecomiconu, muselo být uzavřeno mezi dvěma silnými kovovými deskami, kniha Spisek o pravém umění levitačním strávila posledních sto padesát let ve zšeřelém přítmí mezi stropními trámy a Fordgeho mirakulózní výčet vší mažije sexuální je uložen ve vaně plné ledu v samostatné místnosti. Konkrétně pro tuto knihu platí předpis, že do ní mohou nahlédnout jen mágové starší osmdesáti let, a přednostně ti mrtví.

Jenže běžně používané grimoáry a inkunábule na hlavních policích byly neklidné jako obyvatelé kurníku, do kterého se pode dveřmi prohrabává kuna. Zpod jejich zavřených desek se ozývalo tlumené škrabání podobné zvuku stovek malých párátků.

"Co jsi říkal?" křikl Mrakoplaš.

"Oook!"

"To je pravda!"

Mrakoplaš, který jako čestný zástupce hlavního knihovníka zatím nepokročil za obyčejné zařazování knih nebo podávání banánů, musel obdivovat způsob, jakým se knihovník proplétal mezi policemi; tu přeběhl černou kožnatou dlaní přes rozechvělou vazbu, tam tichým opičím huhláním uklidnil vystrašenou encyklopedii.

Po nějaké chvíli se začala knihovna uklidňovat a Mrakoplaš cítil, jak napětí povoluje.

V každém případě to však byl klid velmi křehký. Tu a tam zašustila nějaká stránka. Ze vzdálených polic se občas ozvalo zlověstné zavrzání knižního hřbetu. Po překonání počáteční paniky byla teď knihovna napjatá a ostražitá jako angorská kočka v továrně na houpací křesla.

Knihovník ukončil procházku uličkami mezi regály. Do jeho obličeje by se mohla zamilovat snad jen pneumatika silničního tahače, ale zato na ní neustále lpěl slabý úsměv. Podle způsobu, jakým zalezl do svého pelechu pod stolem a přikryl si hlavu přikrývkou, však Mrakoplaš v téhle chvíli snadno poznal, že jeho nadřízený má vážné obavy.

Prohlédněme si Mrakoplaše, který nejistě vyhlíží mezi rozmrzelými regály. Na Ploše existuje osm magických tříd. Mrakoplašovi se po šestnácti letech pobytu na Univerzitě zatím nepodařilo dostat se ani do té první. Pravdou je, že několik z jeho profesorů dospělo k názoru, že Mrakoplaš je ten vzácný typ, který není schopen působit ani v nulté úrovni, do které se většina obyčejných lidí prostě narodí. Jinak řečeno, vznikla dokonce domněnka, že až Mrakoplaš zemře, stoupne o nějakou tu setinku procenta průměrná magická schopnost zeměplošské populace.

Mrakoplaš je vysoký, hubený a nosí řídký plnovous. Jeho vousy ovšem budí ten zvláštní dojem, jaký budí na tvářích všech lidí, kteří nejsou typově "přirozenými vousonosiči". Na sobě má temně červené roucho, které pamatuje lepší roky, pravděpodobně lepší desetiletí. Že je mág, poznáte snadno podle jeho špičatého klobouku s olámaným okrajem. Klobouk má vpředu vyšito stříbrnou nití a velkými písmeny slovo MÁK. Vyšívat ho musel člověk, jehož zručnost byla ještě pochybnější než jeho vzdělání. Klobouk má sice na špičce hvězdu, ale většina zlatých zekínů už z ní opadala.

Mrakoplaš si narazil klobouk na hlavu, protlačil se štěrbinou mezi pootevřenými křídly těžkých dveří a vyšel do zlatavého odpoledního světla. Bylo ticho a klid, jež rušilo jen hysterické krákorání havranů, kteří zmateně kroužili kolem Věže umění.

Mrakoplaš je chvíli pozoroval. Univerzitní havrani - to byla pěkně tuhá ptačí parta. Z bohorovného klidu je mohlo vyvést jen něco skutečně výjimečného.

Jenže na druhé straně -

- obloha byla světle modrá s nádechem do zlatova a jen tu a tam po ní líně pluly sněhobílé obláčky, jejichž barva se v prodlužujícím slunečním světle měnila v růžovou. Prastaré kaštany na čtvercovém nádvoří byly v plném květu. Z kteréhosi otevřeného okna se nesl zvuk houslí, na které cvičil jeden ze studentů. Falešně. Nic, o čem byste mohli prohlásit, že je to hrozivé.

Mrakoplaš se opřel o kamennou zeď vyhřátou sluncem. V tu chvíli zařval.

Budova se třásla. Cítil, jak mu záchvěvy v podobě jemné rytmické rezonance pronikají do rukou i nohou. Třas měl přesně ten správný kmitočet, který vzbuzuje nekontrolovatelnou hrůzu. Samy kameny se vlastně chvěly hrůzou.

Pak zaslechl slabý cinkavý zvuk a podíval se na zem. Ozdobná litinová mříž chránící ústí jedné z odpadových stok se odsunula a z něj vystrčila hlavu univerzitní krysa. Když se vyškrabala ven, vrhla zoufalý pohled na Mrakoplaše, ale pak se rozběhla přes nádvoří a za ní následoval tucet jejích soukmenovkyň. Některé z krys byly oblečené, ale to nebylo nic neobvyklého, protože výjimečně vysoká hladina zbytkové magie prováděla s geny univerzitních tvorů podivné věci.

Mrakoplaš se vyděšeně rozhlédl kolem a uviděl další řady šedých tělíček, která vybíhala prakticky ze všech kanalizačních otvorů a pádila k vnějším zdem. Listy břečtanu, obrůstajícího stěnu za jeho zády, se divoce zazmítaly, na rameno mu dopadlo v zoufalém pohrdání smrtí několik krys, které se svezly po Mrakoplašově rouchu na zem a rozběhly se za svými družkami. Jinak ho krysy naprosto ignorovaly, ale to zase tak zvláštní nebylo, protože Mrakoplaše ignorovala většina živých tvorů.

Obrátil se, vběhl do budovy a s rozevlátým rouchem, jehož podolek mu pleskal kolem nohou, pádil chodbami, až doběhl k pracovně kvestora univerzity. Zabušil na dveře, které zaskřípaly a pomalu se otevřely.

"Podívejme, to je přece, hm, ten, ehm, Mrakoplaš, že?" řekl rektorův zástupce bez valného nadšení. "Copak se děje?"

"Potápíme se!"

Kvestor na něj chvilku mlčky zíral. Jmenoval se Pozinkl. Byl vysoký, šlachovitý a vypadal, jako by byl v minulém životě koněm a v současném ho to jen o chlup minulo. Většina lidí měla dojem, že se na ně dívá spíš zuby než očima.

"Říkáte, potápíme?"

"Jo. Krysy opouštějí Univerzitu!"

Kvestor na něj vrhl další nejistý pohled.

"Pojďte dovnitř, Mrakoplaši," řekl pak laskavě. Mrakoplaš šel za ním, spolu přešli nízkou temnou pracovnu a došli k oknu. Okno vyhlíželo daleko do kraje, přes zahrady k řece, která se pomalu a mírumilovně plazila k moři.

"Nepřeháníte to trochu?" zeptal se kvestor.

"Co jestli nepřeháním?" zeptal se Mrakoplaš s nejistým pocitem viny.

"Víte, tohle je totiž budova," vysvětloval mu trpělivě kvestor. A jako většina mágů postavených před nějakou nepochopitelnou záhadu si začal balit cigaretu. "Není to loď. To se celkem snadno pozná. Žádné želvy plující kolem, žádné podpalubí, plachty a takové ty věci. Možnost, že by se budova potopila, je velmi malá, nemyslíte? Jinak bychom, ovšem, museli obsadit kůlny a altány a vyplout k pobřeží. Hm?"

"Ale krysy -"

"Řekl bych, že do přístavu dorazila loď se zrním. Nebo je to nějaký, hm, jejich jarní obřad."

"Jsem si jistý, že jsem cítil, jak se třese budova," pokoušel se nejistě Mrakoplaš. Tady, v tiché klidné místnosti, s ohněm praskajícím v krbu, už si tím nebyl tak jistý.

"Nějaký náhodný otřes. Třeba si Velká A'Tuin říhla, nebo něco podobného. Měl byste se sebrat, hm, vážně. Nepil jste náhodou, že ne?"

"Ne!"

"Hm. A napil byste se?"

Pozinkl se přesunul k barové skříňce z tmavého dubu, vytáhl z ní dvě sklenky a naplnil je vodou ze džbánu.

"V téhle denní době mám nejraději sherry," prohlásil a pozvedl v magickém gestu ruce nad sklenicemi. "Jen mi řekněte, hm, máte raději sladké, nebo sušší?"

"Raději ne," odpověděl Mrakoplaš. "Možná že máte pravdu. Půjdu a chvíli si odpočinu."

"To je skvělý nápad."

Mrakoplaš se vydal na zpáteční cestu studenými kamennými chodbami. Občas položil dlaň na stěnu, na chvíli se zaposlouchal do ticha a pak vždycky zavrtěl hlavou. Když přecházel nádvoří, spatřil hejno myší, které se vyhrnuly po schodech z obvodové galerie a zamířily k řece. Mrakoplašovi se najednou zazdálo, že se hýbe i zem, po které malí hlodavci běží. Když se sehnul, aby se ujistil, že ho šálí zrak, pochopil, že mu oči slouží skvěle. Zem byla pokryta mravenci.

Nebyli to obyčejní mravenci. To staletí, během kterých vsakovala magie do stěn Neviditelné univerzity, s nimi provedla podivné věci. Někteří z nich za sebou táhli malinké vozíčky, jiní jeli na osedlaných broucích, ale všichni se snažili opustit Univerzitu co nejrychleji. Tráva ve směru jejich cesty se zmítala jako v poryvech silného větru.

Shora se ozval zvláštní zvuk a Mrakoplaš zvedl hlavu. Uviděl pruhovanou matraci, která se pomalu vysunula z jednoho z horních oken a vrhla se dolů na dláždění. Po krátké chvilce, ve které, jak se zdálo, nabírala dech, se maličko pozvedla nad zem. Pak se začala cílevědomě posunovat přes trávník směrem k bráně z nádvoří a mířila přímo na Mrakoplaše, kterému se před ní podařilo tak tak uskočit. Zaslechl štěbetání vysokých hlásků, a než se naducaná matrace vydala na další cestu, zahlédl pod pruhovanou tkaninou tisíce malých odhodlaných nožiček, které ji poháněly. Dokonce i štěnice byly na pochodu a v obavě, že by nemusely najít tak pohodlný útulek, jaký obývaly až do dnešního dne, rozhodly se, že nic neponechají náhodě a vezmou si domov s sebou. Jedna ze štěnic na Mrakoplaše zamávala a kvíkla na pozdrav.

Mrakoplaš začal couvat a ustupoval tak dlouho, až se mu něco zezadu dotklo nohou, a po zádech mu přeběhl mráz. Zjistil, že je to kamenné sedátko. Upřeně se na ně zadíval. Nezdálo se, že by mělo někam na spěch, naopak, ani se nehnulo. Vděčně se na ně posadil.

Pro to všechno musí být nějaké přirozené vysvětlení, pomyslel si. Nebo alespoň nějaké docela normální nepřirozené.

Skřípavý zvuk ho přinutil obrátit pohled k budovám na druhé straně trávníku.

Pro tohle však přirozené vysvětlení ani být nemohlo. Po římsách a okapových rourách se neuvěřitelně pomalu, v tichu přerušovaném jen občasným zaskřípěním kamene o kámen, spouštěly chrliče. Opouštěly střechu.

Je škoda, že Mrakoplaš nikdy neviděl film, natož film zpomalený, protože pak by byl možná schopen popsat přesněji, co viděl. Ta stvoření se nepohybovala, postupovala v řadě trhavých sekvencí a prošla kolem něj v dlouhém procesí složeném hlavně ze zobáků, hřív, křídel, pařátů a holubího trusu.

"Co se děje?" Věta, která se mu v zoufalství vydrala z vyschlého hrdla, zněla spíš jako zakvákání.

Věc s obličejem skřeta, tělem harpyje a nohama husy k němu otočila hlavu sérií kratičkých škubnutí a promluvila hlasem, který by mohl znázorňovat peristaltiku hor (i když celkový dunivý efekt byl poněkud pokažen tím, že věc nedokázala zavřít ústa).

Věc řekla: "-líží se su-er-ág! -rchni, kdo -ůžeš!"

"Cože?" Mrakoplaš nic nechápal, ale věc už byla o kus dál a neohrabaně poskakovala napříč starobylým trávníkem.

Mrakoplaš zůstal ochromeně sedět a teprve po nějakých deseti vteřinách se mu z úst vydralo poděšené zakvíknutí a on vyrazil tak rychle, jak to jen dokázal.

Zastavil se až ve svém pokoji v budově knihovny. Nebyl to zvlášť zařízený pokoj, používal se hlavně jako skladiště starého nábytku, ale byl to jeho domov.

U jedné tmavé stěny stála skříň. Nebyla to taková ta směšná moderní věcička, dobrá akorát tak na to, aby se do ní ukryl vyděšený smilník ve chvíli, kdy se v zámku bytu nečekaně ozve manželův klíč. Tohle byla důstojná dubová záležitost, temná jako bezměsíčná noc, v jejíchž hlubinách se plížila a množila ramínka na šaty a na dně se hemžily skupinky lichých bot. Je docela možné, že skříň byla dveřmi do nějakého pohádkového světa, ale to se nikdy nikdo neodvážil zjistit, protože vnitřek skříně vyplňoval morový zápach naftalínových kuliček proti molům.

Nahoře na skříni, zabalená ve zbytcích zažloutlého papíru a starých prostěradel, ležela obrovská truhlice pobitá mosazným kováním. Vystupovala pod jménem Zavazadlo. Proč se Zavazadlo rozhodlo dát se vlastnit právě Mrakoplašem, to vědělo jen ono samo a ono to nikdy neřekne. Je však třeba říci, že žádná z pomůcek v dějinách cest a cestovního ruchu nemá tak záhadnou a temnou historii. Dala by se snad popsat jako napůl truhla a napůl vraždící maniak. Zavazadlo mělo množství neobvyklých vlastností, které se mohly podle situace objevit hned, nebo také nikdy, ale jednou z nich se od ostatních mosazí okovaných truhel zásadně lišilo. Chrápalo. Zvuk, který se mu dral zpod víka, zněl, jako by uvnitř někdo pomalu přeřezával silný trám.

Zavazadlo bylo možná magické. Mohlo být strašlivé. Ale ve své rozporuplné duši chovalo laskavou náklonnost ke každému dalšímu zavazadlu v celém existujícím mnohovesmíru a zimy nejraději trávilo v hlubokém spánku nahoře na skříni.

Mrakoplaš do něj udeřil násadou koštěte a zvuk pily umlkl. Pak si nacpal do kapes různé potřebné i nepotřebné věci z krabice od banánů, kterou používal jako toaletní stolek, a vyrazil ke dveřím. Nemohl si nevšimnout, že jeho matrace zmizela, ale na tom celkem nezáleželo, protože byl pevně rozhodnut, že už v životě na matraci spát nebude.

Zavazadlo přistálo na zemi s mocným zaduněním. Po několika vteřinách se s nesmírnou opatrností zvedlo na stovky svých růžových nožiček. Zakývalo se dopředu a dozadu, protáhlo si každou nožku, pak otevřelo víko a zazívalo.

"Tak jdeš, nebo ne?"

Víko se s klapnutím zavřelo. Zavazadlo uvedlo do pohybu nohy, které se přesunuly podle složitého vzorce tak, že jeho čelo směřovalo ke dveřím, a vyrazilo za svým pánem.

Knihovna se stále halila do podivné atmosféry napětí, kterou jen tu a tam porušilo zacinkání řetězu nebo tlumené zašustění stránek. Mrakoplaš se sehnul pod stůl a vytáhl ven knihovníka, který se pořád ještě choulil pod svou pokrývkou.

"Pojďte, povídám!"

"Oook."

"Koupím vám panáka," uchýlil se Mrakoplaš v zoufalství k poslednímu přesvědčovacímu prostředku.

Knihovník se rozbalil jako čtyřnohý pavouk. "Oook?"

Mrakoplaš opičáka vytáhl z jeho pelechu napůl násilím a vlekl ho ke dveřím. Nemířil k hlavní bráně, ale do zadní části univerzitních pozemků, kde bylo ve zdi několik uvolněných kamenů, které už skoro dva tisíce let nabízely studentům i po uzavření bran celkem pohodlnou cestu do vnějšího světa. Pak se najednou zastavil tak prudce, že mu knihovník narazil do zad a Zavazadlo je oba srazilo na zem.

"Oook!"

"U všech bohů!" prohlásil Mrakoplaš. "Koukněte na tohle!"

"Oook?"

Od mříže kuchyňského větráku, který se črtal těsně u země, se valil lesklý černý proud. Každá z těch několika už vyšlých hvězd se zrcadlila v milionech drobných černých krovek.

Mrakoplaše však neznepokojil pouhý pohled na ty miliony švábů. Vyděsilo ho, že pochodovali jednotným krokem v uspořádaných řadách po stu jedincích. Samozřejmě že stejně jako všichni ostatní neformální obyvatelé Neviditelné univerzity byli i švábi poněkud zvláštní, ale na zvuku milionů drobných nožiček, dopadajících v dokonalém rytmu na dlažbu, bylo něco obzvláště odpudivého.

Mrakoplaš pochodující proud opatrně překročil. Knihovník ho přeskočil.

Zavazadlo je pochopitelně následovalo a zadním traktem se rozlehly zvuky, jako by někdo zastepoval na pytli čipsů.

Mrakoplaš nakonec přinutil Zavazadlo opustit akademickou půdu hlavní branou, protože jinak by vybouralo díru v už tak chatrné zdi. On a knihovník vylezli z Univerzity zadem, společně s ostatním hmyzem a drobnými vyplašenými hlodavci. Mrakoplaš věřil, že pár piv, vypitých pěkně v klidu, mu umožní vidět celou situaci v jiném světle, a když ne, dokážou to ta další. Rozhodně to stálo za pokus.

A právě proto nebyl při večeři ve Velké síni. Jak se ukáže, bylo to nejdůležitější nezkonzumované jídlo v jeho životě.

Kdesi v zadním traktu Univerzity něco tiše zazvonilo. Na kovových hrotech, které chránily korunu zdi, se pevně zachytila vržená kotva s lankem. O chvilku později už na dláždění vnitřního dvora dopadla tiše a pružně černě oděná štíhlá postava a rozběhla se směrem k Velké síni, kde rychle zmizela v bludišti stínů.

Stejně by si jí nikdo nevšiml. Na druhé straně univerzitních pozemků se k bránám blížil supermág. Na místech, kde se jeho nohy dotkly kamenů dláždění, tryskaly ze země modré jiskřičky a v jejich žáru se odpařovaly krůpěje

večerní rosy.

* * *

Bylo velmi horko. Obrovský krb na pootočné straně Velké síně byl prakticky rozžhavený do ruda. Mágové jsou velmi zimomřiví, takže v nárazech tepla sálajícího z hučících polen se tavily svíce šest metrů od krbu a na polituře dlouhých stolů naskakovaly puchýře. Vzduch v místnosti modral tabákovým kouřem, který byl neřízenými proudy zbytkové magie tvarován do podivných obrazců.. Ve středu nejdelšího stolu spočívalo kompletní tělo upečeného prasete, jehož výraz jasně naznačoval, jak silně se ho dotkl fakt, že ho někdo zabil, aniž počkal, až dožere poslední jablko. Kousek od něj se pomalu měnil máslový model Univerzity v kaluž rozteklého tuku.

Pivo teklo proudem. Tu a tam zpívaly skupinky zarudlých šťastných mágů prastaré pijácké písně, které zahrnovaly množství pleskání do stehen a výkřiků "Ohó!". Jediná možná omluva pro tohle chování spočívá v tom, že mágové žijí v celibátu a musí si najít zábavu tam, kde to jde.

Další důvod tohoto družného veselí byla skutečnost, že se nikdo nepokoušel nikoho zabít. To je v magických kruzích stav velmi vzácný.

Vyšší magické úrovně jsou místa velmi nebezpečná. Každý mág se snaží vypudit kolegu nad sebou tím, že šlape na prsty kolegům pod sebou. Říci, že mágové jsou od přírody zdravě soutěživou sociální skupinou, by bylo stejné, jako prohlásit o piraňách, že jídlo jen tak oďobávají. Protože po Velké magické válce zůstaly celé rozsáhlé oblasti Zeměplochy neobývatelné, měli mágové zakázáno vyrovnávat si své neshody pomocí magie. Jednak to působilo mnoho nepříjemností především větší části obyčejné populace, a navíc bývalo dost často těžké odhadnout, která z kouřících hromádek mastných sazí je vítězem. Mágové se tedy vrátili k mnohem mírnější tradici nožů, tajemných jedů, škorpionů v botách a složitých pastí, v nichž hlavní roli hrávalo jako břitva nabroušené kyvadlo.

Na Svátek malých bohů se však považovalo za vrchol netaktnosti a nevychovanosti zabít bratra - mága a většina z přítomných si dokonce nechala volně splývat vlasy beze strachu, že je jimi někdo během večera uškrtí.

Arcikancléřská židle byla prázdná. Antivir Zcestyhusa večeřel ve své pracovně, jak přináleží muži, který se měl stát budoucím arcikancléřem. Po vážném rozhovoru s těmi starými mágy, kteří ještě tak docela nepropadli stařecké senilitě, ho dnes ráno vybrali bohové. Navzdory tomu, že jeho věk už překročil osmdesátku, se Zcestyhusa cítil poněkud nervózní a ze svého druhého kuřete pozřel sotva pár soust.

Během několika minut bude muset pronést řeč. Za dnů bujarého mládí hledal Zcestyhusa sílu na podivných místech, zápasil v planoucích osmiúhelnících s démony, upíral zraky do míst, o kterých nesmí obyčejný člověk ani snít, a dokonce se mu podařilo oblafnout Výbor univerzitních sponzorů, ale nic v celých osmi kruzích nicoty mu nepřipadalo tak strašné jako pár set tváří, které se k němu měly zanedlouho obrátit závoji cigaretového dýmu.

Už brzo pro něj přijdou heroldi. Vzdychl, odstrčil nedotčený puding, přešel rozlehlou pracovnu, postavil se před velké zrcadlo a začal šátrat v záhybech svého roucha, kam si uložil poznámky.

Když je našel a poněkud uspořádal, odkašlal si.

"Drazí bratři v rouchu," začal, "nedokážu vám ani vypovědět, jak jsem…, ehm…, rozhlížím se kolem sebe a zrak mi ulpívá na tvářích arcikancléřů zemřelých dřív, než…" Zarazil se, znovu si uspořádal papírky s poznámkami a pokračoval o něco jistěji. "Když tady tak dnes večer stojím, připomíná mi to historku o trojnohém podomním obchodníkovi a…, ehm…, kupcových dcerách. Ten kupec měl tři dcery…"

Někdo zaklepal na dveře.

"Vstupte," zabasoval Zcestyhusa a krátkozrakýma očima zamžoural do poznámek.

"Ten kupec," zahuhlal, "takže ten kupec…, ehm… ano, ten kupec měl tři dcery. Byly tři…? Určitě. Ano, byly. Kupec měl tři dcery. Zdálo by se, že…"

Podíval se do zrcadla a najednou se obrátil.

Pokusil se říci: "Co jste z…"

A zjistil, že jsou přece jen horší věci než veřejné projevy.

Drobná temná postava, která se plížila opuštěnými chodbami sice zaslechla hluk, ale nijak si ho nevšímala. V oblastech prosycených magií nebyly podobné nepříjemné zvuky nic zvláštního. Vetřelec očividně něco hledal. Nebyl si jistý co, věděl jen, že až to uvidí, určitě to pozná.

Netrvalo dlouho a hledání ho zavedlo do Zcestyhusovy pracovny. Vzduchem se vinuly husté praménky mastného kouře. V prostoru se vznášely drobné částečky sazí a na podlaze bylo vypáleno několik skvrn ve tvaru lidské nohy.

Temná postava se otřásla. Nikdy se nedalo předem odhadnout, co najdete v obydlí mágů. Postava zahlédla svou mnohonásobnou podobu v obrovském popraskaném zrcadle, upravila si kapuci na hlavě a dala se do hledání.

Pohybovala se jako někdo, kdo se řídí jakýmsi vnitřním hlasem. Tiše přešla místnost a zastavila se u stolku, na kterém stála velká odřená kulatá krabice ze silné kůže.

Hlas, který se ozval zevnitř, zněl, jako by pronikal několika vrstvami hustého koberce. Konečně! Co tě tak zdrželo?

"Zajímalo by mě, jak vlastně tenkrát všichni začínali? Myslím v těch dávnejch dobách, co ještě žili opravdoví mágové a o nějakejch pitomejch čarodějnejch úrovních nebylo ani řeči! Prostě vyšli ven a - udělali to. Bac ho!"

Jeden nebo dva z návštěvníků zšeřelého baru hospody U Zašitého bubnu se při Mrakoplašových výkřicích podívali jejich směrem. Museli to být nováčci ve městě. Štamgasty ani nenapadlo všímat si nečekaných zvuků, jako

byly bolestné výkřiky nebo smrtelný chropot. To by jejich zdraví nijak neprospělo. V některých částech města nemusel zvědavý člověk jen brzo zestárnout, mohl dokonce zmizet s olověným závažím na nohou v Ankhu.

Mrakoplašovy ruce se nekoordinovaně rozmachovaly nad stolem pokrytým změtí prázdných sklenic. Už se mu skoro podařilo zapomenout na šváby. Ještě nějaká ta sklenice a třeba zapomene dokonce i na matraci.

"Huíií! Ohnivá koule. Fíií! Zmizí jako dým! Vuu-uš! - Promiňte!"

Knihovník rychle postavil převrácenou sklenici se zbytkem piva a s vyčítavým pohledem ji odsunul z dosahu Mrakoplašových mávajících paží.

"Doopravdická magie." Mrakoplaš potlačil říhnutí.

"Oook."

Mrakoplaš chvíli zíral do zbytků piva a pěny na dně své sklenice. Pak se s nesmírnou opatrností sehnul a s obavou, aby mu neupadla horní polovina hlavy, nalil trochu piva na talířek Zavazadlu. To se zatím povalovalo pod stolem, což byla svým způsobem úleva. Obvykle mu totiž dělalo ostudu, protože mělo ve zvyku plížit se lokálem, strkat do hostů a nutit je, aby ho krmili smaženými brambůrky nebo mu aspoň hodili burák.

Zmateně zapátral v turistické mapě své hlavy po místě, kde skončil klikatý pochod jeho myšlenek.

"Kde jsem to přestal?"

"Oook," napověděl mu knihovník.

"Jo," přikývl Mrakoplaš. "Oni žádnou tu šaškárnu, jako jsou řády a třídy, nepotřebovali, abys věděl. V tý době na to měli supermágy. Ti vždycky vyrazili do světa a vynalezli nový zaklínadla a zažili spoustu dobrodružství -"

Namočil prst do loužičky piva a načrtl na poškrabanou, špinavou stolní desku jakýsi obrazec.

Jeden z Mrakoplašových učitelů o něm kdysi prohlásil, že "popsat jeho neschopnost porozumět teorii magie jako nekonečnou by znamenalo připravit se o jediný výraz, který by alespoň zčásti zachycoval jeho neschopnost využít jí v praxi". Tohle Mrakoplaš nedokázal pochopit. Měl námitky proti tvrzení, že na to, abyste byli mágem, musíte být honěný v magii. On o sobě věděl, že je mág, cítil to hluboko v hlavě. To, že je člověk dobrý v magii, s tím nemá nic společného. To bylo jen tak něco navíc, nikoho to přesně nedefinovalo.

"Když jsem byl ještě malej kluk," prohlásil mírně roztouženým tónem, "viděl jsem v jedny knize obrázek mága. Stál na vrcholku vysoký hory, mával rukama a pod ním se z moře vzpínaly obrovský vlny, jako se dělají na Ankhu, když je velkej vítr, a všude kolem něj se klikatily blesky -"

"Oook?"

"Jo, to já nevím proč ne, možná měl gumový podrážky," odsekl popuzeně Mrakoplaš a zasněně pokračoval, "v ruce měl hůl a na hlavě špičatej klobouk, jako mám já, a oči jako by mu zářily a ze špiček prstů mu vyletovaly takový paprsky a já si říkal, že to jednoho dne dokážu zrovna tak a -"

"Oook?"

"Tak jo, ale už jenom malý."

"Oook."

"A čím vlastně platíte? Co já vím, pokaždý, když vám někdo dá nějaký peníze, tak je spolknete."

"Oook."

"Fakt? To je ohromný."

Mrakoplaš dokončil svou pivní kresbu. Znázorňovala hůlkovitou postavičku na útesu. Moc se mu nepodobala - kresba zvětralým pivem není zvlášť filigránské umění -, ale měl to být on.

"Vidíš, tím jsem chtěl být," dodal. "Pch! Žádný takový potulování od ničeho k ničemu. Všechny ty knihy a pomůcky, k čemu je to dobrý? Potřebujeme opravdickou magii!"

Ta poslední poznámka by mu jistě získala cenu dne za nejnesmyslnější výrok, kdyby ovšem na závěr ještě nedodal: "Škoda, že už žádní opravdoví supermágové neexistují."

Pozinkl zabušil lžící do stolu.

Ve svém obřadním rouchu s purpurovou, žužmelínem lemovanou kápí kruhu Pravých proroků a s šafránově žlutou šerpou mága šestého řádu kolem pasu vypadal skutečně impozantně. Mágem šestého řádu byl už pět let a čekal jen na to, až jeden z šedesáti čtyř zasvěcenců sedmého řádu natáhne brka, a uvolní mu tak místo. Byl ve velmi přátelské náladě. Nejenže právě skvěle povečeřel, ale ve svém bytě navíc ukrýval malou fiólu jedu, který byl zaručeně bez chuti a bez zápachu, jenž mu, když ho šikovně použije, zaručí postup během několika málo měsíců. Život je přece jen krásný.

Velké hodiny na konci haly se zachvěly a chystaly se odbít devátou.

Zvonění lžíce ani zdaleka nepřineslo kýžený výsledek. Pozinkl zvedl nad hlavu cínový korbel a udeřil s ním do stolu.

"Bratři!" vykřikl a pozvedl ruku. Hukot v síni se pomalu tišil. "Děkuji vám. Prosím, abyste povstali a připravili se k obřadu, ehm, klíčů."

Tu a tam se někdo zasmál, sál se naplnil tichým šepotem plným očekávání a mágové odstrkovali lavice, aby se postavili na nejisté nohy.

Dvojkřídlé vstupní dveře Velké síně byly zamčeny a zastrčeny třemi mohutnými závorami. Nově nastupující arcikancléř musel třikrát vyzvat k jejímu otevření a teprve pak se před ním obě křídla rozestoupí. To mělo symbolizovat, že byl zvolen společnou vůlí všech mágů. Nebo něco takového. Prapůvod obřadu už dávno zmizel v temnotě minulých dob, což byl nejlepší důvod pro jeho zachování.

Hovor v síni umlkl. Shromážděné mágstvo upřelo oči na mohuté vstupní dveře.

Ozvalo se tiché zaklepání.

"Běž pryč!" zvolali sborem mágové a někteří z nich se při tom skvělém vtípku dusili smíchem.

Pozinkl pozvedl velký kovový kruh, na kterém byly navlečeny klíče k Univerzitě. Nebyly všechny kovové. Některé nebyly ani viditelné. A některé z nich vypadaly opravdu velmi podivně.

"Kdo buší na vrata Univerzity?" zeptal se s patosem Pozinkl.

"Já."

Na hlase bylo podivné jedno. Každý mág v síni by byl přísahal, že mluvčí stojí právě vedle něj. Většina z nich se dokonce ohlédla.

V té kratičké chvilce šokovaného ticha zaznělo ostré a krátké cvaknutí zámku. Přítomní s rostoucí hrůzou pozorovali, jak se tři těžké závory samy od sebe odsouvají, jak se obrovská křídla dveří z masivního dubu, který čas přetvořil v substanci těžší než kámen, vysouvají ze závěsů, jak se závěsy rozpalují do červena, pak do bíla a nakonec v záplavě jisker vybuchují. Pomalu a se strašlivou nevyhnutelností se dveře zřítily do Velké síně.

V kouři z hořícího dveřního rámu, který chytil od rozpálených závěsů, se rýsovala nezřetelná postava.

"U všech ďáblů, Antivire," prohlásil jeden mág stojící nedaleko vchodu, "tohle nemělo chybu!"

Když však postava vešla dovnitř, rychle zjistili, že to není očekávaný Antivir Zcestyhusa.

Cizinec byl přinejmenším o hlavu menší než nejmenší z přítomných mágů a na sobě měl jednoduché bílé roucho. Byl také o celá desetiletí mladší, přesněji řečeno, vypadal tak na deset let, a v jedné ruce svíral hůl, která byla mnohem vyšší než on.

"Koukněte, vždyť to vůbec není mág -"

"Kde má kápi?"

"Co kápi, ale kde má klobouk?!"

Cizinec prošel davem užaslých mágů a zastavil se až před hlavním stolem. Pozinkl pohlédl dolů, do toho mladého obličeje rámovaného záplavou plavých vlasů, a jediné, co viděl, byly dvě zlaté oči, které zářily vnitřním světlem. Měl pocit, že ty oči jsou zaostřeny do místa nějakých deset centimetrů za temenem jeho hlavy. Pozinkl měl najednou dojem, že mu stojí v cestě, a že by tedy nebylo nejlepší vyjadřovat se příliš radikálně.

Sebral veškerou důstojnost a narovnal se v celé své výši.

"Co má tohle, ehm, znamenat?" prohlásil, Musel připustit, že to neznělo příliš přesvědčivě, ale měl pocit, že mu upřený pohled zářících očí vygumoval z hlavy většinu slov.

"Přišel jsem," oznámil cizinec.

"Přišel. A proč?"

"Abych zaujal své místo. Kde je mé sedadlo?"

"Vy jste student?" zeptal se zmatený Pozinkl, který zlostí zbledl.

"Jak se jmenujete, mladíku?"

Chlapec si ho přestal všímat a rozhlédl se po shromážděných mázích.

"Kdo z vás je nejmocnější mág?" zeptal se. "Rád bych se s ním setkal."

Pozinkl kývl hlavou. Dva kolejní zřízenci, kteří se během několika posledních minut nenápadně přesunuli za nezvaného hosta, se teď jako zázrakem objevili po jeho bocích.

"Vyveďte ho ven a vyhoďte ho na ulici," prohlásil Pozinkl. Zřízenci, mohutní a vážní muži, přikývli na znamení, že rozumějí. Sevřeli chlapcovy tenoučké paže rukama velikosti trsu banánů.

"Počkejte, až se o tom dozví váš otec," prohlásil Pozinkl pomstychtivě.

"On už o tom ví," odpověděl chlapec. Podíval se na oba zřízence a pokrčil rameny.

"Co se to tady vlastně děje?"

Pozinkl se ohlédl a uviděl, že mezi dýmajícími zárubněmi stojí Šrámoř Biliár, hlava řádu Stříbrné hvězdy. Zatímco Pozinkl inklinoval spíše k hubenosti, Biliár byl velmi rozlehlý, vypadal spíše jako malý upoutaný balon, který byl z jakéhosi důvodu obalen hedvábím a žužmelínem. Oba mágové stojící vedle sebe by dohromady vydali za dva průměrné muže.

Naneštěstí patřil Biliár k těm lidem, kteří se považují za nepřekonatelné znalce dětí a pyšní se schopností jim porozumět. Sehnul se tak hluboko, jak mu to nedávno pozřená večeře dovolila, a vystrčil k chlapci vousatou zarudlou tvář.

"Copak se děje, chlapče?" prohlásil.

"Tenhle chlapec sem vnikl násilím a udělal to prý proto, že se chce setkat s nejmocnějším mágem," vysvětloval Pozinkl s notnou dávkou nesouhlasu. Pozinkl děti skoro nenáviděl a to byl možná důvod, proč ho naopak děti shledávaly velmi přitažlivým. V tomto okamžiku však musel vynaložit mnoho sil na to, aby z hlavy vypudil myšlenky na vyvrácené dveře.

"Ale na tom přece není nic špatného," zakvokal Biliár. "Každý pořádný kluk chce být mágem. Když jsem byl chlapcem, taky jsem chtěl být mágem. Nemám pravdu, mladý muži?"

"Jste mocný?"

"Cože?"

"Ptám se, jestli jste mocný? Jak velký mág jste?"

"Mocný?" řekl Biliár. Vzpřímil se, prsty si přejel po své šerpě mága osmého řádu a mrkl na Pozinkla. "No, dost mocný. Tak mocný, jak už mágové bývají."

"Dobře, vyzývám vás. Ukažte mi své nejmocnější kouzlo. A až vás porazím, tak budu arcikancléřem."

"Poslyš, ty nevychovaný-" začal Pozinkl, ale jeho protest zanikl ve výbuchu smíchu přihlížejících mágů. Biliár se plácal do kolen, přesněji řečeno tak daleko do nohou, kam dosáhl.

"Takže souboj, co?" prohlásil. "To je podařené, he?"

"Souboje jsou zakázány, jak dobře víte," zamračil se Pozinkl. "Vždyť je to všechno nesmysl. Nevím, kdo za něj

zničil ty dveře, ale nemám v úmyslu tady stát a přihlížet, jak plýtváte naším časem -"

"No, no," zabručel Biliár. "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Peníz."

"Peníz, pane," vyštěkl na něj Pozinkl.

"Tak se na to podívejme, Penízi," začal Biliár, "ty bys chtěl vidět mé nejlepší kouzlo, co?"

"Ano."

"Ano, pane," uskřípl Pozinkl. Peníz se na něj bez jediného mrknutí podíval pohledem starým jako sám čas. Byl to pohled, který se vyhřívá na pustých a temných pobřežích lávových ostrovů a nikdy ho to neznudí. Pozinkl najednou ucítil, že mu vysychá v ústech.

Biliár zvedl ruku v gestu žádajícím o klid. Pak si s divadelní pompou vyhrnul levý rukáv a natáhl ruku.

Shromáždění mágové ho se zájmem pozorovali. Bylo téměř pravidlem, že příslušníci osmé úrovně už byli nad obyčejnou magii povzneseni. Svůj čas trávili jednak meditacemi - většinou o složení nejbližšího menu -, jednak tím, že se více méně vyhýbali přílišné pozornosti ambiciózních příslušníků sedmé úrovně. Tohle bude moc zajímavý pohled.

Biliár se na chlapce přátelsky ušklíbl. Chlapec mu škleb opětoval s pohledem zaostřeným někam deset centimetrů za temeno hlavy starého mága.

Biliár, mírně nesvůj, zkusmo zavířil prsty. Najednou měl dojem, že se nejedná jen o obyčejnou hru, kterou měl na mysli, a cítil nepřekonatelnou touhu udělat patřičný dojem. Ta však byla rychle zatlačena do pozadí návalem dotčeného zahanbení nad vlastní nejistotou, která ho nepochopitelně vyváděla z míry.

"Tak já ti ukážu třeba -" zhluboka se nadechl, "- úžasnou Maligreeovu zahradu."

Mezi účastníky večeře se rozlehl tichý šum. V historii celé Univerzity existovali jen čtyři mágové, kterým se podařilo provést kompletní kouzlo a stvořit zahradu celou. Větší množství mágů dokázalo stvořit stromy a květiny, několik dokonce ptáky. Nebylo to příliš mocné kouzlo, nedokázalo přenášet hory, ale když chtěl někdo dostat do zahrady oživující detaily, musel do složitých slabik a rytmu Maligreeho zaklínadla vložit obrovské množství cviku a zkušeností.

"Jak vidíš," pokračoval Biliár, "rukáv mám prázdný."

Rty se mu začaly pohybovat. Ruce se pozvedly. Na dlani jedné z nich zasyčela kalužinka zlatých jisker, ta se na okrajích vychlípla nahoru a začala růst.

Vytvořila jemnou kouli a v té se pomalu objevovaly podrobnosti…

Legenda říkala, že Maligree, jeden z posledních skutečných pramágů, stvořil zahradu jako malý soukromý a nadčasový vesmír, kde by si mohl v klidu zakouřit nebo popřemýšlet a nerušily ho při tom žádné světské starosti. Už to bylo samo o sobě záhadou, protože ani jeden mág si nedovedl představit, jaké světské starosti může mít bytost mocná jako pramág. Ať už byly Maligreeho pohnutky jakékoliv, postupně se do svého světa uzavíral víc a víc a jednoho dne za sebou zavřel vstupní branku navždy.

Koule na Biliárově dlani se rychle měnila v miniaturní zahradu. Mágové stojící v nejbližším okolí mu obdivně nahlíželi přes ramena a upírali oči do šedesáticentimetrové koule, ve které bylo vidět drobnou, květinami posetou krajinu. Zhruba v jejím středu bylo jezírko, provedené do poslední vlnky, a v pozadí za romanticky vyhlížejícím pralesem se zvedaly hřebeny narudlých hor. Ze stromu na strom přeletovali drobouccí ptáci, menší než včely, a jelení pár, velký sotva jako myši, zvedl hlavu od zeleného pažitu a upřel velké hnědé oči na Peníze.

"Je to docela dobré," řekl Peníz, který nehnul ani brvou. "Dej mi to."

Vzal téměř nehmotnou kouli mágovi z ruky a pozvedl ji do výše.

"Proč jsi ji neudělal větší?" zeptal se.

Biliár si otřel čelo kapesníčkem lemovaným krajkou.

"No, proč," odpověděl chabě, protože ho Penízův napůl znuděný tón silně vyvedl z míry, "od dávných dob se síla a výkonnost toho zaklínadla dost -"

Peníz stál chvilku s hlavou nakloněnou k jedné straně, jako by něčemu zamyšleně naslouchal. Pak zašeptal několik slabik a dlaní pohladil povrch koule.

Ta se zvětšila. V jednom okamžiku to byla pouhá kulička v chlapcově ruce a v tom příštím…

… mágové stáli na chladné hebké trávě, na stinné louce, která se v mírných vlnách skláněla dolů k jezeru. Od hor vál svěží větřík provoněný tymiánem a vůní čerstvého sena. Obloha byla azurově modrá a na obzoru přecházela do fialkové.

Z paloučku mezi stromy pozoroval nově příchozí překvapený srnčí pár, který se tam pásl.

Pozinkl se vyděšeně podíval k zemi. Tkaničky u bot mu ozobával páv.

" - " začal, ale zase zmlkl. Peníz stále ještě držel v ruce kouli, ale teď to byla koule čirého vzduchu. Uvnitř, pokřivená jakoby pohledem rybího oka nebo silným dnem láhve, byla Velká síň Neviditelné univerzity.

Chlapec se rozhlédl po okolních stromech, zadíval se zamyšleně ke vzdáleným vrcholkům hor pokrytým sněhem a kývl na užaslé muže.

"Opravdu to není špatné," řekl. "Myslím, že si sem zajdu častěji." Rukama udělal podivný složitý pohyb, při kterém měli všichni přítomní pocit, že se obracejí naruby.

Stáli zase ve Velké síni a chlapec držel v ruce kouli, která se rychle zmenšovala. V těžkém vyděšeném tichu ji položil Biliárovi zpátky na dlaň a řekl: "Bylo to docela zajímavé. Teď udělám nějaké kouzlo já."

Pozvedl ruce, podíval se na Biliára a nechal ho zmizet.

Propuklo pravé pandemonium, jak už to v takových chvílích bývá. V jeho středu stál naprosto klidný Peníz a kolem něj se šířil oblak mastného dýmu.

Pozinkl si zatím nevšímal okolního zmatku, pomalu se sehnul a opatrně sebral ze země paví pero. Zamyšleně si

jmi přejel po rtech sem a tam, pohled mu sklouzl od zničených dveří k chlapci, pak ke křeslu arcikancléře, nevýrazná ústa se mu ještě zúžila a on se začal usmívat.

O hodinu později, když se nad městem rozduněl hrom a Mrakoplaš, který zapomněl na šváby i pochodující matraci, už si začal spokojeně zpívat, zavřel Pozinkl dveře arcikancléřovy pracovny a obrátil se ke svým kolegům.

Bylo jich šest a ve tvářích se jun zračily vážné starosti.

Byli tak ustaraní, jak si Pozinkl uvědomil, že naslouchali dokonce jemu, obyčejnému mágovi páté úrovně!

"Vlezl do postele," oznámil jim, "a předtím se napil teplého mléka."

"Mléka?" ujišťoval se jeden z mágů a v hlase mu zazněla dnes již unavená hrůza.

"Na alkohol je ještě příliš mladý," vysvětloval kvestor.

"Aha, no jistě. To ode mě bylo hloupé."

Mág s hluboko zapadlýma očima najednou prohlásil: "Viděli jste, co udělal s těmi dveřmi?"

"Mně stačí, když vím, co udělal se starým Biliárem!"

"A co s ním udělal?"

"To raději ani nechci vědět."

"Bratři, no tak, bratři," uklidňoval je Pozinkl. Přeletěl pohledem jejich ustarané tváře a pomyslel si: Příliš mnoho tučných večeří. Příliš mnoho líných odpolední, ve kterých se čeká, až sloužící přinese čaj. Příliš mnoho času stráveného v dusných místnostech čtením knih, které napsali dávno mrtví lidé. Příliš mnoho studeného brokátu a bláznivých obřadů. Příliš mnoho tuku. Celá Univerzita je právě tak zralá k tomu, aby někdo pozvedl její převrácený systém…

Nebo snad provedl systémový převrat…?

"Tak si říkám, ehm, jestli je celá tahle záležitost opravdu tak vážný problém?" prohlásil.

Výpek Idilot z řádu Proroků netušeného stínu udeřil pěstí do stolu.

"Proboha, člověče!" vykřikl. "Na Univerzitu se v noci přižene dítě, porazí dva z našich největších borců, usadí se na židli arcikancléře a ty přemýšlíš o tom, jestli to je, anebo není problém?! Ten kluk to má vrozené! Podle toho, co nám dneska večer ukázal, neexistuje na Ploše mág, který by se mu mohl postavit!"

"A proč bychom se mu vlastně měli stavět na odpor?" zeptal se Pozinkl střízlivým tónem.

"Protože je mocnější než my!"

"Ano?" Pozinklův hlas byl tak hladký, že by vedle něj sklo vypadalo jako zorané pole a med jako hromada štěrku.

"No, záleží na tom, z které strany se na to podíváme -"

Výpek se zarazil. Pozinkl se na něj povzbudivě usmál.

"Hmmmm."

To dlouhé chápavé zabručení vyšlo z úst Marmarika Mykadla, hlavy bratrstva Mrkající kápě. Sepjal prsty, obtížené přehršlí prstenů, a přes jejich špičky se ostře zadíval na Pozinkla. Kvestor jej nemohl ani cítit. Cítil, co se týkalo Mykadlovy inteligence, značnou nejistotu. Měl podezření, že jeho inteligence je pravděpodobně hodně vysoká a že za tím obličejem pokrytým sítí potrhaných žilek, se ukrývá mozek plný dokonale naleštěných a promazaných koleček, které se točí jako o závod.

"Nezdá se, že by se nějak zvlášť snažil své síly využít," prohlásil se zábleskem v očích Mykadlo.

"A co Biliár a Antivir?"

"Dětská chlubivost," prohlásil Mykadlo.

Ostatní mágové otáčeli hlavy střídavě k jednomu a hned zase ke druhému z nich. Měli nejasný dojem, že se tady děje něco, čemu tak docela nerozumějí.

Příčina, proč na Ploše nevládli mágové, byla nasnadě. Podejte dvěma mágům kus provazu, a oni ho pudově začnou táhnout každý na opačnou stranu. Snad to byl nějaký genetický znak, možná že příčinou toho byl jejich výcvik, faktem ale bylo, že mágové neměli schopnost ani ochotu ke vzájemné spolupráci. Když se měli dát dva, nebo dokonce tři z nich společně do práce, byl proti nim starý sloní býk samotář, jehož zachvátil zánět okostice, mírný a pracovitý jako mraveneček.

Pozinkl rozhodil ruce. "Bratři," prohlásil znovu, "cožpak nevidíte, co se stalo? Máme tady od přírody nadaného mladíka, který pravděpodobně vyrostl v izolaci někde na, ehm, nevzdělaném venkově. Když ucítil v kostech pradávné volání magie, vydal se nehostinnou divočinou, bez ohledu na neznámá nebezpečí, která by na něj mohla čekat cestou, za hlasem svého srdce a tady konečně došel na konec svého strastiplného putování. Opuštěný a osamocený hledal nás, hledal své učitele, vychovatele a mistry, kteří by vytříbili jeho nadání a talent a vedli jeho další kroky! A jací bychom to byli lidé a především mágové, kdybychom ho vyhnali do ledové zimní vichřice a odepřeli mu…"

Jeho skvostná řeč byla přerušena hlasitým zatroubením, kterým si Výpek Idilot vyčistil nos do velkého kostkovaného kapesníku.

"Ale vždyť do zimy je ještě daleko," prohlásil jeden z mágů bezohledně, "a venku je vlahá noc."

"Ven do zrádně proměnlivého podzimního času," zavrčel na něj Pozinkl, "a prokletý byl by každý člověk, jenž by za těchto podmínek to, ehm, dítě…"

"Vždyť vlastně ani pořádně neskončilo léto!"

Mykadlo si zamyšleně přejel prstem po nose.

"Ten chlapec má hůl," řekl potom. "Kdo mu ji dal? Ptal jste se ho?"

"Ne," odpověděl mu roztržitě Pozinkl, který upíral zuřivý pohled na vlezlého kalendářního detailistu.

Mykadlo sklopil oči a začal si prohlížet hřbety vlastních rukou pohledem, který Pozinkl považoval za

významný.

"No, já bych řekl, že žádný problém není tak velký, aby nemohl počkat do rána," prohlásil hlasem, který byl podle Pozinkla ostentativně znuděný.

"Ale u bohů, vždyť starého Biliára odčaroval bůhví kam!" prohlásil Výpek. "A slyšel jsem, že v Antivirově pracovně zůstala jen hromádka mastných sazí!"

"Možná že se chovali poněkud hloupě a byla to zčásti i jejich vlastní vina," odpověděl mu Mykadlo diplomaticky. "Jsem si skoro jist, bratře, že ty by ses nedal v dovednostech umění zahanbit pouhým dítětem?"

Výpek zaváhal. "No, hm," prohlásil opatrně, "asi ne. Jistěže ne!" Podíval se na Mykadlův nevinný úsměv a hlasitě se rozkašlal. "To nepřichází v úvahu, samozřejmě, že ne! Biliár byl skutečně hloupý, ale myslím si, že bychom nějaká předběžná opatření přece jen měli v zájmu opatrnosti -"

"Dobrá," vskočil mu do řeči vesele Mykadlo, "buďme opatrní, ale nechme to až na ráno. Bratři, myslím, že bychom mohli tuhle schůzi prozatím rozpustit. Chlapec spí, a když nic jiného, alespoň v tom nám ukazuje cestu. Ráno je moudřejší večera a v ranním světle vypadají věci mnohem líp."

"Znám věci, u kterých to rozhodně neplatí," prohlásil zkušený Výpek, který už měl za sebou nejednu kocovinu a zásadně nevěřil mládí. Byl přesvědčený, že od mladých ještě nikdy nic dobrého nevzešlo.

Starší mágové se pustili chodbami zpět do Velké síně, kde zatím večeře dospěla k osmému chodu a zábava se pomalu dostávala do obrátek. Bylo by třeba mnohem víc, než je trocha té magie a pár zmizelých, abyste dostali mága od prostřeného stolu.

Z jakéhosi podivného důvodu Pozinkl a Mykadlo zůstali v předsálí pracovny nešťastného Zcestyhusy jako poslední. Každý z nich seděl na jednom konci dlouhého stolu a pozorovali se jako kočky. Kočka si dokáže sednout na jeden konec uličky a pozorovat jinou kočku na druhém konci uličky celé hodiny a provozuje duševní cvičení, proti kterým by se mysl Velkého mistra jevila jako rozbouřené moře. Naštěstí kočky proti mágům nic nemají. Ani jeden z našich mágů nebyl ochoten začít, dokud si v duchu neprojde celý budoucí rozhovor a nepřipraví se na odlišné varianty a eventuality, které by se mohly vynořit. Každý z nich chtěl být alespoň o jeden tah před soupeřem.

První, komu povolily nervy, byl Pozinkl.

"Všichni mágové jsou bratři," začal opatrně. "Měli bychom si navzájem věřit. Mám určitou informaci."

"Jasně," přikývl Mykadlo. "Ty víš, co je ten kluk zač."

Pozinklovy rty se nehlučně pohnuly, jak si rychle představoval pravděpodobný vývoj rozhovoru. "Nevíš ovšem jistě, že je to právě ta informace, kterou mám," prohlásil po chvíli.

"Můj milý Pozinkle, ty se totiž červenáš, když nepředloženě řekneš něco pravdivého."

"Ale teď se nečervenám!"

"Přesně," ušklíbl se na něj Mykadlo. "Jedna nula pro mě."

"Dobrá," připustil neochotně Pozinkl. "Ale ty si myslíš, že víš něco jiného."

Tlustý mág pokrčil rameny. "Je to jen takové tušené podezření," pokýval hlavou. "Ale proč bych měl spolupracovat," převaloval s nelibostí po jazyku to téměř neznámé slovo, "s tebou, který jsi pouhým mágem pátého stupně? Jistě bych tu informaci získal snáz, kdybych pronikl přímo do tvého živého mozku. Neber si to jako urážku, rozuměj, ale rád bych tu informaci získal."

Události několika následujících vteřin se sběhly příliš rychle, než aby jim nemág porozuměl, ale odehrálo se zhruba toto:

Pozinkl načrtl pod stolní deskou znamení Trudnomyslova urychlovače. Pak tiše vydechl několik slabik a vystřelil zaklínadlo, které s chvostem černého dýmu proletělo těsně nad stolem. Zhruba v polovině stolní desky se srazilo se stříbrnými hady mocného popelového deště - zaklínadla bratra Tichošlapa, které vyletělo ze špiček Mykadlových prstů.

Obě zaklínadla do sebe narazila, změnila se v kouli zeleného ohně a vybuchla, přičemž se celá místnost naplnila jemnými žlutými krystalky.

Mágové si vyměnili dlouhé pomalé pohledy, na kterých by se daly opékat jedlé kaštany.

Přímo řečeno, Mykadlo byl velmi překvapen. Byla to chyba, ale dalo se to čekat. Mágové osmé úrovně totiž nebývají vystaveni výzvám k souboji v magické dovednosti. Teoreticky mělo existovat jen sedm dalších mágů, kteří by se mu mohli rovnat uměním a dovedností, protože každý mág nižšího stupně je… no prostě nižší. Proto byli mágové osmé úrovně příliš sebejistí. Na druhé straně Pozinkl byl jen mágem pátého stupně.

Boj o moc je na těch nejvyšších místech hodně náročný a dole u dna pravděpodobně ještě těžší, ale někde kolem středu je tak tvrdý, že byste z něj mohli vyrábět koňské podkovy. Na té úrovni už totiž všichni malověrní, líní, hloupí a smůlovatí odpadli, závodní pole se urovnalo a každý z mágů zůstal sám, obklopen ze všech stran smrtelnými nepřáteli. Zespoda mu hrozí neodbytní čtyřkaři, kteří se pokoušejí dostat na jeho místo, nebo ho dokonce nějakým způsobem přeskočit. Nad ním stojí arogantní šestky, které nemilosrdně dupou po každém, kdo projeví sebemenší ambice. A nesmíme zapomínat na bratrské pětky, které se hemží všude kolem a číhají na sebemenší příležitost, jak omezit tvrdou konkurenci. Mágové páté úrovně jsou nebezpeční, tvrdí, mají ocelové reflexy a malé, úzké oči, protože je neustále mhouří v té symbolické cílové rovince, na jejímž konci spočívá vytoužený cíl, cena cen - arcikancléřský klobouk. Mykadlo si začal uvědomovat, že bez novinky zvané spolupráce to asi zatím nepůjde. Tady měl k dispozici velmi slušnou sílu, kterou mohl za určitých podmínek využívat tak dlouho, jak to bude potřebné. Samozřejmě, až to nebude zapotřebí, může se jí vždycky nějak zbavit…

Protekce, pomyslel si Pozinkl. Slyšel ten výraz několikrát, i když ani jednou to nebylo na půdě Univerzity, a byl přesvědčený, že zhruba znamená, že vám někdo vysoko nad vámi pomůže k rychlejšímu postupu (aniž to pochopitelně ohrozí jeho samého). Samozřejmě že žádného mága by ani ve snu nenapadlo pomáhat některému ze

svých kolegů nahoru, pokud v tom nebyla nějaká léčka končící likvidační četou. Už sama ta myšlenka pomoci konkurentovi byla… Ale na druhé straně zase by ten starý šašek mohl být nějaký čas skutečně užitečný a potom to může být všelijak…

Dívali se jeden na druhého se zdráhavým, pomalu rostoucím obdivem a bezbřehou nedůvěrou, ale každý z nich cítil, že je to právě ta nedůvěra, na kterou se může s jistotou spolehnout. A potom se uvidí.

"Jmenuje se Peníz," řekl Pozinkl. "Tvrdí, že se jeho otec jmenoval Faktradic."

"Zajímalo by mě, kolik má bratrů," poškrabal se Mykadlo na bradě. "Cože?"

"Tak silná magie, jako je ta jeho, se v našem vesmíru neobjevila celá staletí," vysvětloval Mykadlo. "Odhadl bych to na nějaké čtyři tisíce let. Kdesi jsem o tom četl."

"Faktradika jsme poslali do vyhnanství před třiceti lety," pokračoval Pozinkl v řeči. "Podle tajných záznamů se pak oženil. Je mi jasné, že jestli měl nějaké syny, ehm, stali se čaroději, ale není mi jasné, jak by-"

"Tohle už nepochází se studny magie. To vytrysklo ze samotného Magického prazdroje," řekl Mykadlo a pohodlně se opřel v křesle.

Pozinkl na něj zíral přes tuhnoucí kalužde hetu.

"Magický prazdroj?"

"Mágův osmý syn bude pramág."

"To jsem nevěděl!"

"No, ono se o tom taky moc nemluví."

"To chápu, ale - pramágové existovali kdysi dávno, když byla magie mnohem mocnější, lidé, ehm, jaksi odolnější…, tenkrát to přece nemělo nic společného s tou…, s tím, ehm, no…, rozmnožováním." Pozinkl si v duchu pomyslel: Měl osm synů, to znamená, že to musel dělat osmkrát. Minimálně. No tohle!

"Pramágové mohou dělat cokoliv," pokračoval. "V těch dobách byli mocní skoro jako sami bohové. Ehm. Byly pořád nějaké potíže. Bohové by už něco takového jistě nedovolili, myslím."

"No, nějaké potíže tam byly, ale to bylo tím, že pramágové bojovali mezi sebou," uklidňoval ho Mykadlo. "Jenže jeden supermág žádné potíže dělat nebude. Tedy myslím jeden supermág, kterému se dostane dobrých rad. Od starších a zkušenějších hlav."

"Ale vždyť on chce arcikancléřský klobouk!"

"A proč by ho nemohl dostat?"

Pozinklovi spadla dolní čelist. To bylo trochu moc i na něj.

Mykadlo se přátelsky usmál.

"Ale vždyť ten klobouk -"

"Je to jen docela obyčejný symbol," řekl Mykadlo. "Nic zvláštního. Když ho chce, tak ať si ho má. Vždyť je to maličkost. Jen symbol, víc nic. Kašpárkova čepička."

"Kašpárkova čepička?"

"Na hlavě loutky."

"Ale arcikancléře přeci určují bohové!"

Mykadlo pozvedl obočí. "Vážně?" prohlásil a odkašlal si.

"No... Jistě, řekl bych, že ano. Řeč obřadů je přece jasná!"

"Řeč obřadů!"

Mykadlo vstal a pečlivě si upravil záhyby roucha kolem nohou. "Myslím," prohlásil celkem přátelsky, "že se máte ještě mnoho co učit. Mimochodem, kde je vůbec ten klobouk?"

"Nevím," vykoktal Pozinkl, který byl poněkud otřesen. "Někde, ehm, v Antivirově pracovně, předpokládám."

"Měli bychom ho zatím někam odnést," nadhodil Mykadlo.

Zastavil se na prahu a podvědomě si pohladil vous. "Vzpomínám si na Faktradika," řekl. "Studovali jsme spolu. Byl to dost divoký mládenec. Měl zvláštní zvyky. Výjimečně schopný mág, pochopitelně, než se zkazil. Pamatuju si, že když byl rozčilený, kroutil takovým zvláštním pohybem obočím." Mykadlo upřel nevidoucí oči přes čtyřicet let paměti a otřásl se.

"Ten klobouk," připomněl sám sobě. "Pojďme ho najít. Byla by to ostuda, kdyby se s ním něco stalo."

Ve skutečnosti neměl klobouk ani v nejmenším úmysl dovolit, aby se s ním něco stalo, a právě teď spěchal pod paží černě maskovaného zloděje k Zašitému bubnu.

Zloděj, jak se časem dozvíme, byl naprosto výjimečný. Tenhle zloděj byl nedostižným umělcem svého řemesla. Ostatní zloději docela obyčejně ukradli všechno, co nebylo přibito, ale tenhle dokázal ukrást i ty hřebíky, kterými to bylo přibito. Tenhle zloděj už způsobil v Ankh-Morporku několik skandálů, protože se s překvapujícím úspěchem specializoval na krádeže věcí, které nejenže byly přibity, ale které především hlídaly ostražité stráže v nedobytných pokladnách. Prý existují umělci, kteří dokážou pomalovat celé stropy kaplí. Tenhle zloděj, by jim jejich malby ukradl pod rukama i s tím stropem.

Vědělo se o něm například, že to byl on, kdo ukradl drahokamy osázený obětní nůž z ruky velekněze v chrámu krokodýlího boha Offera uprostřed písně Posledního loučení a stříbrné podkovy z nohou Patricijova nejlepšího závodního koně v cílové rovince jeho posledního vítězného závodu. Když do Chrupoše Mimáka, viceprezidenta zlodějského cechu, někdo vrazil na tržišti a on po návratu domů zjistil, že ho někdo okradl o hrst briliantů, které sám těsně před tím odcizil, věděl, že to mohl udělat jediný člověk. Byl to prostě přesně ten typ zloděje, který vám dokáže sebrat iniciativu, okamžik překvapení i slova z úst.

Jenže tentokrát to bylo opravdu poprvé, kdy zloděj ukradl něco, co si mu o to nejen řeklo autoritativním, i když tichým hlasem, ale také mu dalo přesné a podrobné pokyny, jakým způsobem se toho má zbavit.

Bylo to přesně v tom čase, kdy se ankh-morporský pracovní den měnil v ankh-morporskou pracovní noc, to znamená, že ti, kteří si v potu tváře vydělávali na svůj chléb v záři slunce, se ukládali ke spánku a ti, kteří naopak chtějí nějaký ten dolar utratit za chladného měsíčního svitu, sbírají poslední síly, aby mohli vyrazit do práce. Den tedy dospěl, abychom tak řekli, do chvíle, kdy je už pozdě na domovní krádež, ale stále ještě brzo na pořádné vloupání.

Opuštěný Mrakoplaš seděl v přeplněném, zakouřeném lokále, a když po stole před ním přeběhl temný stín a na židli proti němu se usadila tajemná postava, ani nezvedl hlavu. Koneckonců, o tajemné postavy tady nebyla nikdy nouze. Buben si žárlivě chránil svou pověst, která pravila, že je to hospoda s nejhorší pověstí v celém Ankh-Morporku. Vstupní dveře už nějakou dobu hlídal obrovský trol a posuzoval, zda zjev nově příchozích, hlavně co do černých plášťů, planoucích očí a kouzelných mečů, je pro Buben dost dobrý. Mrakoplaš nikdy nezjistil, co se stane s těmi, kteří v té zkoušce neuspějí. Byl by se vsadil, že je trol žere.

Když temná postava promluvila, vyšel její zastřený hlas z široké kápě lemované kožešinou.

"Pššš," řekla.

"Este nemusím," odpověděl Mrakoplaš, který už byl v takovém duševním stavu, že si to nedokázal odepřít. Svá slova potvrdil pořádným lokem piva. "Este chvilku vydržím, ale už na tom pracuju."

"Hledám mága," řekl hlas. Násilím měněný hlas zněl drsně, ale i to bývalo u Bubnu celkem běžné.

"A máte na mysli nějakého konkrétního mága?" zeptal se Mrakoplaš opatrně. Tímhle způsobem by se mohl člověk dostat do maléru ajncvaj.

"Takového, který má vyhraněný smysl pro tradice a nebude váhat podstoupit velké riziko za velkou odměnu," informoval ho jiný hlas. Zdálo se, že ten druhý vychází z kulaté krabice z černé kůže, kterou cizinec svíral pod paží.

"Aha," přikývl Mrakoplaš. "Tím se výběr poněkud omezuje. Zahrnuje ten risk také obtížnou cestu do neznámých a pravděpodobně nebezpečných zemí?"

"No, abych řekl pravdu, tak ano."

"Boj s exotickými zvířaty a neznámými obludami?" Mrakoplaš se začal usmívat.

"I k tomu by mohlo dojít."

"Účastníkovi hrozí téměř jistá smrt?"

"Téměř jistě."

Mrakoplaš spokojeně přikývl a zvedl z lavice vedle sebe svůj klobouk.

"No, v tom případě vám přeju mnoho úspěchů ve vašem hledání," prohlásil. "Mohl bych vám pomoct sám, ale já to neudělám."

"Cože?"

"Lituju. Nevím proč, ale mě vyhlídka na téměř jistou smrt v neznámých zemích a pařátech exotickejch oblud vůbec neláká. Zkoušel jsem to, ale nějak jsem tomu nepřišel na chuť. Nic pro mě. Každej podle svýho gusta, to je moje řeč. Já jsem člověk stvořenej k tomu, aby se v klidu nudil." Narazil si klobouk na hlavu a maličko nejistě se postavil.

Právě došel k úpatí schodů vedoucích nahoru na ulici, když se za ním ozval hlas: "Skutečný mág by tu nabídku jistě přijal."

Mohl jít dál. Nemusel se ohlížet. Mohl vyjít po schodech nahoru na ulici a pak si v Uchechtané uličce, v klačské pizzerii, kde dávali přes ulici, koupit pizzu a jít spát. Dějiny by se byly úplně změnily, a řekněme si to rovnou, byly by také podstatně kratší. Na druhé straně by se však Mrakoplaš vyspal skvěle a dosyta, i když by se musel uložit na holé zemi.

Budoucnost zadržela dech a roztřeseně čekala, že Mrakoplaš odejde.

Neudělal to ze tří důvodů. První byl alkohol. Druhý byl droboučký plamínek hrdosti, který se občas objeví i v srdci toho největšího zbabělce. Třetí byl ten hlas.

Byl krásný. Zněl jako šustot divokého hedvábí a byl ještě krásnější.

Téma mágové a sex je velmi složité, ale jak už bylo naznačeno, kdybychom ho odpařili, bylo by jeho esencí zhruba tohle: když dojde na víno, ženy a zpěv, mají mágové povoleno opít se do němoty a zakrákorat si podle libosti.

Mladým mágům se jako důvod udává, že magické studium a výcvik jsou velmi tvrdé a náročné, a tedy neslučitelné se slizkými a tajnůstkářskými činnostmi. Je mnohem rozumnější, říká se studentům, aby přestali myslet na takové věci a raději se věnovali Woddeleyho Základnímu okultismu. Je to legrační, ale pravděpodobně to jako zdůvodnění nestačí, protože mezi mladými mágy se říká, že pravý důvod spočívá v tom, že tahle pravidla vymysleli mágové staří, kteří už mají špatnou paměť. Mladí se zásadně mýlili, i když skutečný důvod byl dávno zapomenut: kdyby bylo mágům dovoleno zabývat se většinu času rozmnožováním, riskoval by svět, že vznik nějakého toho Magického prazdroje nebude žádnou výjimkou.

Samozřejmě že Mrakoplaš, který dávno nebyl dnešní a už měl něco za sebou, dokázal strávit celé hodiny v ženské společnosti, aniž si potom musel dávat před spaním studenou sprchu. Ale ten hlas by přinutil snad i sochu, aby sestoupila ze svého podstavce, dala si padesát kliků a vlezla do sudu s ledovou vodou. Byl to hlas, který i obyčejné "dobré ráno" dokázal proměnit v pozvání do postele.

Cizinec odhrnul kápi z čela a zpod ní se vyhrnuly dlouhé vlasy. Byly skoro bílé. Protože její kůže (zloděj byl, jak laskavý čtenář už jistě tuší, žena!) měla zlatavý odstín drahého opálení a celkový dojem byl vypočítán tak, aby dopadl na mužské libido jako rána olověnou trubkou.

Mrakoplaš zaváhal, a tak přišel o svou poslední možnost. Shora od vchodu se ozval dunivý hlas strážného trola: "Koukněte, pánové, my jsme slušnej podnik, nemůžete sem jen tak -"

Dívka skočila kupředu a vtiskla Mrakoplašovi do rukou kulatou koženou krabici.

"Rychle, musíš okamžitě se mnou," zašeptala naléhavě. "Jsi ve smrtelném nebezpečí!"

"Proč?"

"Protože když se mnou nepůjdeš, tak tě zabiju!"

"No jo, ale počkej chvilku, v tom případě -" protestoval chabě Mrakoplaš.

Na odpočívadle nahoře nad schody se objevilo několik členů Patricijovy osobní gardy. Jejich vůdce - seržant - se spokojeně podíval dolů do místnosti. Jeho úsměv naznačoval, že od téhle chvíle se tady bude bavit jediný člověk. On.

"Nikdo se ani nepohne," oznámil. Většina návštěvníků Bubnu ztuhla s rukama na rozličných rukojetích. Tohle nebyla obyčejná městská stráž, opatrná a podplacená. Tohle byly chodící hory svalstva, a navíc naprosto nepodplatitelné, protože Patricij byl schopný přeplatit každého. Zdálo se však, že nehledají nikoho jiného než tu dívku v černém. Zbytek návštěvníků se poněkud uklidnil a připravil se sledovat se zájmem představení. Možná že by nakonec neškodilo přidat se k boji, samozřejmě v okamžiku, kdy už bude jasná vítězná strana.

Mrakoplaš cítil, jak stisk na jeho zápěstí zesílil.

"Jsi šílená?" zasyčel. "To se stavíš rovnou Hlavounovi!"

Ozvalo se krátké zasvištění a seržantovi z ramene vykvetla rukojeť dýky. Dívka se pohnula jako blesk a s chirurgickou přesností umístila jednu malou nožku do klína prvního gardisty, který prošel dveřmi. Dvacet párů očí v místnosti ji pozorovalo s netajenou sympatií.

Mrakoplaš sebral svůj klobouk a pokusil se zmizet pod nejbližším stolem, ale ruka svírající jeho zápěstí byla jako ocelový náramek. Další gardista dostal nožem do stehna. Pak dívka vytáhla meč, podobný velmi dlouhé jehle, a výhružně ho pozvedla.

"Ještě někdo?" zeptala se.

Jeden z gardistů pozvedl samostříl. Knihovník, který se posmutněle hrbil nad svou sklenicí, natáhl líným pohybem ruku dlouhou jako dvě násady od košťat spojené plastikem a bekhendem ho udeřil přímo do obličeje. Střela se odrazila od hvězdy na Mrakoplašově klobouku a narazila do zdi těsně vedle počestného kuplíře, který seděl o dva stoly dál. Jeho tělesný strážce hodil nožem, který taktak minul zloděje sedícího na druhém konci místnosti, ten vstal, zvedl těžkou lavici a hodil ji po nejbližších dvou gardistech. Gardisté padli na dva opilce sedící u nejbližšího stolu. Pak už tak nějak přirozeně vyplynulo jedno z druhého a vzápětí už se prali všichni, protože každý něco chtěl - jedni dostat se ven, druzí zase dovnitř a třetí dát někomu přes hubu.

Mrakoplaš cítil, jak je strašlivou silou tažen za barpult. Pod pultem seděl na pytli s penězi hospodský, na kolenou měl položeny dvě mačety a tiše popíjel. Občas, když se ozval praskavý zvuk ničeného nábytku, bolestivě zamrkal.

Poslední, co Mrakoplaš viděl, než byl odtažen, byl knihovník. Přestože na první pohled vypadal jako chlupatý kožený vak naplněný vodou, převyšoval orangutan svou vahou a dosahem možnosti kteréhokoliv muže v místnosti a teď seděl na ramenou jednoho gardisty a pokoušel se mu, zatím jen s částečným úspěchem, odšroubovat hlavu.

Mrakoplaše však mnohem víc zajímala skutečnost, že je tažen nahoru.

"Drahá dámo," zvolal zoufale, "co máte v úmyslu?"

"Vede tudy cesta na střechu?"

"Jo. Co je v tý škatuli?"

"Pšš."

Zastavila se před záhybem temné chodby, sáhla do váčku u opasku a vytáhla hrst malých lesklých věciček, které rozhodila na podlahu za nimi. Každá z těch věcí se skládala ze čtyř hřebů skovaných k sobě takovým způsobem, že jakmile dopadla na zem, jeden z hřebů trčel vzhůru.

Pak se dívka kriticky zadívala k nejbližším dveřím.

"Ty s sebou náhodou nemáš pár metrů tenkého drátu, co?" zeptala se toužebně. Vytáhla další vrhací nůž a začala si s ním pohazovat.

"To těžko," odpověděl Mrakoplaš mdlým hlasem.

"Škoda, mně došel. Tak dobrá, jdeme dál."

"Proč? Já nic neudělal!"

Dívka přešla k nejbližšímu oknu, otevřela okenice a s jednou nohou přehozenou přes parapet se zastavila.

"Tak jo," utrousila přes rameno. "Zůstaň tady a vysvětli to gardistům."

"Proč tě pronásledují?"

"Nevím."

"Ale, nech toho! Nějakej důvod tady musí bejt."

"Takových důvodů by se našlo! Jenže nevím, kvůli kterému z nich mě honí. Tak jdeš?"

Mrakoplaš zaváhal. Patricijovy gardy byly proslulé svým nepříliš vstřícným přístupem k průměrné městské populaci jako k celku, měly spíše tendenci sekat z ní drobnější kousky. Mezi jinými věcmi, na které měli Patricijovi muži poněkud svérázný názor, bylo, že lidé žijí ve stejném vesmíru, a proto je útěk před gardistou těžká osobní urážka.

"Myslím, že asi přece jen půjdu s tebou," prohlásil galantně. "V tomhle městě by mohlo děvče bez doprovodu potkat něco ošklivého."

Ulice Ankh-Morporku naplnila studená mlha. Pochodně podomních obchodníků vytvářely v hustých mléčných kotoučích malé svatozáře.

Dívka opatrně nahlédla za roh.

"Setřásli jsme je," řekla spokojeně. "Přestaň se konečně klepat strachy. Teď už jsi v bezpečí."

"Cože? To chceš říct, že jsem zůstal se šílenou vražedkyní úplně sám?" zasípal Mrakoplaš. "Tak to se mi opravdu ulevilo!"

Uvolnila se a usmála se na něj.

"Pozorovala jsem tě," řekla. "Ještě před hodinou jsi měl strach, že tvoje budoucnost bude šedá a nezajímavá."

"Jenže já chtěl, aby byla šedá a nezajímavá," odsekl jí Mrakoplaš hlasem plným trpkosti. "Teď se jenom bojím, že bude strašně krátká."

"Otoč se ke mně zády," přikázala mu a vstoupila do ústí nejbližší temné uličky.

"Ani za nic," otřásl se.

"Musím si vysvléct šaty."

Mrakoplaš se rychle obrátil a zčervenal jako rak. Za sebou uslyšel tiché šustění látky a k nosu mu zalétl slabý závan vůně. Zanedlouho řekla: "Už se můžeš otočit."

Ani se nepohnul.

"Neboj se, já jsem si zase něco oblékla."

Otevřel oči. Dívka na sobě měla střízlivé šaty z bílé krajky s nadýchanými balonovými rukávy. Zděšeně otevřel ústa. S naprostou jasností si totiž uvědomil, že všechno, co zažil do téhle chvíle, byly jednoduché, poctivé a běžné maléry. Nic, z čeho by se nebyl schopen vymluvit, kdyby dostal možnost, nebo před čím by nemohl utéct, kdyby dostal alespoň malý náskok. Jeho mozek začal vysílat zoufalé a naléhavé depeše nohám, ale než na ně stačily jeho svaly zareagovat, chytila ho dívka znovu za zápěstí.

"Vážně bys neměl být tak nervózní," oznámila mu sladkým hlasem. "Tak a teď se konečně podíváme na tuhle věcičku."

Sundala víko z krabice, kterou svíral Mrakoplaš v bezmocných rukou, a vytáhla z ní arcikancléřský klobouk.

Oktaríny kolem jeho dýnka zazářily všemi osmi barvami spektra a osvětlily zamlženou uličku tak, že k dosažení podobného výsledku bez magických prostředků byste potřebovali přinejmenším prvotřídního ředitele zvláštních efektů a celou baterii světelných zrcadel a filtrů. Když dívka pozvedla klobouk v natažené ruce, vytvořil si pestrobarevnou svatozář, jakou za legálních podmínek viděl jen málokdo.

Mrakoplaš se pomalu svezl na kolena.

Upřela na něj udivený pohled.

"Copak, neslouží nám nohy?"

"To je - to je přece klobouk! To je arcikancléřský klobouk," vypravil ze sebe Mrakoplaš vyděšeně. Oči se mu zúžily. "Ty jsi ho ukradla!" vykřikl, vyskočil na nohy a chytil klobouk za světélkující okraj.

"Vždyť je to jenom klobouk."

"Okamžitě mi ho dej! Ženský se ho nesmějí ani dotknout! Patří mágům!"

"Co tě to popadlo?" zavrtěla hlavou.

Mrakoplaš otevřel ústa. Pak je zase zavřel.

Chtěl říci: To je arcikancléřský klobouk, copak to nechápeš? Je nošen hlavou všeho mágstva, na hlavě hlavy všeho mágstva, ne tak to není, v přeneseném smyslu ho nosí všichni mágové, alespoň jako, a každý mág po něm touží, je to symbol organizované magie, lesklá standarta skvělého řemesla, je to prostě symbol, je to hlavně to, co to znamená pro všechny mágy…

A tak dále. Mrakoplaš se o klobouku dozvěděl už první den svého pobytu na Univerzitě a jeho existence se ponořila do jeho tvárného vědomí rychlostí olověného závaží vhozeného do hrnce s pudingem. Na světě nebylo mnoho věcí, které by považoval za jisté, ale to, že je arcikancléřský klobouk nesmírně důležitý, byla jedna z nich. Možná že i mágové potřebují být v životě alespoň něčím okouzleni.

Mrakoplaši, ozval se klobouk.

Zděšeně se podíval na dívku. "On na mě mluví!"

"Jako když se ti ozývá hlas v hlavě?"

"Jo!"

"To mně předtím taky dělal."

"Ale on ví, jak se jmenuju!"

Samozřejmě že známe tvé jméno, hlupáku! Považují nás přece za kouzelný klobouk!

Klobouk nemluvil jen obyčejným sametovým hlasem. Měl podivný zmnožený zvuk, jako by mluvilo větší množství hlasů současně.

Mrakoplaš se sebral.

"Ó, velký a úžasný klobouku," řekl s pompou, "znič tu neopatrnou ženu, která měla tu troufalost, ne, tu drz-"

Ále, buď zticha. Ukradla nás, protože jsme jí to přikázali. A bylo to o chlup, to musíme říct.

"Ale ona je -" Mrakoplaš zaváhal, "ona má to… je ženského původu!" zamumlal nakonec obvinění.

To byla tvoje matka taky.

"No jo, ale ta od nás utekla ještě předtím, než jsem se narodil," pokoušel se Mrakoplaš odporovat.

Ze všech mizerných hospod v celém Ankh-Morporku jsi musela vlézt zrovna do téhle, stěžoval si klobouk.

"Byl to jediný mág, kterého jsem našla," vysvětlovala dívka. "Dokonce na něj vypadal. Na klobouku měl vyšito MÁK, a tak -"

Nikdy nesmíš věřit všemu, co čteš. No ale teď už je pozdě jiného čaroděje honit. Moc času nám nezbývá.

"Počkejte, počkejte," vmísil se Mrakoplaš do hovoru naléhavým tónem. "Co se to tady děje? Vy jste si přál, aby vás ukradla? Proč nám nezbývá mnoho času?" Ukázal obviňujícím prstem na klobouk. "A vy se v žádném případě nemůžete jen tak potulovat kolem a být ukradený! Od vás se čeká, že budete na - na arcikancléřově hlavě! Dnes v noci probíhal obřad, já tam měl být taky, ale -"

Na Univerzitě se děje něco strašlivého. Je životně důležité, abychom se nedostali nazpět, rozumíš? Musíš nás odvézt do Klače, kde žije člověk, který je hoden nás nosit.

"Proč?" Na tom hlase bylo v každém případě něco divného. Zněl tak, že bylo téměř nemožné jej neposlechnout, jako kdyby to nebyl hlas, ale sám osud. Kdyby Mrakoplašovi poručil skočit ze skály, byl by na poloviční cestě dolů dřív, než by ho napadlo, že nemusí poslechnout.

Zánik veškerého mágstva se blíží!

Mrakoplaš se s provinilým výrazem rychle rozhlédl.

"Proč?" zeptal se.

Nastává konec světa.

"Cože? Už zase?"

Já to myslím vážně, odpověděl poněkud uraženě klobouk. Vítězství ledových obrů, Jakokalypsa, Odpolední čaj bohů, to všechno a ještě mnoho dalšího.

"Nemůžeme to nějak zastavit?"

V tomhle bodě je budoucnost nejasná.

Z Mrakoplašova obličeje začal pomalu mizet výraz odhodlané hrůzy.

"To je nějaká hádanka?" zeptal se.

Bylo by to všechno mnohem jednodušší, kdyby ses přestal vyptávat, dělal, co se ti řekne, a nepokoušel se tomu rozumět, prohlásil klobouk. A vy, mladá dámo, nás laskavě vraťte nazpět do krabice. V nejbližší době nás začne hledat spousta lidí.

"Hej, počkat!" vykřikl Mrakoplaš. "Už celý roky vás tu a tam vídávám, ale nikdy jste nemluvil!"

Nebylo proč.

Mrakoplaš přikývl. To se mu zdálo logické.

"Nezdržuj, strč ho do krabice a jdeme," prohlásila dívka.

"Trochu víc úcty, mladá dámo," podíval se na ni Mrakoplaš káravě. "Shodou okolností mluvíš o nejstarším symbolu magie."

"Ano? Tak si ho nes."

"Haló, tak počkej přece!" vykřikl Mrakoplaš a rozběhl se jí v patách. Dívka rychlým krokem prošla několik temných uliček, přešla úzkou, napůl osvětlenou ulici a vstoupila do další uličky mezi dvěma domy, které se nakláněly tak opile, že se doslova dotýkaly střechami.

"No, co je?" vyštěkla.

"Nejsi ty náhodou ten tajemný lupič?" vypravil ze sebe Mrakoplaš. "Kdekdo o tobě mluví, o tom, jak jsi ukradla dokonce i věci ze zamčených pokojů a tak. Jsi úplně jiná, než jsem si představoval…"

"Ale?" odpověděla odměřeně. "Jak jiná?"

"No, jsi to…, menší."

"Ale jdi."

Koše s hořícím dřevem, které osvětlovaly ulice, byly na jejich cestě spíš výjimkou než pravidlem a tady zmizely docela. Před nimi nebylo nic než vyčkávající temnota.

"Řekla jsem ti, abys šel za mnou," opakovala. "Čeho se bojíš?"

Mrakoplaš se zhluboka nadechl. "Vrahů, lupičů, zlodějů, námezdných zabijáků, zločinců, kapsářů, lumpů, násilníků, pasáků a exhibicionistů," odpověděl. "Tady jsme přece ve Stínově!"

"To je pravda, ale tady nás nebude nikdo hledat," odpověděla mu.

"Ale jo, oni sem za námi půjdou, akorát že už se ž nich nikdo nevrátí zpátky," odporoval jí Mrakoplaš roztřeseným hlasem. "A my taky ne. Tím chci říct, že taková krásná mladá holka jako ty…, nechci si to ani představit…, víš, někteří lidi tady jsou…"

"Ale vždyť jsi se mnou a určitě mě ochráníš," odpověděla mu.

Mrakoplaš měl dojem, že o několik ulic dál zaslechl zvuk pochodujících nohou.

"Víš," vzdychl si, "věděl jsem, že to řekneš."

Každý opravdový muž musí dříve či později projít těmihle strašnými uličkami, pomyslel si. Některými z nich bude ale jistější hodně rychle proběhnout.

Té konkrétní noci byly stínovské uličky tak temné, že v té temnotě nebylo možno sledovat cestu Mrakoplaše a jeho krásné společnice a naše popisné vyprávění se musí zvednout nad úroveň ozdobných střech, nad prales komínů a obdivovat těch několik blikajících hvězd, kterým se podařilo prorazit hustá mračna dýmu. Pokusíme nevšímat si zvuků přicházejících zdola - dusotu nohou, zvonění oceli, výkřiků, chropotu a tlumených nadávek. Možná že se do uliček Stínová dostala nějaká vyhládlá šelma, kterou drželi dva tři týdny na redukční dietě.

Někde poblíž středu Stínova - v oblasti, která vlastně nebyla nikdy přesně zmapována - leží malý dvorek. Tady jsou dokonce na zdech pochodně, ale světlo, které vrhají, je jako Stínov sám - výhružné, narudlé a začernalé zvenčí.

Mrakoplaš se vpotácel na dvorek, a aby se udržel na nohou, opřel se o zeď. Dívka, která Šla kousek za ním, vstoupila do světla a tiše si pobrukovala jakousi veselou písničku.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho.

"Ngghr," vypravil ze sebe Mrakoplaš.

"Prosím?"

"Ti chlapi tam," zabublal Mrakoplaš, "myslím toho, jak jsi ho kopla do toho…, když jsi toho druhýho praštila rovnou tam…, a ten, co jsi ho bodla akorát do…, kdo sakra jsi?

"Jmenuju se Conina."

Mrakoplaš se na ni chvíli díval, jako když jí nerozumí.

"Promiň," řekl nakonec, "ale žádnej zvoneček se mi v hlavě nepohnul."

"Nejsem tady dlouho," dodala na vysvětlenou.

"Jo, taky jsem si hned říkal, že nebudeš odsud," řekl jí Mrakoplaš. "To už bych o tobě musel slyšet."

"Bydlím tady. Nepůjdeme dovnitř?"

Mrakoplaš zvedl oči k vývěsnímu štítu, který se napůl ztrácel ve tmě, a na něm si přečetl, že hostinec za malými temnými dvířky se jmenuje U Trolí hlavy.

Někdo by si mohl myslet, že hospoda U Zašitého bubnu, kde se před necelou hodinou odehrála divoká scéna, kterou jsme popsali, je hostinec velmi pochybný. Ve skutečnosti to byl velmi spořádaný pochybný hostinec. Jeho návštěvníci měli určitou drsnou solidnost, mohli se vzájemně třeba zamordovat - jako rovný s rovným -, ale nedělali takové věci jen tak pro nic za nic. K Zašitému bubnu si mohlo klidně zajít pro láhev limonády i malé dítě a vědělo, že se mu nemůže stát nic horšího, než že dostane pořádný pohlavek ve chvíli, kdy jeho matka zjistí, o jaké výrazy se za tu chvíli rozrostl jeho slovník. Bylo známo, že za tichých a klidných nocí, kdy si byl hospodský jistý, že nepřijde knihovník, kladl dokonce na barpult misky s burskými oříšky.

Hostinec U Trolí hlavy byla žumpa jiného druhu. Jeho návštěvníci byli nepolepšitelní a neustále pracovali na vylepšení svého zjevu a chování tak, že se jim podařilo zbavit se i těch několika znaků, které by je mohly, byť i jen vzdáleně, řadit k nejhoršímu bahnu lidské společnosti. A věřte, že bahno na Stínově je skutečné bahno.

Mimochodem, na tyči nade dveřmi nevisí obyčejný vývěsní štít. Když se rozhodli, že to místo pojmenují U Trolí hlavy, začali už tady z gruntu.

Mrakoplaš, kterému se dělalo špatně od žaludku, si přitiskl koženou krabici na prsa a vstoupil dovnitř.

Ticho. Ticho uvnitř se na ně nalepilo stejně jako kouř z několika podivných kastrolů, jejichž obsah by patrně změnil obyčejný lidský mozek v hroudu sýra. Hustým kouřem se k nim upřelo několik párů podezřívavých očí.

Na nálevním pultě zaharašily kostky a najednou utichly. Jejich zvuk v tichu jako by ohlušoval a Mrakoplaš si byl jistý, že na nich určitě nepadlo jeho šťastné číslo. Když následoval klidnou a překvapivě malou postavičku své průvodkyně nahoru do jejího pokoje, dobře si uvědomoval pohledy několika tuctů přítomných návštěvníků. Po očku se díval do rozšklebených tváří mužů, kteří by ho byli zabili, než by řekl "švec", a v duchu si říkal, že by to bylo asi mnohem jednodušší.

Tam, kde by měl slušný hostinec výčepní pult, měla tahle místnost jen police s řadou tmavých lahví a několik velkých sudů položených na dřevěných kozách.

Ticho se svíralo jako turniket. Už to musí začít každou vteřinu, pomyslel si Mrakoplaš.

Obrovský tlusťoch, který měl na sobě jenom kožešinovou vestu a koženou bederní roušku, odstrčil židli, vztyčil se a významně zamrkal na své druhy. Když otevřel ústa, byl vidět prázdný černý otvor lemovaný úzkými rty.

"Hledáte pořádnýho chlapa, slečinko?"

Podívala se na něj.

"Prosím, nechte mě být."

Pokojem se proplazil jedovatý smích. Conina zavřela ústa a rty se jí zavřely jako klapka schránky na dopisy.

"Ohó," zachrochtal obr, "tak se mi to líbí, miluju holky, který maj jiskru!"

Conina pohnula rukou a její paže se změnila v rozmazaný stín, který se zastavil tady a pak zase tam. Po několika vteřinách se obrovi na obličeji objevil užaslý nevěřící výraz, z úst se mu vydralo tiché zaúpění a on se velmi pomalu složil k zemi.

Všichni muži v místnosti se naklonili kupředu a Mrakoplaš rychle ustoupil dozadu. Vůbec jeho instinkty ho nabádaly k útěku, ale bylo jasné, že se ho jeho instinkty pokoušejí zabít. Venku, všude kolem byl přece Stínov. Ať už ho očekává v příštích okamžicích cokoliv, stane se mu to tady. Nedá se říct, že by ta myšlenka Mrakoplaše nějak zvlášť uklidnila.

Ústa mu ucpala špinavá ruka. Další dvě mu vytrhly z rukou koženou krabici.

Kolem něj prolétla Conina, v pohybu si vykasala sukni a nohou vyrazila k cíli, který se pohyboval těsně vedle Mrakoplaše, zhruba ve výši jeho pasu. Vzápětí mu někdo zoufale zakvičel do ucha a zřítil se zemi. Dívka zavířila v elegantní piruetě, v pohybu sebrala dvě láhve z police, urazila jim dna a zastavila se v mírném podřepu se špičatými okraji lahví napřaženými před sebe. Bahno místních stok jim říkalo morporské dýky.

Když se jim návštěvníci Trolí hlavy ocitli tváří v tvář, ztratili okamžitě zájem.

"Někdo mi ukradl klobouk," zasípal Mrakoplaš okoralými rty. "Utekli zadem."

Vrhla na něj jediný pohled a vyrazila ke dveřím. Špinavý dav se před ní automaticky rozestoupil, jako žraloci, mezi které připlul silnější žralok. Mrakoplaš se vrhl za ní, protože nechtěl čekat, až jejich úsudek dospěje k němu.

Vyběhli do zpustlé uličky a pustili se k jejímu konci a Mrakoplaš se ze všech sil snažil udržet dívce po boku. Dobře si uvědomoval, že ti, kteří běží za ní, většinou šlápnou na něco ostrého, a nebyl si jistý, zda si Conina tak docela pamatuje, že on je na její straně, ať už je to vlevo, nebo vpravo.

Padal drobný, vlezlý déšť. Na konci uličky se objevila slabá namodralá záře.

"Stůj!"

Hrůza v Mrakoplašově hlase byla tak velká, že dívka zpomalila.

"Co se děje?"

"Proč ten chlap zastavil?"

"Na to se ho chci zeptat," odpověděla Conina pevně.

"A proč je celý zasněžený?"

Dívka se zastavila, otočila se, ruce si zapřela v bok a špičkou jedné malé nožky netrpělivě poklepávala na kočičí hlavy dláždění.

"Poslyš, Mrakoplaši, znám tě necelou hodinu a udivuje mě, že ještě nejsi po smrti!"

"No jo, ale zatím jsem přežil, ne? Mám k tomu určitý nadání. Sklony. Zeptej se, koho chceš. Propadl jsem tomu. Jsem zavislík."

"Zavislík? Na co?"

"Na život. Navykl jsem si na něj hodně brzo a nedokážu se ho vzdát, a aby mi ho někdo bral násilím - to se mi nezdá správný!"

Conina vrhla přes rameno pohled k postavě obklopené modrou září. Zdálo se, že si prohlíží něco, co drží v rukou.

Na ramena se mu snášel sníh jako ošklivé lupy. Nezadržitelné lupy. Mrakoplaš měl na takovéhle věci nos a teď pocítil silné podezření, že muž už zašel tak daleko, že by ho odtamtud nevyvedl ani ten nejlepší šampon s kondicionérem.

Postupovali kupředu se zády přitisknutými k vlhké zdi.

"Je na něm něco strašně divného," naklonila Conina hlavu.

"Myslíš to, že si pořídil vlastní sněhovou bouři?"

"Nezdá se, že by mu to vadilo, usmívá se."

"Řekl bych že mu úsměv zmrzl na rtech."

Mužovy ruce, ověšené rampouchy, ztuhly uprostřed pohybu, kterým sundával víko z kožené krabice, a zář oktarínů zdobících klobouk ozařovala pár chamtivých očí, které už z větší části pokrýval ledový škraloup.

"Znáš ho?" zeptala se Conina.

Mrakoplaš pokrčil rameny. "Jo, párkrát jsem ho zahlídl. Říkají mu Larry Lišák nebo Barry Kolčava nebo tak nějak. Určitě to byl nějakej hlodavec. Ukradl, na co přišel, ale jinak byl neškodnej."

"Vypadá hrozně," otřásla se Conina.

"Řekl bych, že už se nějakou chvíli smaží na mnohem teplejším místě. Nemyslíš, že bysme měli tu krabici zase zavřít?"

Teď už se nemůže vůbec nic stát, ozval se z namodralé záře hlas klobouku. A tak skončí všichni nepřátelé mágstva.

Mrakoplaš nebyl příliš ochoten věřit tomu, co klobouk tvrdil.

"Potřebujeme něco, čím bysme ten dekl přiklopili," zamumlal koutkem úst. "Nůž nebo něco. Nemáš náhodou nějakej?"

"Otoč hlavu," varovala ho Conina.

Zašustilo hedvábí a Mrakoplašovi proplul kolem nosu další závan vůně.

"Už se můžeš dívat," řekla a podala Mrakoplašovi třiceticentimetrový vrhací nůž.

Opatrně ho vzal do ruky.

"Díky." Pak se k ní znovu otočil. "Nebude ti náhodou chybět?"

"Mám další."

"Jo, to jo."

Mrakoplaš opatrně natáhl ruku prodlouženou nožem. Když se čepel přiblížila ke kožené krabici, zbělela a začala z ní stoupat pára. Mrakoplaš zasténal, když mu ruku zasáhl chad - pálivý, bodavý chlad. Chlad, který se mu plížil vzhůru paží a snažil se mu promyšleně proniknout do hlavy. Mrakoplaš přinutil ztuhlé prsty k akci a s vypětím všech sil postrčil okraj víka tak, že zapadlo na krabici.

Záře pohasla. Led začal rychle měknout a vzápětí z něj začala odkapávat voda.

Conina Mrakoplaše odstrčila a opatrně zloději vytáhla krabici ze ztuhlých rukou.

"Přála bych si, abychom pro něj mohli něco udělat. Neměli bychom ho tady jen tak nechat."

"Myslím, že mu to nevadí," řekl s přesvědčivým výrazem Mrakoplaš.

"Já vím, ale co kdybychom ho aspoň opřeli o zeď, nebo něco takového?"

Mrakoplaš přikývl a uchopil zloděje pod zmrzlými pažemi. Muž mu vyklouzl z rukou a padl na dláždění.

A rozbil se.

Conina vyděšeně hleděla na hromadu střepů u svých nohou.

"-!-" řekla a přitiskla si ruku na ústa.

Na vzdáleném konci uličky, zhruba od zadních dveří Trolovy hlavy, se ozval nějaký hluk. Mrakoplaš cítil, jak mu nůž zmizel z ruky a pak mu proletěl kolem hlavy po ploché balistické křivce končící v rámu dveří dvacet metrů dál. Hlava, která se z nich pomalu vysouvala, rychle zmizela.

"Raději bychom měli jít," prohlásila Conina a rychle vykročila uličkou. "Nevíš o místě, kde bychom se mohli schovat? Třeba u tebe?"

"Já většinou nocuju na Univerzitě," řekl Mrakoplaš, který jí poskakoval po boku.

Na Univerzitu se nesmíte vrátit za žádnou cenu, zabrumlal klobouk z hlubin své krabice. Mrakoplaš přikývl. Jemu se ten nápad taky moc nelíbil.

"Oni tam stejně žádnou ženskou nepustí," vysvětloval.

"Ani před setměním?"

"Ani tak."

Conina si povzdechla. "To je hloupé. Pročpak se vlastně, vy mágové, nesmíte stýkat se ženami?"

Mrakoplaš zamyšleně nakrabatil čelo. "Ale my se s nima klidně stýkat můžeme," prohlásil nakonec, "důležitý je, že s nima nesmíme mít styk!"

* * *

Nad morkporskými doky se povalovaly kotouče pochmuře šedivé mlhy. Mlha se věšela na ráhna, vinula se kolem pokřivených střech, plížila se uličkami. Někteří lidé tvrdili, že doky jsou v noci ještě nebezpečnější než Stínov. To dnes v noci zjistili i dva místní lumpové, jeden malý zlodějíček a jeho kamarád, který poklepal Conině na rameno, aby se jí zeptal, kolik je asi hodin.

"Promiň," řekl Mrakoplaš a překročil opatrně nešťastného chodce, který se s rukama sevřenýma někde ve středu těla choulil uprostřed oceánu své soukromé bolesti, "můžu se tě na něco zeptat?"

"No?"

"Promiň, víš, ale nerad bych se tě dotkl."

"No?"

"Víš, jeden si nemůže nevšimnout-"

"Hmmm?"

"Máš takovej trochu zvláštní způsob, jak zacházet s cizíma lidma." Mrakoplaš se v neblahém očekávání přikrčil, ale nic se nestalo.

"Co to tam dole hledáš?" zeptala se Conina.

"Promiň."

"Vím, co si asi myslíš, ale já za to nemůžu, prostě jsem se potatila."

"Takže kdo byl tvůj otec? Barbar Cohen?" Mrakoplaš se přitom zasmál, aby zdůraznil, že jde o žert. Tedy, alespoň jeho rty se prohnuly do půlměsícovité grimasy.

"Na tom není nic k smíchu, mágu."

"Cože?"

"Já za to nemůžu."

Mrakoplašova mluvidla několik vteřin zabírala naprázdno. "Promiň," vypravil ze sebe nakonec, "rozumím ti dobře? Tvůj otec byl fakt barbar Cohen?"

"Ano." Dívka se podívala na Mrakoplaše zpod obočí. "Každý má nějakého otce," dodala. "Dokonce i ty, řekla bych."

Nahlédla za roh.

"Všude klid. Jdeme." Když vykročili po vlhkém nábřeží, pokračovala: "Předpokládám, že tvůj otec byl asi mág, ne?"

"To bych neřekl," odpověděl Mrakoplaš. "Magie do rodin nesmí." Na chvíli se odmlčel. Cohena znal, byl dokonce hostem na jeho svatbě, Cohen si bral dívku starou asi jako Conina. To byla jedna z věcí, které člověk musel Cohenovi přiznat - uměl žít. Každá hodina jeho života měla víc než šedesát minut. "Spousta lidí by byla šťastná, kdyby se zvrhli po Cohenovi, představ si, byl to nejlepší válečník, nejlepší zloděj, dokázal -"

"Spousta chlapů určitě," odsekla mu nevrle Conina. Opřela se o zeď a upřela na něj nespokojený pohled.

"Poslyš," začala za chvilku, Je takové dlouhé slovo, víš, kdysi mi ho řekla jedna čarodějnice…, teď si na ně nemůžu vzpomenout…, vy mágové přece znáte hlavně tahle dlouhá slova."

Mrakoplaš si rychle v duchu probral dlouhá slova, která znal. "Marmeláda?" pokusil se.

Zavrtěla netrpělivě hlavou. "Tohle znamená, že máš nějaké vlastnosti po rodičích."

Mrakoplaš se zamračil. Jeho vědomosti o rodičích byly velmi mlhavé.

"Kleptománie? Recidivita?"

"Začíná na dé."

"Debilismus?" prohlásil už napůl zoufalý Mrakoplaš.

"Dědičnost," prohlásila vítězně Conina. "Ta čarodějnice mi to vysvětlila. Má matka byla chrámová tanečnice a musela tančit před oltářem jednoho z těch bláznivých bohů a otec ji zachránila - nějakou dobu zůstali spolu. Prý vypadám docela jako ona a mám i její postavu."

"Je fakt, že jsi moc hezká, a ta postava…" prohlásil Mrakoplaš s beznadějnou galantností.

Začervenala se. "No ano, ale po něm jsem zdědila šlachy, které by se daly použít místo kotevních lan, reflexy, které by zahanbily rychlost kobry na rozpálené střeše, nepřekonatelnou touhu ukrást, co vidím, a pak to hrozné nutkání, když potkám někoho, kdo se mi nelíbí, zarazit mu na třicet metrů nůž do oka. A taky to dokážu," dodala s nádechem pýchy v hlase.

"No sakra!"

"Víš, tak nějak mi to drží chlapy od těla."

"No to věřím," řekl slabým hlasem Mrakoplaš.

"Chtěla jsem říct, že jak se to jednou roznese, holka si hrozně těžko udrží nějakého přítele."

"Tak akorát za krk, to je mi jasný," souhlasil Mrakoplaš.

"Jenže to není to, na čem by se dal postavit skutečný perspektivní vztah."

"No jo, to asi těžko," přikývl Mrakoplaš. "Ale pořád je to skvělý základ, když se někdo chce stát proslulým zlodějem barbarského původu!"

"To ano," přiznala Conina, "ale ne, když se chceš stát kadeřnicí."

"Ach."

Stáli a dívali se do mlhy.

"Opravdovou kadeřnicí?" ujišťoval se Mrakoplaš.

Conina si povzdechla.

"O kadeřnice barbarského původu asi moc velký zájem nebude, co? Hlavičku umyjeme a usekneme?"

"Pokaždé, když uvidím manikúrovací soupravu, popadá mě touha rozmáchnout se kolem sebe dvouručním skalpelíkem na kůži. Myslím mečem," stěžovala si Conina.

Mrakoplaš si povzdechl. "Já to znám," prohlásil smutně. "Já jsem chtěl být mágem."

"Ale vždyť ty jsi mágem."

"No, vlastně…, když se to tak vezme, tak jo, ale -"

"Tiše!"

Mrakoplaš cítil, jak je neodolatelnou silou tisknut ke zdi, a po zádech mu začal stékat studený pramínek kondenzované mlhy. Conině se v ruce nevysvětlitelným způsobem objevil další vrhací nůž a dívka se přikrčila jako pralesní šelma, nebo spíš, což bylo ještě horší, jako šelma lidská.

"Co se -" začal Mrakoplaš.

"Mlč!" sykla mu do ucha. "Něco se tam hýbe!"

Jediným plynulým a elegantním pohybem se vztyčila, pootočila se na špičce nohy a nůž zasvištěl vzduchem.

Ozvalo se krátké, duté a dřevěné zadunění.

Conina ztuhla na místě a snažila se pohledem proniknout mlhu. Její hrdinská krev, která jí divoce pěnila v žilách a nedovolovala jí prožít život v růžových kraječkách, byla poprvé bezradná.

"Právě jsem zabila dřevěnou truhlu," vydechla.

Mrakoplaš natáhl krk a nahlédl za roh.

Na mokré ulici stálo Zavazadlo, v jehož víku se stále ještě chvěl zabodnutý nůž, a zíralo na Coninu. Pak se jeho nožičky pohnuly ve složitém rytmu tanga, Zavazadlo poněkud změnilo polohu a upřelo pohled na Mrakoplaše. Zavazadlo samozřejmě nemělo žádný obličej, kromě kovaného zámku a masivních závěsů, ale dovedlo zírat líp než hejno leguánů. Před jeho pohledem by sklopila zrak i socha. Když přišlo na to vyjádřit ukřivděnou nevinnost, musel by se před Zavazadlem schovat i nevinně nakopnutý kokršpaněl. Z víka mu trčelo i několik ulomených šípů a zlomených čepelí.

"Co je to?" zasyčela Conina.

"Ale, to je jenom Zavazadlo," odpověděl jí unaveně Mrakoplaš.

"To patří tobě?"

"Ne tak docela. Jenom trochu."

"Je to nebezpečné?"

Zavazadlo zašoupalo nožičkama a přesunulo se tak, aby vidělo zase na Coninu.

"No, všeobecně jsou na to dva názory," prohlásil Mrakoplaš. "Někteří lidé tvrdí, že je to nebezpečné, a druzí tvrdí, že je to velmi nebezpečné. Co si myslíš ty?"

Zavazadlo trošičku pozvedlo víko.

Zavazadlo bylo vyrobeno ze dřeva myslícího hruškovníku, stromu tak magického, že byl na Zeměploše téměř vyhuben a přetrvával už jen na dvou místech. Myslící hruškovník se podobal známé vrbce úzkolisté, jenže místo na úbočích kráterů po bombách rostl v místech, která byla zasažena obrovskou dávkou magie. Z jeho dřeva se tradičně vyráběly magické hole a bylo z něj vyrobeno i Zavazadlo. Mezi mnoha kouzelnými vlastnostmi, které Zavazadlo mělo, byla jedna velmi jednoduchá a nezáludná: člověka, kterého si zvolilo za majitele, následovalo kamkoliv. Ne jen kamkoliv v nějakém konkrétním prostoru, zemi, vesmíru, čase nebo životě. Následovalo ho všude. Zbavit se ho bylo stejně nemožné jako se zbavit chronického zánětu nadočnicových dutin a dokázalo být mnohokrát nepříjemnější.

Zavazadlo také chovalo výjimečně silný ochranný reflex, který uplatňovalo vůči každému, kdo se pokusil jeho majiteli ublížit. Je pravděpodobně téměř nemožné popsat vztah Zavazadla k ostatnímu světu, ale možná že bychom mohli začít výrazem "jízlivě umanutá zlomyslnost" a pokračovat nějakou dobu ve stejném duchu.

Conina si prohlížela víko. Velmi vtíravě jí připomínalo ústa.

"Já bych řekla ‚omezeně nebezpečné'," rozhodla se nakonec.

"Má rádo smažené brambůrky," pochlubil se Mrakoplaš, ale pak dodal: "No, to by bylo možná trochu přehnané, ale žere to smažené brambůrky."

"A co lidi?"

"Jo a lidi. Asi patnáct, co si zatím pamatuju."

"Byli dobří, nebo zlí?"

"Řekl bych, že akorát mrtví. Jo taky ti to pere. Strčíš do toho šaty a vytáhneš je vypraný a vyžehlený."

"A jsou na nich krvavé skvrny?"

"Víš, to je další taková srandovní věc," rozzářil se Mrakoplaš. "Nejsou."

"To se ti zdá legrační?" zeptala se Conina a nespouštěla ze Zavazadla oči.

"Jo, protože - ale tomu nebudeš věřit - vevnitř je pořád stejné, říkali mi, že prý je uvnitř to…, mnohoprostorové, takže -"

"Jak se to chová k ženám?"

"Ono není vybíravý. Vloni snědlo knihu zaklínadel. Tři dni bylo nevrlý a pak ji zase vyplivlo."

"To je strašné," řekla Conina a ustoupila.

"To jo," souhlasil Mrakoplaš, "fakt to bylo hrozný."

"Já myslím ten způsob, jak se na mě dívá!"

"V tom je ale zase moc dobrý, co?"

Musíme se vydat na cestu do Klače, ozval se hlas z krabice. Jedna z těch lodí támhle by nám stačila. Ovládněte ji.

Mrakoplaš se zadíval na temné, mlhou rozmazané obrysy v přístavu, nad kterými se tyčil celý les stožárů a

ráhen. Tu a tam se ze tmy nořilo malé poziční světlo, podobné zbloudilé světlušce.

"To se nedá neposlechnout, co?" zašeptala Conina.

"Pokouším se," odpověděl jí také šeptem Mrakoplaš a na čele mu vyrazily kapičky potu.

Tak na palubu pobízel klobouk. Mrakoplašovy nohy se pohnuly proti jeho vůli.

"Proč mi to děláte?" zaúpěl.

Protože si nemůžu vybírat. Věř mi, že kdybych mohl najít mága osmé úrovně, byl bych to udělal. Nikdo mě nesmí nosit!

"Proč ne? Vždyť jste arcikancléřský klobouk?"

A mnou promlouvají všichni bývalí arcikancléři. Já jsem Univerzita. Magická tradice. Jsem symbolem magie, která je pod kontrolou lidí, a nedovolím, aby mě nosil supermág. Už žádní další supermágové! Na to, aby tady otevřeli nový Magický prazdroj, je už Zeměplocha příliš opotřebovaná!

Conina zakašlala.

"Rozumíš tomu?" zeptala se opatrně.

"Já tomu zčásti rozumím, ale nevěřím tomu," zavrtěl hlavou Mrakoplaš. Nohy mu nehybně spočívaly na kamenech dláždění.

Nazvali mě šaškovskou čepicí! Hlas ztěžkl jízlivostí. Tlustí mágové, kteří zrazují a popírají všechno, proč byla Univerzita vybudována, a oni mě budou nazývat šaškovskou čepicí! Mrakoplaši, já ti poroučím. A vás, madam, žádám. Služte mi věrně a já vám splním i ta nejtajnější přání.

"Jak mně chcete splnit moje nejtajnější přání, když se svět blíží k záhubě?"

Zdálo se, že se klobouk nad její otázkou zamyslel. Hm, a nemáte náhodou nějaké tajné přání, na které byste potřebovala jen pár minut?

"Koukněte a jak vlastně chcete provozovat magii? Vždyť jste jenom -" Mrakoplašův hlas se pomalu vytratil.

Já jsem magie. Pravá magie. Kromě toho uvědom si, ze každý, koho celá tisíciletí nosil výkvět magických hlav, taky něco pochytil. Ale teď musíme prchat.

Důstojně, rozumíš!

Mrakoplaš vrhl na Coninu mnohovýznamný pohled, ale ta jen pokrčila rameny.

"Mě se neptej," ušklíbla se. "To už zase vypadá jako začátek nějakého divokého dobrodružství. Asi je to můj osud a nikdy se ho nezbavím. Tady máš tu svou genetiku."

"Ale já se v dobrodružstvích vůbec nevyznám! Věřte mi, já už jich pár zažil!" lkal Mrakoplaš.

Výborně, máš tedy zkušenost, prohlásil klobouk.

"Ne, ne! Nic takového!" Mrakoplaš rozčileně mával rukama. "Jsem hroznej zbabělec a vždycky uteču! Nebezpečí mi už hledělo do obličeje aspoň stokrát!"

Já ale nechci, abyste se vystavovali nebezpečí.

"Výborně!"

Já naopak chci, abyste se nebezpečí vyhýbali.

Mrakoplašovi poklesla ramena. "Ale proč já?" zasténal.

Pro dobro Univerzity. Pro čest mágstva. Pro bezpečí světa. Pro klid vlastního srdce a svědomí. A taky proto, že jestli mě neposlechnete, zmrazím vás zaživa!

Mrakoplaš si vydechl a v tom vzdechu téměř zazněla úleva. Nebyl zvyklý na úplatky, lichocení, odměny nebo na to, že by někdo útočil na lepší stránky jeho povahy. Ale výhrůžky, to bylo něco jiného, to byli jeho dobří známí. Jak mu někdo začal vyhrožovat, věděl Mrakoplaš okamžitě, kde je jeho místo.

Slunce shlíželo na slavnostní ráno Dne malých bohů jako špatně usmažené vejce. Mlha se plížila Ankh-Morporkem jako pramínky zlata a stříbra - vlhká, vlahá a tichá. Odněkud z plání zaznívalo vzdálené dunění jarní bouře. Zdálo se, že je tepleji, než by mělo být.

Mágové většinou spí dlouho. Tohoto rána však mnozí z nich vstali časně a bezcílně se potulovali chodbami Univerzity. Cítili ve vzduchu změnu.

Univerzita se plnila magií.

Jistě, ona bývala stejně vždycky plná magie, ale byla to taková ta stará, pohodlná magie, stejně nebezpečná a vzrušující jako pár domácích pantofli. Jenže tou starou matérií teď začala prosakovat nová magie, ostrá a vibrující, zářivá a chladná jako světlo komety. Prolínala kameny a praskala na ostrých hranách jako statická elektřina na nylonovém koberci stvoření. Bzučela a syčela. Kroutila mágům vousy a mačkala proudy oktarínové záře ze špiček prstů, které už téměř tři desetiletí nevykouzlily nic než trochu světla na cestu z hostince. Jak popsat ten jev klidně a bez emocí? Pro většinu mágů to bylo, jako když se starý muž setká s překrásnou mladou ženou a se směsí hrůzy a nadšení zjistí, že tělo je stejně ochotné jako jeho duch.

A chodbami a síněmi Univerzity se neslo jediné slovo: Magický prazdroj!

Několik mágů se tajně pokusilo provést zaklínadla, která nebyli schopni ovládnout celé roky, a s úžasem pozorovali, jak se jim bezchybně daří. Nejprve stydlivě a opatrně, pak s rostoucí sebedůvěrou a nakonec s pokřikem a výskotem po sobě začali vrhat ohnivé koule, vytahovali z klobouků holubičky a králíky a nechávali sprškypestrobarevných konfet snášet se ze vzduchu.

Magický prazdroj! Jeden nebo dva mágové, důstojní muži, kteří v životě neudělali nic horšího, než že zhltli sem tam nějakou tu živou ústřici, se vyzbrojili neviditelností a honili po chodbách mladé služebné a pokojské.

Magický prazdroj! Někteří z těch romantičtějších zkusili prastará létací kouzla a teď se trochu nejistě potulovali pod stropy chodeb a hal. Magický prazdroj!

Jediný knihovník se nepřipojil k té bláznivé magické hostině. Nějakou chvíli celé to šílenství pozoroval s ohrnutými rty a pak se znechuceně vydal nazpět do své knihovny. Cestou nesouhlasně klepal klouby rukou o zem, a kdyby mu někdo věnoval pozornost, zjistil by, že knihovník vešel dovnitř a nejenže zamkl, ale zastrčil dokonce i závoru.

V knihovně bylo hrobové ticho. Knihy už se uklidnily. Už propluly strachem a ocitly se v tichých vodách nekonečné hrůzy. Krčily se teď ve svých policích jako stáda zhypnotizovaných králíků.

Dlouhá chlupatá paže se natáhla a sevřela Křesadlův souhrnný lexikon mažije s předpisy pro zasvěcené dřív, než stačil zalézt hluboko do regálu. Knihovník svazek několikrát pohladil, aby ho uklidnil, a pak ho otevřel pod písmenem "S". Uhladil roztřesený list a rohovitým nehtem se rozjel po sloupci hesel, až se zastavil u hesla:

supermažik, m. (mytologické). Proto-mažik, člověk - otvor vchodový, jehož prostřednictvím nová mažije do světa vstupovati může. Tento mažik není jest omezen možnostmi hmotného těla svého, ni Sudbou, ni Smrtí. Psáno, že v praúsvitu lidstva jsou žili supermažici, ale časy ty už dávno pryč jsou a dobře tomu tak, protože supermažie není jest pro stvoření lidská mužská, anóbrž návrat její byl by příčinou světa zničení… Kdyby jest Stvořitel měl sobě v úmyslu lidské bytosti jako bohy míti, stvořil by je s křídly. VIZ TÉŽ: Jakokalypsa, Legenda o ledových obrech a Odpolední čaj bohů.

Knihovník si pozorně přečetl ještě odkazy, vrátil se k prvnímu heslu a dlouhou dobu na ně hlubokýma temnýma očima zíral. Pak opatrně zasunul knihu na její místo, vplížil se pod svůj stůl a přetáhl si přes hlavu pokrývku.

Zato Pozinkl s Mykadlem, kteří stáli na pěvecké galerii Velké síně, pozorovali všechen ten zmatek s úplně jinými pocity.

Jak tam tak stáli, těsně bok po boku, vypadali jako grafické znázornění čísla 10.

"Co se děje?" prohlásil Pozinkl. Prožil bezesnou noc a příliš mu to nemyslelo.

"Univerzitu zaplňuje magie," odpověděl mu Mykadlo. "Tak funguje Magický prazdroj. Supermág je vlastně pramen, kterým přitéká magie. Skutečná magie, hochu. Ne ten starý unavený materiál, se kterým jsme museli vystačit posledních pár století. Tohle je úsvit to…, toho…"

"Nového úsvitu?"

"Přesně. Doba zázraků, doba…, toho…"

"Anus mirabilis?"

Mykadlo se zamračil. "Něco takového, řekl bych. Vidím, že umíte vždy najít to správné slovo, to je skvělé."

"Díky, bratře."

Zdálo se, že si starší mág této důvěrnosti nevšiml. Místo toho se otočil, opřel se o vyřezávané zábradlí a pozoroval dění dole. Ruce mu automaticky zašmátraly v kapsách, aby vytáhly papírky a váček s tabákem, ale pak se najednou zastavily. Mykadlo se ušklíbl a lusknul prsty. V ústech se mu objevila zapálená cigareta.

"Nepodařilo se mi to už celé roky," prohlásil spokojeně. "Vidím velké změny, kamaráde. Oni si to ještě neuvědomili, ale to je konec řádů a úrovní. To byl vlastně jen takový nouzový přídělový systém. Už je nebudeme potřebovat. Kde je ten kluk?"

"Pořád ještě spí-" začal Pozinkl.

"Jsem tady," ozval se Peníz.

Stál v lomeném vchodu do obytných prostor starších mágů a v ruce držel svou oktironovou hůl, která byla skoro dvakrát tak vysoká jako on. Po černém kovovém povrchu přebíhaly tenoučké pramínky žlutého ohně. Hůl sama byla tak temná, že vypadala jako štěrbina do jiného vesmíru.

Pozinkl cítil, jak se mu do hlavy zavrtávají zlatavé oči, a měl pocit, že se mu před tím pohledem na temeni lebky odvíjejí i ty nejtajnější myšlenky.

"Aha," prohlásil tónem, který měl být veselý a přátelský, ale který ve skutečnosti zazněl jako přiškrcené zachřestění kostí. Po takovém začátku mohl své další příspěvky jen pokazit a taky to udělal. "Vidím, že jsi už, ehm, konečně vstal."

"Drahý hochu," rozzářil se Mykadlo.

Peníz mu věnoval dlouhý mrazivý pohled.

"Tebe jsem viděl včera večer. Jsi mocný?"

"Jenom trochu," odpověděl spěšně Mykadlo, když si připomněl chlapcův sklon zacházet s magií jako s Člověče, nezlob se. "Ale jistě ne tak mocný jako ty."

"Takže budu jmenován arcikancléřem, jak je předpovězeno mým osudem?"

"Samozřejmě!" pokyvoval Mykadlo hlavou. "O tom není pochyb. Mohl bych se podívat na tvou hůl? Je velmi zajímavě vyzdobena -"

Natáhl buclatou ruku.

Tohle byl v každém případě přinejmenším neodpustitelný prohřešek proti etiketě. Žádného mága by ani ve snu nenapadlo dotknout se cizí hole bez výslovného souhlasu jejího majitele. Jenže pořád ještě existuje mnoho lidí, kteří nepovažují děti za rovnoprávné členy lidské společnosti a myslí si, že se k nim nemusí chovat podle základních pravidel mezilidských styků a společenských zvyklostí.

Mykadlovy prsty se sevřely kolem hole.

Ozval se zvuk, který Pozinkl spíš vycítil, než zaslechl. Mykadlo proletěl celým dlouhým ochozem a na jeho konci narazil do zdi se zvukem pytle sádla, který spadl z výšky na dláždění.

"Tohle nedělej," řekl Peníz. Pootočil hlavu a jeho pohled proletěl Pozinklem, jehož obličej měl najednou výrazně nezdravou barvu. "Pomoz mu na nohy. Myslím, že mu celkem nic nebude."

Kvestor se rozběhl ochozem a sehnul se k Mykadlovi. Tlouštík přerývaně dýchal a zdálo se, že každým okamžikem omdlí. Pozinkl ho několikrát popleskal po ruce a Mykadlo otevřel jedno oko.

"Viděl jste, co se stalo?" zašeptal.

"Nejsem si tak docela jistý. Ehm. Co se stalo?" sykl Pozinkl.

"Kousla mě."

"Příště, až se dotkneš mé hole," prohlásil Peníz vážným tónem, "zemřeš. Rozumíš?"

Mykadlo zvedl hlavu opatrně a jen maličko nad zem pro případ, že by mu z ní opadávaly kousky.

"Dokonale," odpověděl.

"A teď bych si rád prohlédl Univerzitu," pokračoval chlapec. "Tolik jsem toho o ní slyšel…"

Pozinkl pomohl Mykadlovi na nejisté nohy, podepřel ho a oba se mírným poklusem vydali chlapci v patách.

"Nikdy na tu tyč nesahejte," zamumlal v chůzi Mykadlo.

"Dám si dobrý pozor, ehm, abych to neudělal," odpověděl Pozinkl odhodlaně. "Jaké to bylo?"

"Kousla vás někdy zmije?"

"Nekousla."

"V tom případě naprosto přesně pochopíte, jaké to bylo."

"Cože?"

"Nebylo to totiž ani trochu jako hadí kousnutí."

Pospíchali za malou odhodlanou postavičkou. Peníz sestoupil po schodišti a zamířil ke zničeným dveřím Velké síně.

Pozinkl, který chtěl udělat co nejlepší dojem, chlapce o něco předběhl a zastavil se u vchodu.

"Tohle je Velká síň," řekl. Peníz k němu otočil zlatý pohled a mág cítil, jak mu vysychá v ústech. "Říká se jí tak, protože je to síň, víš? A hrozně veliká."

Zoufale polkl. "Je to Velká síň," vypravil ze sebe a cítil, jak se zbytky jeho soustředění pod tím zlatým pohledem mění v popel a dým. "Obrovská velká síň, a proto se jí říká -"

"Co je to za lidi?" zeptal se Peníz a ukázal holí. Shromáždění mágové, kteří se obrátili ke dveřím a pozorovali vcházející, rychle uskakovali na všechny strany, jako by na ně namířil plamenomet.

Pozinkl sledoval směr chlapcova pohledu. Peníz ukazoval na obrazy a sochy předchozích arcikancléřů, které zdobily stěny a výklenky. S plnovousy a špičatými klobouky, v rukou napůl rozvinuté pergamenové svitky nebo tajemné astrologické instrumenty, zíraly portréty ze svých míst pohledy plnými vlastní důležitosti nebo snad zoufalství nad vleklou zácpou.

"Z těch stěn," prohlásil pateticky Mykadlo, "na tebe hledí dvě stě nejlepších mágů světa."

"Nezajímají mě," řekl Peníz a z vrcholu jeho tyče vyšlehla oktarínová záře. Arcikancléři zmizeli.

"A okna jsou hrozně malá -"

"A strop tak vysoký -"

"Všechno je tak staré -"

Většina mágů zalehla na místech, kde právě stáli, protože hůl syčela, prskala a dštila oktarínové blesky. Pozinkl si stáhl klobouk přes oči a zalezl pod nejbližší stůl, kde se kolem něj zmítala sama základní hmota Univerzity. Praštělo dřevo, sténal kámen.

"Něco mu poklepalo na temeno hlavy. Zoufale zaječel.

"Přestaňte!" snažil se Mykadlo přehlušit strašlivý hluk. "Nasaďte si pořádně klobouk a chovejte se alespoň trochu důstojně!"

"A proč jste potom pod tím stolem vy?"

"Musíme se chopit příležitosti!"

"Jak? Jako jste se chopil té hole?"

"Za mnou!"

Pozinkl se vynořil v jasném, strašlivě jasném novém světě.

Pryč byly hrubé kamenné zdi. Pryč byly temné trámy vysokého stropu, kde nacházely útočiště sovy. Pryč byla dlážděná podlaha, jejíž černobílé dlaždice byly sestaveny do vzoru, nad nímž přecházel zrak.

Pryč byla i malá, vysoko posazená okna se svou patinou mnohaleté mastnoty. Poprvé, co byla Univerzita Univerzitou, proudilo do Velké síně plnými proudy slunce.

Mágové zírali s otevřenými ústy jeden na druhého a to, co viděli, vůbec nebylo to, co si vždycky mysleli, že vidí. Nemilosrdné paprsky přeměnily bohaté zlaté ozdoby v zaprášenou krajku, předvedly nádherné tkaniny jako špinavý a ošoupaný samet, změnily důstojné sněhobílé plnovousy v nečesané, zanedbané brady plné zažloutlých nikotinových skvrn a zář nádherných diamantů vybledla v matný lesk dost podřadných ankhínů. Nové světlo zkoumalo, odhalovalo a zahánělo všechny tak přívětivé stíny.

A Pozinkl musel připustit, že to, co zbývalo, přílišnou důvěru nebudilo. Najednou si začal velmi vtíravě uvědomovat, že pod svým rouchem, pod tím potrhaným, silně vybledlým rouchem - jak ho ještě ke všemu napadlo -, pod rouchem děravým v místech, kde se k němu dostaly myši, má na nohou stále ještě domácí pantofle.

Síň teď byla celá ze skla. Co nebylo ze skla, bylo z mramoru. Bylo to tak úžasné, že se Pozinkl cítil nehodným.

Obrátil se k Mykadlovi a zjistil, že starší mág zírá na Peníze rozzářenýma očima.

Většina z ostatních mágů měla na tváři úplně stejný výraz. Kdyby na mágy neudělala dojem ukázka magické síly, nebyli by to mágové, a tohle byla síla nad všechno pomyšlení. Hůl na ně udělala stejný dojem jako zaklínačova rákosová píšťalka na klubko kober.

Mykadlo se natáhl, aby chlapce poklepal po rameni, ale v poslední chvíli si to rozmyslel.

"Úžasné," řekl místo toho.

Obrátil se ke shromážděným mágům a pozvedl ruce. "Bratři!" zvolal. "Máme mezi sebou mága nesmírné síly!"

Pozinkl ho zatahal za róbu.

"Málem vás zabil," zasyčel. Mykadlo ho ignoroval.

"A já navrhuji -" Mykadlo polkl, "- já ho navrhuji na místo arcikancléře."

Rozhostilo se krátké ticho a pak se síní rozlehla současně bouře jásotu a nesouhlasných výkřiků. V zadních řadách se začalo několik mágů prát. Ti v předních řadách už své nesouhlasné mínění projevovali mnohem opatrněji. Ti totiž viděli úsměv na Penízově tváři. Byl jasný a chladný, jako úsměv na tváři měsíce.

Dav se náhle rozvlnil a do jeho čela si probojoval cestu jakýsi postarší mág.

Pozinkl poznal Kebaba Zovce, mága sedmé úrovně, který přednášel tradici. Obstarožní mág byl rudý zlostí, s výjimkou těch míst v obličeji, která mu zbělela vztekem. Když promluvil, jeho slova svištěla vzduchem jako nože, strohá jako ořezaný strom a tvrdá jako lodní suchary.

"Zešíleli jste?" prohlásil. "Nikdo jiný než mág osmé úrovně se nemůže stát arcikancléřem! A musí být zvolen sborem ostatních starších mágů na výročním shromáždění (pod milostivým vedením bohů, samozřejmě). Tak praví tradice! (Už sám ten váš nápad je absurdní!)"

Zovce studoval tradice magie dlouhé roky, a protože magie má vždy snahu proudit oběma směry, zanechala stopy i na obstarožním mágovi. Vypadal křehce jako sýrová tyčinka, ale z nějakého nepochopitelného důvodu mu suchopárnost jeho vědy dala schopnost vystupovat jako varovný vykřičník.

Stál, třásl se rozhořčením a najednou si uvědomil, že stojí úplně sám. Přesněji řečeno byl středem neustále se rozšiřujícího kruhu prázdné podlahy, vyklízené mágy, z nichž každý by byl přísahal, že ho dnes vidí poprvé v životě.

Peníz pozvedl hůl.

Kebab Zovce pozvedl káravý prst.

"Mě nezastrašíte, mladý muži," vyštěkl. "Možná že jste nadaný, ale sám magický talent nestačí. Velký mág musí mít ještě jiné kvality. Tak například musí umět základy administrativy, musí být moudrý a taky-"

Peníz sklonil hůl.

"Tradice zavazuje všechny mágy, že?" zeptal se.

"Bez výjimky! Vznikla a čerpáme ji z -"

"Ale já nejsem mág, pane Zovce."

Mág zaváhal. "Aha," zabručel a znejistěl. "Na tom něco je."

"Dobře si však uvědomuju, že i já potřebuju moudrost, prozíravost a dobrou radu a budu poctěn, když mi právě vy ukážete jasnou cestu k těmto nedocenitelným pokladům. Tak například, řekněte mi, proč mágové nevládnou světu?"

"Prosím?"

"Je to velmi jednoduchá otázka. V téhle místnosti je -" Penízovy rty se kratičce pohnuly "- Čtyři sta sedmdesát dva mágů, těch nejzkušenějších v magickém řemesle. A přesto jediné, čemu vládnete, je těch pár akrů pokrytých napůl rozpadlou architekturou. Proč?"

Ti nejstarší mezi mágy si vyměnili vědoucí pohledy.

"Může se to tak zdát," promluvil nakonec Zovee, "ale, mé dítě, my ovládáme říše, které jsou mimo dosah sil času." Oči mu zaplály. "Magie dokáže přenést vědomí zasvěceného do niterné krajiny velkých arkán -"

"Ano, ano," přikývl netrpělivě Peníz. "Ale přesto má vaše Univerzita kolem svých pozemků mohutné hradby. Proč?"

Mykadlo si olízl vyschlé rty. Bylo to neuvěřitelné. Ten chlapec vyslovoval nahlas jeho, Mykadlovy, myšlenky.

"Hašteříte se mezi sebou o moc," pokračoval Peníz sladkým hlasem, "ale řekněte mi, jaký rozdíl vidí městský metař, nebo třeba průměrný obchodník, mezi mágem vysoké úrovně a obyčejným iluzionistou?"

Zovce na něj zíral v naprostém a ochromeném úžasu.

"Ale dítě, to je přece jasné i tomu nejposlednějšímu občanovi," řekl nakonec. "Přece naše róby a odznaky a -"

"Aha," pokýval Peníz hlavou. "Róby a ozdoby a tak. Samozřejmě."

Síň naplnilo krátké, těžké a zamyšlené ticho.

"Tak se mi zdá," začal Peníz po chvíli, "že mágové vládnou jen mágům. A kdo ve skutečnosti vládne světu tam za zdí?"

"Co se města týká, je to Patricij, lord Vetinari," odpověděl mu opatrně Mykadlo.

"A je to vládce dobrý a spravedlivý?"

Nad tím se Mykadlo zamyslel. Říkalo se totiž, že Patricijova informační síť je dokonalá. "Řekl bych," začal zeširoka, "že je zlý a nespravedlivý, ale naprosto nestranný. Je zlý a nespravedlivý ke každému bez rozdílu a nikomu nedává přednost."

"A vy jste s tím spokojeni?" zeptal se Peníz.

Mykadlo se snažil za každou cenu vyhnout Zovcovu pohledu.

"Tady nejde o to, s čím jsme nebo nejsme spokojeni," připustil. "Myslím, že jsme o tom nijak zvlášť nepřemýšleli. Pravý úkol mágů spočívá v tom -"

"Ty vážně tvrdíš, že moudří jsou ochotni strádat pod takovou vládou?"

Mykadlo zabručel. "Samozřejmě že ne! Nebuď blázen! My to prostě trpíme. V tom je právě ta moudrost, ale to zjistíš, teprve až vyrosteš, je to způsob, jak zhodnotit svůj čas -"

"A kde je ten Patricij? Rád bych ho viděl!"

"To se dá samozřejmě zařídit," usmál se Mykadlo. "Patricij vždycky nesmírně ochotně přijímal velké mágy, rád s nimi rozmlouvá a -"

"Teď přijmu já jeho," prohlásil Peníz. "Musí se naučit, že mágové už zhodnocovali svůj čas příliš dlouho. Ustupte, prosím!"

Pak napřáhl hůl.

Dočasný vládce rozbujelého města Ankh-Morporku seděl v pohodlném křesle u paty schodiště vedoucího k trůnu a pokoušel se najít alespoň stopu zajímavosti v nudných hlášeních svých stopařů a vyzvědačů. Trůn byl prázdný víc než dva tisíce let, od okamžiku, kdy zemřel poslední z dlouhé linie ankhských králů. Legendy pravily, že přijde čas, kdy město bude mít opět svého krále, a pokračovaly rozličnými popisy magických mečů, mateřských znamínek velikosti mexického dolaru a dalšího haraburdí, jak to už legendy v takových případech dělávají.

Už dlouho se považovalo v Ankh-Morporku za největší umění zůstat naživu alespoň pět minut po tom, co se u vás našel kouzelný meč nebo znamínko velikosti mexického dolaru. Bylo to tím, že posledních dvacet století vládly městu rodiny největších obchodníků Ankhu a ty byly ochotny vzdát se vlády asi tak, jako je ochotno klíště opustit psa, bez kterého by pošlo hladem.

Momentální Patricij, hlava výjimečně bohaté a mocné rodiny Vetinari, byl hubený, vysoký a na první pohled stejně chladnokrevný jako mrtvý tučňák. Stačil jediný pohled, abyste věděli, že je to člověk, který si chová bílou angorskou kočku a bude ji něžně hladit, zatímco odsuzuje lidi k smrti v nádrži s piraňami. Možná že byste si na základě zdravého úsudku ještě troufli odhadnout, že má pravděpodobně sbírku vzácného čajového porcelánu a často stává v zadumání nad některým zvláště cenným kusem, zatímco se z dáli, z hloubi jeho mučíren, linou strašlivé výkřiky. Je možné, že byste do jeho slovníku zařadili slovo "delikátní" a při popisu zmínili tenké rty. Vypadal prostě jako člověk, před kterým stačí mrknout a on si to poznačí do kalendáře.

Ani jedna z těch věcí v tomto případě nebyla pravda, i když Patricij měl neuvěřitelně starého ostrosrstého teriéra jménem Hafal, který odporně páchl a sípal na lidi. Říkalo se, že je to jediný živý tvor na celém světě, na kterém Patricijovi skutečně záleží. Občas samozřejmě dal někoho strašlivě umučit, ale to se považovalo za absolutně normální jednání svrchovaného vládce a bylo všeobecně schvalováno převážnou většinou obyvatel města. Občané Ankhu jsou v podstatě praktické povahy, a proto cítili, že Patricijova vyhláška, kterou zakazuje veškerá pouliční divadelní a pantomimická představení, má své opodstatnění. Neděsil je bouří hrůzovlády, jen občas na ně pustil nějaký ten deštíček.

Patricij si vzdechl a odložil poslední zprávu na hromadu vedle křesla.

Když byl malý chlapec, viděl kdysi na trhu žongléra, který dokázal udržet ve vzduchu několik roztočených talířů najednou. Kdyby to ten člověk dokázal se stovkou talířů, pomyslel si lord Vetinari, mohl by vstoupit do začátečnického kurzu pro vládce Ankh-Morporku, města, které bylo občas přirovnáváno k rozkopnutému termitišti.

Podíval se z okna na vzdálený sloup Věže umění, středu Neviditelné univerzity, a napadlo ho, kdy už konečně ti přihlouplí únavní dědulové vymyslí nějaký lepší způsob, jak třídit a zakládat písemnosti. Samozřejmě nikdy. Člověk nemohl čekat, že by mág pochopil něco tak jednoduchého, jako jsou základní potřeby tajné policie.

Znovu si povzdechl a vzal do ruky papír, na kterém byl zápis toho, co šeptal představený cechu zlodějů o půlnoci svému zástupci ve zvukotěsné místnosti ukryté za tajnou přepážkou jeho pracovny v budově vedení cechu a…

Najednou byl ve Velké sí…

Nebyl ve Velké síni Neviditelné univerzity, kde zažil několik nekonečných večeří, ale kolem stálo množství mágů a byli…

…jiní.

Stejně jako Smrť, kterého podle některých méně šťastných občanů důvěrně připomínal, se Patricij nikdy nerozzlobil, pokud si věc pořádně nepromyslel. Ale někdy myslel až neuvěřitelně rychle.

Rozhlédl se po shromážděných mázích, ale bylo na nich něco, co mu zadrhlo vzteklá slova v hrdle. Vypadali totiž jako stádo ovcí, které těsně po tom, kdy zaslechly, že "v jednotě je síla", našly vlka lapeného do pasti.

V jejich očích bylo něco podivného.

"Co má znamenat tohle -" nakonec zaváhal a dokončil, "- přinejmenším nečekané překvapení? A, nějaké šibalství u příležitosti Dne malých bohů, co?"

Jeho oči se najednou setkaly s pohledem malého chlapce, který v ruce držel dlouhou kovovou hůl. Chlapec měl na tváři ten nejpodivnější úsměv, jaký kdy Patricij viděl.

Mykadlo zakašlal.

"Můj pane," začal.

"Tak ven s tím, člověče," vyjel na něj lord Vetinari.

Mykadlo byl na vážkách, ale Patricijův tón byl právě o ten pověstný chlup pohrdlivější, než bylo zdrávo. Klouby ruky, kterou mág svíral svou hůl, zbělely.

"Jsem mág osmé úrovně," prohlásil tiše, "a vy se mnou nebudete mluvit tímhle tónem."

"Dobře řečeno," přikývl Peníz.

"Odveďte ho do žaláře," řekl Mykadlo.

"Vždyť žádný žalář nemáme," upozornil ho Pozinkl. "Tohle je Univerzita."

"Tak ho odveďte do vinného sklepa," odsekl Mykadlo. "A když už tam budete, udělejte tam nějaký žalář."

"Uvědomujete si alespoň trochu, co vlastně děláte?" rozhlížel se Patricij. "Žádám vás, abyste mi okamžitě vysvětlili, co to má -"

"Vy tady vůbec nemáte co žádat," řekl Mykadlo. "A pokud opravdu chcete vědět, co to znamená, tak to, že od této chvíle budou vládnout mágové, jak bylo předurčeno. A teď ho odveďte -"

"Vy? Vládnout Ankh-Morporku? Mágové, kteří nejsou schopni pořádně vládnout ani sami sobě?"

"Ano!" Mykadlo si uvědomoval, že tohle sice není poslední model vtipné odpovědi, ale jeho mysl se spíš zabývala skutečností, že pes Hafal, který byl teleportován se svým pánem, se belhá po podlaze a krátkozrace obhlíží boty přítomných mágů.

"Pak ovšem dají všichni opravdu moudří lidé přednost klidnému bezpečí hladomorny," ušklíbl se Patricij. "A teď skončete tohle hloupé představení, vraťte mě nazpět do mého paláce a dál už o tom nebudeme mluvit. Konečně, pravděpodobně ani nebudete mít příležitost."

Hafal přestal očichávat Mykadlovy boty a odklusal směrem k Penízovi. Cestou za sebou trousil chlupy.

"Tahle pantomima už trvá příliš dlouho," prohlásil Patricij. "Teď už toho ale začínám mít opravdu -"

Hafal zavyl. Byl to silný, děsivý zvuk, který rozechvěl v dědičném podvědomí většiny přítomných hluboko zasutou strunu a naplnil je touhou vyšplhat co nejrychleji na nejbližší strom. Připomínal dlouhé šedé stíny, které lovily v temných pralesích na úsvitu lidstva. Bylo neuvěřitelné, že v tak malém zvířeti může být ukryto tolik hrozby a všechna že bude mířit na hůl v Penízově ruce.

Patricij vykročil kupředu, aby psa zvedl, Mykadlo pozvedl ruku a vyslal napříč místností syčící modrooranžový blesk.

Patricij zmizel. Na místě, kde ještě před okamžikem stál, teď zmateně pomrkávala malá žlutá ještěrka a rozhlížela se hloupě zlým pohledem všech plazů.

Mykadlo se užasle podíval na své prsty, jako by je viděl poprvé.

"No prosím," zašeptal chraptivě.

Mágové zírali na zlobně supící ještěrku a pak zvedli zraky k městu, které zářilo v paprscích ranního slunce. Tam venku byla rada starších, městské stráže, cech zlodějů, cech obchodníků, kněží… a ani jeden z nich netuší, co jim visí nad hlavou.

* * *

Už to začalo, ozval se klobouk ze své krabice ležící na palubě.

"Co začalo?" zeptal se Mrakoplaš.

Vláda Magického prazdroje.

Mrakoplaš se zatvářil neurčitě.

"A to je dobře?"

Pochopil jsi vůbec někdy něco z toho, co ti lidé vykládají?

Tady se Mrakoplaš cítil na jistější půdě.

"Ne," prohlásil. "Ne vždycky. Ne v poslední době. Ne často."

"A víš určitě," zeptala se Conina, "že jsi mág?"

"Tak to je jediná věc, kterou jsem si byl vždycky absolutně jistý," odpověděl s přesvědčením v hlase.

"Zvláštní."

Mrakoplaš seděl na Zavazadle a to stálo na sluncem zalité palubě Mořského valčíku, který mírumilovně plul po hladině Kruhového moře. Všude kolem prováděli námořníci něco, o čem byl přesvědčen, že jsou důležité námořní úkony, a on jen doufal, že je provádějí dobře, protože druhá věc, kterou nenáviděl ze všeho nejvíc hned po výškách, byly hloubky.

"Vypadáš nějak ustaraně," naklonila se k němu Conina, která mu stříhala vlasy. Mrakoplaš, jemuž kolem hlavy svištěly čepele nůžek, se snažil zmenšit hlavu na minimum.

"To bude tím, že jsem ustaraný," odpověděl.

"Co je to ta Jakokalypsa?"

Mrakoplaš se zamyslel. "No," začal potom váhavě, "to je konec světa. Tak nějak, asi."

"Asi? Tak nějak konec světa? Tím chceš říct, že to není jisté? Jako že se rozhlídneme a budeme se lidí ptát ‚promiňte, ale neslyšel jste něco'?"

"Víš, ono je to tím, že se dosud ani dva věštci neshodli na tom, kdy se to stane a jak to bude vypadat. Objevila se celá řada mlhavých proroctví. A některá z nich byla pěkně praštěná. Nakonec to nazvali Jakokalypsa." Zatvářil se pobaveně. "Je to taková padělaná Apokalypsa. Taková slovní hříčka, víš?"

"Nic moc."

"No jo. Taky bych řekl."

Conininy nůžky rychle zacvakaly.

"Zdálo se mi, že je kapitán docela rád, že nás má na palubě," pokračovala v řeči.

"Asi si myslí, že má štěstí, protože má na lodi mága," ušklíbl se Mrakoplaš. "To má smůlu."

"Spousta lidí tomu věří," přikývla.

"No jo, to může být štěstí pro ty ostatní, ale ne pro mě. Já neumím plavat."

"Cože? Neuplaveš ani kousek?"

Mrakoplaš zaváhal a opatrně si pohrával s hvězdou na svém klobouku.

"Jak je tady hluboko? Asi?"

"Řekla bych že tak dvanáct sáhů."

"Takže bych asi uplaval dvanáct sáhů, nebo kolik jich tam je."

"Přestaň se tak klepat," vyštěkla na něj Conina, "málem jsem ti ustřihla hlavu!" Podívala se na kolemjdoucího námořníka a zamávala nůžkami.

"Co je, nikdy jsi neviděl stříhat chlapa?"

Odněkud z lanoví se ozvala poznámka, která vyvolala salvu oplzlého smíchu v okolí brámové čnělky, pokud to ovšem nebyla zadní vratiplachta.

"Budu dělat, že jsem to neslyšela," zavrčela Conina a máchla hřebenem, čímž srazila na palubu bezpočet malých, prakticky neškodných tvorečků.

"Au!"

"Podívej, raději mlč!"

"To se ti řekne, ale není lehké mlčet, když víš, kdo ti kolem hlavy mává nabroušenou ocelí!"

A tak ubíhalo ráno. Malé vlnky šplouchaly, v lanoví zněl vítr a Mrakoplašovi vznikal na hlavě dokonalý plastický sestřih. On sám musel připustit, když se podíval do zrcadla, že jeho hlava doznala viditelného zlepšení.

Kapitán jí sdělil, že loď míří do města Al Kali na středovém pobřeží Klače.

"Vypadá jako Ankh, akorát místo bahna je tam písek," prohlásil Mrakoplaš a vyklonil se přes zábradlí. "Ale mají tam skvělý trh s otroky."

"Otroctví je nemorální," vskočila mu Conina do řeči pevným hlasem.

"Fakt? No tohle!"

"Chceš, abych ti přistřihla taky vousy?" zeptala se Conina s nadějí v hlase.

Pak se zarazila s napřaženými nůžkami a upřela oči k obzoru.

"Jsou nějací námořníci, kteří používají lodě s takovou malou loďkou připevněnou na boku, rudým okem na přídi a trojhrannou plachtou?" zeptala se.

"Slyšel jsem něco o klačských lovcích otroků. Prý jsou to piráti. Ale tohle je velká loď, nevěřím, že by si na ni některý z nich troufnul zaútočit."

"Jeden asi ne," přikývla Conina, která stále ještě upírala zrak do těch nezřetelných míst, kde se nebe stýkalo s mořskou hladinou, "ale kdyby jich bylo pět, tak možná ano."

Mrakoplaš upřel oči stejným směrem jako dívka a pak zvedl hlavu k muži, který hlídkoval ve vraním hnízdě na vrcholku stožáru. Ten zavrtěl hlavou a zachechtal se s jemností ucpaného kanálu. "Ale di, tam přece nemůžeš nic vidět. To mi neříkej."

"Deset mužů v každé lodi," pokračovala Conina zachmuřeně.

"Heleď, sranda je sranda, ale -"

"Mají dlouhé zahnuté meče."

"Kruci, dyť já nevidim ani -"

"- dlouhé a špinavé vlasy jim vlají ve větru -"

"Určitě mají roztřepené konce, že jo," zabručel Mrakoplaš kysele.

"To se pokoušíš vtipkovat?"

"Já?"

"A já jsem tady beze zbraně," dupla si Conina a přeletěla pohledem palubu. "Vsadila bych se, že na celé lodi není jediný slušný meč."

"To nevadí. Třeba si sem jenom zajeli, aby jim někdo narychlo umyl hlavu."

Zatímco se Conina horečnatě přehrabovala ve svém vaku, přesunul se Mrakoplaš opatrně ke kožené krabici s kloboukem a zlehka nadzvedl víko.

"Neviděla tam nic, že ne?"

Jak to mám vědět? Nasaď si mě.

"Cože? Na vlastní hlavu?"

Ach, můj ty bože!

"Já přece nejsem arcikancléř!" bránil se Mrakoplaš. "Tím chci říct, že už jsem slyšel o různejch způsobech, jak někomu zchladit hlavu, ale -"

Potřebuj u použít tvé oči. A teď už si mě nasaď. Na svou hlavu.

"Hm."

Tak mi přece důvěřuj.

Mrakoplaš nemohl neposlechnout. Neochotně si sundal svůj starý a odřený šedý klobouk, lítostivě se podíval na zmrzačenou hvězdu na jeho vrcholu a vytáhl z krabice arcikancléřský klobouk. Byl mnohem těžší, než čekal. Oktaríny kolem dýnka slabě světélkovaly.

Opatrně si klobouk položil na svůj zbrusu nový sestřih. Pevně ho svíral za krempu pro případ, že by se dostavily první mrazivé záchvěvy.

Ve skutečnosti zažil jen pocit neuvěřitelné lehkosti. Pak ucítil, jak chutná moc a nekonečné vědění, ne ve skutečnosti, ale jen tak v náznaku, jakoby na špičce pomyslného jazyka.

Hlavou mu prolétly útržky podivných vzpomínek a nepatřily k těm, které by si kdy do hlavy ukládal. Opatrně je ohmatával, tak jako si člověk jazykem opatrně kontroluje bolavý zub, a najednou tady byli -

Dvě stě mrtvých arcikancléřů, jejichž řada se ztrácela kdesi v temném nedohlednu minulosti, ho jeden za druhým pozorovali nevidoucíma očima. A proto je taková zima, pomyslel si, protože teplo prosakuje do světa mrtvých. Oh, ne…

Když klobouk promluvil, Mrakoplaš viděl, jak se pohnulo dvě stě rtů současně.

Kdo jsi?

Mrakoplaš, opakoval si Mrakoplaš. A ve vnitřních prostorách své hlavy si sám pro sebe tichounce zavolal… pomoc!

Cítil, jak se mu kolena podlamují pod tíhou staletí.

Jaké to asi je, když je člověk mrtvej? pomyslel si.

Smrt není nic jiného než spánek, řekli mrtví mágové.

No jo, ale jaké to je? nedal se odbýt Mrakoplaš.

Až sem ty válečné kánoe připlují, budeš mít skvělou příležitost to zjistit, Mrakoplaši.

S výkřikem hrůzy pozvedl Mrakoplaš ruce vzhůru, a tak si strhl klobouk z hlavy. Zpět do vědomí se mu rychle nahrnuly skutečný obraz a zvuk, ale vzhledem k tomu, že mu těsně u hlavy někdo ze všech sil bušil do poplašného gongu, nebyla to zase taková úleva. Teď už mohl kánoe vidět i on. Prořezávaly vodu s děsivou nehlučností. Ty postavy v černém, které zabíraly pádly, měly ječet a řvát, ne že by pak situace byla méně kritická, ale odpovídalo by to alespoň všeobecným představám. To zlověstné ticho dávalo tušit velmi ošklivé úmysly.

"U bohů," odfrkl si Mrakoplaš, "To bylo strašné. A tohle je ještě horší."

Na palubu se vyrojili námořníci se šavlemi v rukou. Conina poklepala Mrakoplašovi na rameno.

"Pokusí se nás zajmout živé," řekla.

"Ano?" odtušil mdle Mrakoplaš. "Aspoň to."

Pak si vzpomněl ještě na něco, co slyšel o klačských otrokářích, a v krku mu vyschlo.

"Víš, oni totiž…, totiž ty…, oni budou chtít dostat především tebe," vypravil ze sebe. "Slyšel jsem, co dělají s-"

"Myslíš, že bych to měla vědět?" zeptala se Conina. K Mrakoplašově hrůze, jak se zdálo, nenašla žádnou zbraň.

"Uvrhnou tě do serailu!"

Pokrčila rameny. "Mohlo by to se mnou dopadnout hůř."

"Ale to má všude vevnitř špičaté hřeby, a když zavřou dveře-" pokoušel se ještě Mrakoplaš. Kánoe se mezitím přiblížily natolik, že bylo možno rozeznat odhodlané výrazy jejich posádek.

"To není serail, to je železná panna. Copak ty nevíš, co je to serail?"

"Hmm…"

Řekla mu to. Zrudl.

"No, v každém případě mě budou muset nejdřív zajmout," prohlásila Cenina se zábleskem v oku. "Myslím, že jediný, kdo by tady měl mít strach, jsi ty."

"Proč já?"

"Ty jsi jediný, kdo tady má sukni."

"To je přece róba -" zaprotestoval Mrakoplaš popuzeně.

"Róba, šaty, sukně. Modli se, aby poznali, že je v tom nějaký rozdíl."

Mrakoplašovi na rameno dopadla ruka s prsty velikosti banánů, ozdobená prsteny a náramky, a otočila ho čelem vzad. Kapitán, středan stavěný podle klasického medvědího vzoru, se na něj usmál. Pod hustým porostem obličeje toho však z úsměvu moc vidět nebylo.

"Ohó!" prohlásil. "Oni vědí ne, že my čaroděje na palubě máme! On udělá v břiše jim oheň pálící zelený! He?"

Temný porost obočí se mu spojil nad kořenem nosu, když zjistil, že Mrakoplaš není připraven okamžitě vrhnout na útočníky záplavu zničující magie.

"He?" naléhal a jeho tón proměnil tu jedinou slabiku v celou řadu strašlivých výhrůžek, při nichž tuhla krev v žilách.

"Jo, no jo, jasně, já si jenom musím - já si jenom podvážu bedra," zablekotal Mrakoplaš. "Jo, podvazuju si bedra, pro jistotu. Takže zelený oheň, co?"

"A taky ty dělej jim v kostech rozžhavené olovo," řekl kapitán. "Dál jejich kůže, aby má puchýř z oheň, a do jejich hlava zevnitř živý škorpion pusť, ať žere bez milosrdnosti, a potom -"

První kánoe dorazila k lodnímu boku a přes zábradlí přeletělo několik lanek s háky na konci. Když se nad zábradlím objevila hlava prvního útočníka, rozběhl se kapitán tím směrem. Na okamžik se zastavil a obrátil se k Mrakoplašovi.

"Ty podvazuj rychle. Nebo nebudeš máš co podvazovat, jasný?"

Mrakoplaš se obrátil ke Conině, která se opírala o zábradlí a prohlížela si nehty.

"Tak už aby ses do toho rychle pustil," prohlásila klidně. "To máme padesát zelených ohňů a tekutých olov a k tomu ještě vedlejší objednávka na pár puchýřů a škorpionů, a to už vůbec nemluvím o nemilosrdnosti."

"A takový věci se mi stávají pořád," zaúpěl.

Naklonil se přes zábradlí a podíval se na ten kus lodě, který považoval za hlavní palubu. Útočníci vítězili už samotným počtem a k zneškodnění bojující posádky užívali sítě a provazy. Pracovali absolutně mlčky, bili a sráželi námořníky na palubu, a pokud to jen trochu šlo, vyhýbali se použití zbraní.

"Nechtějí si poškodit zboží," prohlásila Conina. Mrakoplaš s hrůzou pozoroval, jak se pod záplavou tmavých postav zřítil k zemi i kapitán, jemuž se ze rtů, zdánlivě nelogicky, draly výkřiky: "Zelený oheň! Zelený oheň!"

Mrakoplaš ustoupil. V magii byl sice slabý, ale zatím zaznamenal stoprocentní úspěch v tom zůstat až dosud naživu a nechtěl si pokazit průměr. Jediné, co potřeboval, bylo naučit se včas plavat, aby se mohl včas vrhnout do moře. Za pokus to stálo.

"Na co čekáme? Zmizme, dokud jsou zaměstnaní," naklonil se ke Conině.

"Potřebuju meč," odpověděla mu.

"Za minutu už si budeš těžko vybírat."

"Jeden mi stačí."

Mrakoplaš kopl do Zavazadla.

"Tak pojď," prohlásil zavile, "máš před sebou pěknej kus po vodě. To si zaplaveš!"

Zavazadlo s přehnanou nonšalancí vystrčilo nožičky, pomalu se otočilo a přidřeplo Conině k nohám.

"Zrádče!" prohlásil Mrakoplaš směrem k jeho pantům.

Zdálo se, že je po boji. Pět útočníků se vyšplhalo po příkrých lodních schůdkách na zadní palubu, zatímco většina jejich druhů hlídala na hlavní palubě zajatou posádku. Jejich vůdce si stáhl z obličeje masku a vrhl na Coninu krátký a temný pohled. Pak se obrátil a na Mrakoplaše vrhl pohled o něco delší a temnější.

"Tohle je roucho!" upozorňoval ho rychle Mrakoplaš. "A uděláte dobře, když budete opatrní, protože já jsem mág." Potom se zhluboka nadechl a pokračoval. "Dotkněte se mě prstem a uvidíte, že si budu přát, abyste to neudělali. Varuju vás!"

"Mág? Z mágů nikdy nebyli pořádní otroci," zamyslel se nahlas náčelník.

"Absolutní pravda," přitakal Mrakoplaš, "takže když se mi uklidíte z cesty, abych mohl odejít -"

Náčelník se otočil nazpět ke Conině a mávl na jednoho ze svých společníků. Palcem ukázal na Mrakoplaše.

"Nemusíš ho zabít rychle. Tak mě napadá -" zarazil se a ohrozil Mrakoplaše úsměvem plným zubů. "Možná…, ale ano. A proč ne? Umíš zpívat, mágu?"

"Možná že jo," řekl Mrakoplaš opatrně, "Proč?"

"Třeba jsi právě takový muž, jakého potřebuje Serif na práci v harému." Několik otrokářů se začalo podezřele usmívat.

"Mohla by to být opravdu unikátní příležitost," pokračoval náčelník, když viděl, že má u obecenstva úspěch. Úsměvy na tvářích jeho druhů se ještě rozšířily.

Mrakoplaš o krok couvl. "Nemyslím, že by to bylo něco pro mě," prohlásil. "Ale stejně dík za nabídku. Myslím, že na takové zaměstnání nejsem dostatečně disponovanej."

"Oh, naopak, já si myslím, že bys mohl být," prohlásil vůdce a oči mu zazářily. "V té tvojí výbavě je dokonce ještě kousek navíc."

"Ó, ty má magická prostoto," zabručela Conina. Vrhla rychlý pohled na muže po svém levém a pak po pravém boku a ruce se jí daly do pohybu. Ten probodnutý nůžkami na tom byl ve srovnání s tím, kterého poškrabala hřebenem, o něco lépe, když uvážíte, co dokáže z obličeje udělat taková řada kovových zubů. Pak se bleskově sehnula, sebrala meč, který upustil jeden z vyřízených mužů, a vrhla se na zbývající dva.

Náčelník se při zoufalých výkřicích svých lidí otočil a těsně za sebou uviděl Zavazadlo s doširoka otevřeným víkem. Pak do něj zezadu narazil plnou silou Mrakoplaš a srazil ho kupředu, do nicoty, která ležela v mnohorozměrných útrobách truhly.

Ze Zavazadla se ozval začátek výkřiku, ale ten umlkl, jako když ho utne.

Pak zaznělo cvaknutí podobné zasunutí závor na branách samotného pekla.

Mrakoplaš o několik kroků ustoupil a celý se třásl. "Výjimečná příležitost," zamumlal tiše sám pro sebe, protože mu konečně náčelníkova narážka došla.

Zato teď měl opravdu výjimečnou příležitost pozorovat Coninu v boji. Jen málo mužů něco takového vidělo dvakrát.

Když na dva piráty zaútočila štíhlá drobná dívka, postavili se jí s pobaveným úsměvem, který vzápětí prošel rozličnými proměnami. Zamyšlení, nedůvěra, úžas, zděšení a nakonec panická hrůza ve chvíli, kdy zjistili, že jsou uzavřeni do lesklého kruhu poletující nabroušené oceli, který se neustále zmenšuje.

Posledního tělesného strážce nebohého náčelníka se zbavila několika tak ostrými útoky, že Mrakoplašovi při pohledu na ně vytryskly slzy z očí. Aniž se zastavila, plynulým pohybem přeskočila zábradlí a snesla se na hlavní palubu. K Mrakoplašovu dotčenému úžasu se Zavazadlo vrhlo za ní. Svůj dopad utlumilo prostě tím, že skočilo na hlavu jednoho z otrokářů. Tím přispělo k všeobecné panice. Je strašné, když na vás s rychlostí blesku a děsivě přesnou technikou školeného zabijáka zaútočí půvabná dívenka v bílých kvítkovaných šatečkách, ale pro mužské ego je ještě horší, když je jeho vlastník podupán a pokousán cestovním zavazadlem; koneckonců je to ošklivý zážitek nejen pro to ego, ale i pro celý zbytek jeho chlapa.

Mrakoplaš se na to opatrně díval přes zábradlí.

"Vejtaho," zabručel.

Kousek od Mrakoplašovy brady narazil do lodního zábradlí vrhací nůž, se zabzučením se odrazil, proletěl mu kolem ucha a zmizel v nenávratnu. Mrakoplaš ucítil palčivou bolest, přejel si bradu rukou, a když spatřil slabě zakrvácené prsty, vyděsil se k smrti a tiše se sesul k zemi. Nebylo to tím, že by nesnášel pohled na krev, takovýmhle způsobem na něj působil jen pohled na krev vlastní.

* * *

Tržiště na morporském náměstí Náhlého osvícení, rozlehlá plocha kočičích hlav před branami Neviditelné univerzity, hučelo jako úl.

Říkalo se, že v Ankh-Morporku se dá koupit všechno kromě piva a žen, protože jedno jako druhé člověka dříve nebo později opustí. Na náměstí bylo k dostání skoro všechno, trh se rok za rokem pomalu rozrůstal, přibýval stánek za stánkem, bouda za boudou, až poslední noví příchozí už se museli se svými pultíky opřít o samy prastaré zdi Univerzity. Je třeba přiznat, že kamenné stěny Univerzity jim dokonce posloužily jako skvělá vývěsní plocha, na které

byly vystaveny desítky rozličných látek, hotových oděvů i celé věnce kouzelných přívěsků a talismanů.

Nikdo si nevšiml, že se brány otevřely dovnitř. Jenže z Univerzity se vyvalilo ticho a začalo se rozlévat po hlučném, živém náměstí, jako se první malé vlnky přílivu rozlévají pobřežním močálem. Ono to ve skutečnosti vůbec nebylo pravé ticho, ale děsivý řev antihluku. Ticho není protikladem zvuku, je to pouze jeho nepřítomnost. Tohle však byl zvuk, který leží na opačné straně ticha, antihluk a jeho neslyšné decibely dusily i ten nejposlednější zvuk na trhu jako vrstva tlustého sametu.

Davy se začaly divoce rozhlížet a lidé, podobní zlatým rybičkám, němě otvírali ústa. Výsledek jejich snažení byl stejný. Všechny oči se obrátily k bránám.

Za tou kakofonií ticha se z nich totiž muselo valit ještě něco jiného. Stánky, které stály nejblíž otevřených bran, se totiž začaly se skřípotem sunout po dláždění a za sebou trousily zboží. Jejich majitelé uskakovali z cesty, protože stánky narazily na další řadu bud a pultů a nezadržitelně se i s nimi sunuly dál a hromada prodejních pomůcek rostla a rostla, až se mezi ní a stěnami Univerzity vytvořil na celou šíři náměstí široký volný prostor.

Vyprahlo Dlouhůl, dodavatel masových pirohů s výrazně osobitou chutí, vyhlídl přes okraj svého zničeného stánku právě včas, aby zahlédl, jak se v branách Univerzity objevili mágové.

Mágy dobře znal, nebo alespoň do téhle chvíle si myslel, že je zná. Byli to bezstarostní starší hoši, svým způsobem celkem neškodní, kteří se oblékali tak trochu jako starodávné kanape. Navíc byli vždycky nakloněni koupit jakýkoliv z jeho produktů, který by jinak musel odepsat na konto překročené záruční lhůty a poněkud výraznější vůně, než s jakou se byla ochotna smířit průměrná hospodyně.

Ale tihle mágové, to bylo pro Vyprahla něco nového. Vešli na náměstí Náhlého osvícení, jako kdyby jim patřilo. Kolem nohou jim probleskovaly malé modré jiskřičky. Zdáli se takoví nějací vyšší.

Nebo to možná bylo tím, jak se nesli.

Ano, to bylo ono…

Vyprahlo měl kdesi v hloubce svého genetického mejkapu stopy magie, a jak tak pozoroval mágy kráčející náměstím, řekly mu právě tyhle zbytky, že to nejlepší, co může udělat pro své zdraví, je spakovat si do rance svoje nože, mlýnky, koření a v nejbližších deseti minutách si to všechno kvapem odnést z města.

Poslední mág v řadě se za svými kolegy o něco opožďoval a s pohrdáním se rozhlížel po náměstí.

"Tady kdysi bývaly vodotrysky," prohlásil. "Vy lidé - pryč s vámi!"

Obchodníci se dívali jeden na druhého. Mágové vždycky mluvili panovačně, ale to se od nich koneckonců čekalo. Jenže v tomhle hlase byl přízvuk, jaký nikdo nikdy předtím neslyšel. Byl prostě samý kotník a zaťatá pěst.

Vyprahlovi sjely oči stranou. Z trosek svého stánku, z hromady mořských hvězdic, chobotnic a rozmačkaných ústřic se vynořil jako anděl pomsty Miškin Pramička, o kterém se říkalo, že otvírá ústřice jednou rukou. Z vousů si vybíral rozličné mořské korýše a plival vinný ocet. Roky odtrhávání škeblí z balvanů a každodenní zápasy s gigantickými jedlými srdcovkami v Ankhské zátoce mu dodaly sílu, která se normálně spojuje jen s tektonickými pohyby. Dalo by se říci, že ani tak nevstával, jako se pomalu rozkládal.

Pak se dunivým krokem prodral troskami k mágům, ukázal roztřeseným prstem na trosky svého stánku, ze kterých se na cestu za svobodou odhodlaně vydalo několik podnikavých humrů. Svaly kolem úst se mu převalovaly jako rozdráždění úhoři.

"To jste udělali vy?" zeptal se.

"Ustup, cháme," pronesl mág. Podle Vyprahlova mínění si tak mág zkrátil délku života na předpokládanou životnost skleněného cimbálu.

"Nenávidím mágy," prohlásil Pramička. "Fakt je nenávidím. Takže teď tě praštím, jasný?"

Napřáhl pěst za hlavu, zašklebil se a vymrštil ji kupředu.

Mág pozvedl jedno obočí, kolem škeblího obchodníka se žlutě zablesklo, ozval se zvuk, jako když se tiše trhá hedvábí, a Pramička zmizel. Jediné, co po něm zůstalo, byly boty stojící opuštěně na hrbolatém dláždění, ze kterých stoupaly dva proužky dýmu.

Nikdo neví, proč bez ohledu na velikost exploze nakonec vždycky zbudou jen ty boty. Ale je to jedna z těch věcí, se kterými se musíme smířit.

Pozorným očím Vyprahla se zazdálo, že mág byl na okamžik šokován skoro stejně jako dav, ale pak se velebně vztyčil a pozvedl důstojně hůl.

"Vy lidé, byste se z tohohle měli rychle poučit," prohlásil mág. "Nikdo z vás už nezvedne ruku proti mágovi, rozumíte? Teď tady kolem dojde k velkým změnám. Ano, vy tam, co chcete?"

Poslední poznámka byla namířena k Vyprahlovi, který se pokoušel nepozorovaně odplížit. Obchodník teď rychle pozvedl nejméně popleněný podnos s pirohy.

"Jen jsem si říkal, jesli by vaše důstojnost neměla chuť pošmáknout si na jednom z mých skvělých pirohů," prohlásil spěšně. "Jsou plné výživných -"

"Dívej se dobře, piroháři!" prohlásil mág. Natáhl ruku, udělal podivný pohyb prsty a ze vzduchu vytáhl piroh.

Byl velký, oblý, do zlatova vypečený a překrásně lesklý. Vyprahlo už pouhým pohledem poznal, že je až k prasknutí nacpán prvotřídním libovým vepřovým a neobsahuje ani nejmenší z těch prostorných vzduchových kapes, které představovaly jeho vlastní, dosti značný finanční zisk. Byl to ten druh pirohu, do kterého se ve snech touží dostat všechna selata, až vyrostou.

Vyprahlovo srdce pokleslo. Jeho zkáza se mu vznášela v podobě voňavého zlaťoučkého pirohu přímo pod nosem.

"Chceš ochutnat?" ušklíbl se mág. "Tam, odkud jsem ho vzal, je takových nepočítané."

"Ať přišel, odkud chtěl, je to jedno," zasmušil se Vyprahlo.

Podíval se přes vypečený piroh mágovi do tváře a ve fanatické záři těch očí viděl, jak se svět obrací vzhůru nohama.

Otočil se a krokem naprosto zlomeného člověka se vydal k nejbližší městské bráně.

Jako kdyby nebylo dost špatné to, že mágové zabíjejí lidi, pomyslel si s trpkostí, oni je teď dokonce připravují i o živobytí.

Mrakoplašovi vyšplíchl do tváře kbelík vody, a vytrhl ho tak ze strašlivého snu, ve kterém se mu pokoušela stovka maskovaných žen přistřihnout vlasy hodně nakrátko dvouručním mečem. Někteří lidé, kteří by trpěli podobnou noční můrou, by ji připsali kastrační psychóze, ale Mrakoplašovo podvědomí snadno poznalo nebezpečí-býti-rozsekán-na-drobné-kousky, když se s ním setkalo. Setkávalo se s ním často.

Sedl si.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho Conina hlasem plným úzkosti.

Mrakoplašovi se oči zakoulely v důlcích, jak rychle přeletěl lodní palubu.

"To záleží na tom," prohlásil opatrně. Zdálo se, že v nejbližším okolí se nevyskytuje ani jeden z černě oblečených otrokářů, alespoň ne ve svislé poloze. Zahlédl jen několik členů posádky, kteří se kolem Coniny pohybovali v uctivém odstupu. Poblíž stál jen kapitán s nejapným úsměvem na tváři.

"Jsou pryč," oznámila Mrakoplašovi Conina. "Sebrali, co jim přišlo pod ruku, a odjeli."

"Bastardi jsou oni," přikyvoval horlivě kapitán, "pádlovali ale rychle velmi." Conina zamrkala, když jí na záda s plesknutím dopadla kapitánova ruka. "Opravdu dobře ona bojuje dámu na," zařičel kapitán, "Jo!"

Mrakoplaš se nejistě vztyčil na nohy. Loď klidně plula ke vzdálené temné čmouze na obzoru. Musel to být středový Klač. Mrakoplaš cítil, že je nezraněn a v pořádku. Začal se poněkud obveselovat.

Kapitán na ně ještě jednou spokojeně kývl a rozběhl se po palubě. Při tom vykřikoval povely spojené s lany, plachtami a dalšími podobnými věcmi. Conina si sedla na Zavazadlo, které, jak se zdálo, proti tomu nic nenamítalo.

"Řekl, že je nám natolik zavázán, že nás odveze až do Al Kali," řekla.

"Já měl dojem, že tak jsme se s ním dohodli hned při nástupu na palubu," podíval se na ni udiveně Mrakoplaš. "Viděl jsem, jak jsi mu dala peníze atak."

"No ano, jenže on měl v plánu zmocnit se nás, a až tam doplujeme, prodat mě jako otrokyni."

"A mě prodat nechtěl?" zatvářil se Mrakoplaš nechápavě, ale pak si bojovně odfrkl, "no jasně, to je to mé magické roucho, kdo by se odvážil -"

"Hm. Víš, on vlastně řekl, že tebe by přidal nádavkem," řekla mu Conina a soustředěně se pokoušela uhladit neexistující třísku na hřbetě Zavazadla.

"Přidat mě nádavkem?"

"Jo. Hm. Víš tak jako: S každou koupenou konkubínou dostanete jednoho mága zdarma."

"Nechápu, co má se mnou společného nějaká zelenina?"

Conina se na něj dlouze a pátravě zadívala, a když se nezačal potměšile usmívat, povzdechla si a řekla: "Proč jste vy, mágové, z ženských pokaždé tak nervózní?"

Mrakoplaš se při té pomluvě postavil na zadní. "Mně se to náhodou líbí!" prohlásil zpupně. "Mohl bych ti dokázat - podívej, věc je v tom, že já se ženami všeobecně vycházím moc dobře, abys věděla, to jenom ze ženských s mečem bývám nervózní." Chvilku o svém výroku přemýšlel a pak dodal: "Když už se o tom mluví, každý, kdo má meč, mě znervózňuje."

Conina se dál zabývala svou třískou. Zavazadlo spokojeně zaskřípalo.

"Vím ještě něco, co tě asi rozzlobí," zamumlala.

"Hmm?"

"Klobouk je pryč."

"Cože?"

"Nemohla jsem tomu zabránit, sebrali, co jim přišlo pod ruku-"

"Otrokáři s sebou odvezli ten klobouk?"

"Tak tenhle tón na mě nezkoušej! Já nespala ve chvíli, kdy-"

Mrakoplaš zavířil rukama jako rameny větrného mlýna. "Nenene, jen se nerozčiluj, žádnej tón nezkouším. Jenom bych si to rád promyslel…"

"Kapitán říká, že se piráti pravděpodobně vrátili nazpět do Al Kali," řekla Conina. "Je tam prý místo, kde se shromažďují všechny kriminální živly, takže bychom mohli rychle -"

"Já nevím, proč bychom se tím měli ještě dál zabývat," prohlásil Mrakoplaš. "Klobouk se chtěl dostat co nejdál od Univerzity, nechtěl se tam vrátit a já nevěřím, že by se tam otrokáři zastavili najedno rychlé sherry na stojáka."

"Ty bys to nechal jen tak?" řekla Conina s nelíčeným úžasem.

"Někdo to jen tak nechat musí. Proč ne já?"

"Ale vždyť jsi tvrdil, že je to symbol všeho mágstva! Něco, po čem touží všichni mágové! To přece nemůžeš nechat jen tak!"

"Ne? Tak se koukej." Mrakoplaš se pohodlně opřel. Cítil podivné překvapení. Právě udělal rozhodnutí. Bylo jeho. Patřilo jen jemu. Nikdo ho k němu nenutil. Občas měl dojem, že celý jeho život je jediným plynulým řetězem nepříjemností a malérů, do kterých se dostal kvůli tomu, co chtěli jiní lidé, ale tentokrát se rozhodl sám, a je to. V Al Kali vystoupí z lodi a najde nějaký způsob, jak se dostat domů. Svět ať si klidně zachraňuje někdo jiný, a hodně štěstí! On má své rozhodnutí.

Pak se mu ale nakrabatilo čelo. Jenže proč se potom necítí ani trošičku šťastný?

Protože to tvoje rozhodnutí je pitomost, ty idiote.

Tak to ne. Už jsem v hlavě slyšel spoustu různejch hlasů a mám toho dost. Ven.

Ale já sem patřím.

To chceš říct, že ty jsi já?

Tvoje svědomí.

Oh.

Nesmíš připustit, aby byl klobouk zničen. Je to symbol všeho…

… no jo, já vím…

… symbol veškeré magie a tradic. Magie pod kontrolou lidstva. Nechtěl by ses vrátit nazpět do té temné prastorie…

… Cože? …

Prastorie…

Myslíš prehistorie?

Jasně, to je ono. Prehistorie. Zpátky do prehistorie, kdy vládla syrová magie. Denně se otřásaly samy základy reality. Muselo to být hezky ošklivé, to si tedy řeknu!

A jak to vím?

Dědičná paměť. Podvědomí.

Sákryš! Takže já to mám taky?

No, částečně.

Tak dobře, ale proč zrovna já?

Ty totiž v nitru cítíš, že jsi skutečný mág. Slovo mág máš vyryto hluboko v srdci.

"Jo, to je všechno hezký," zabručel s pocitem křivdy Mrakoplaš, "jenže se pořád setkávám s lidma, kteří by to chtěli vidět na vlastní oči."

"Co jsi říkal?" zeptala se Conina.

Mrakoplaš upřel oči k temnému pásku na obzoru a ztěžka si povzdechl.

"To já si jen tak mluvím pro sebe."

Mykadlo kritickým pohledem obhlížel klobouk. Obcházel stůl a zpytoval ho ze všech stran. Nakonec pronesl: "Vypadá velice dobře. Kde jste dostal ty oktaríny?"

"Jsou to jenom skutečně kvalitní ankíny," přiznal se Pozinkl. "Oklamaly i vás, že?"

Byl to vznešený klobouk. Pozinkl musel sám sobě v duchu připustit, že vypadá lépe než ten původní. Starý arcikancléřský klobouk už byl dost omšelý, zlaté krajky začernalé a matné. Tahle replika byla mnohem pěknější. Měla styl.

"Zvlášť se mi líbí krajka," usmál se zálibně Mykadlo.

"Taky to trvalo bůhví jak dlouho."

"Proč jste to nezkusil s magií?" Mykadlo pohnul ve vzduchu prsty a sevřel chladnou orosenou sklenici, která se před ním zhmotnila z čirého vzduchu. Pod papírovým paraplíčkem a ovocným salátem obsahovala nějaký ulepený drahý alkohol.

"Nefungovalo to," odpověděl Pozinkl. "Ne a ne se mi podařit v tom správném provedení. Každý zekín jsem na něj musel našít vlastní rukou." Sundal víko z nové kožené krabice.

Mykadlo se rozkašlal do sklenice. "Počkejte, ještě ho neuklízejte," řekl a vzal klobouk z rukou mladšího mága. "Vždycky jsem toužil po tom vyzkoušet si tenhle -"

Pak se obrátil k velkému zrcadlu na stěně pracovny a nábožným gestem si posadil klobouk na dlouho nemyté lokny.

Končil první den působení Prazdroje a mágové už stačili změnit téměř všechno s výjimkou sebe.

Pokusili se o to všichni, potichu a na místech, kde věřili, že je nikdo nevidí. V tichu své pracovny to zkusil dokonce i Pozinkl. Podařilo se mu omládnout o dvacet let a pořídit si hrudník, na kterém by se dalo rozbíjet kamení, ale ve chvíli, kdy ztratil soustředění, splasknul s velmi nepříjemnými pocity do své původní podoby a věku. Na těch proměnách bylo něco pružného. Čím víc jste to zkoušeli, tím rychleji se to vracelo. Čím tvrději jste vrhli zaklínadlo, tím tvrději zasáhl zpětný proces. Ostnaté železné koule, meče a palcáty byly většinou považovány za velmi nebezpečné zbraně, ale to všechno nebylo celkem nic ve srovnání s tím, když se vám najedou vrátilo odčarovaných dvacet let a udeřilo vás do týla.

Bylo to pravděpodobně tím, že žádná zaklínadla nazabírají u věcí, které mají, jako mládí, svou vnitřní magii. V každém případě ale mágové docílili několika důležitých vylepšení. Tak například Mykadlovu róbu teď představovala kompozice ze směsi čistého hedvábí a záplavy krajek, pravý to skvost drahého nevkusu, takže starší mág vypadal jako kus rudého želé ověšený ozdobnými háčkovanými dečkami.

"Slušel by mi, co myslíte?" zeptal se Mykadlo.

Upravil si klobouk na hlavě tak, že jeho krempa dostala přehnaně šviháckÝ sklon.

Pozinkl mlčel. Díval se z okna.

I venku došlo, pravda, k několika vylepšením. Byl to rušný den.

Staré kamenné zdi zmizely. Kolem Univerzity se táhlo zbrusu nové zábradlí. Za ním se matně črtalo město, pravá báseň z bílého mramoru a červených tašek. Reka Ankh už nebyla tou stokou plnou kalu a nečistoty, kterou se naučil důvěrně znát už v mládí, ale změnila se ve stuhu lesklou jako sklo. Tu a tam z její vody, čisté jako horský pramen,

vystrčil klavu kapr a lapl po nějakém hmyzu.

Při pohledu ze vzduchu musel Ankh-Morpork doslova oslepovat. Zářil. Špinavý nános staletí zmizel.

To způsobilo, že se Pozinkl cítil podivně nejistý. Cítil se stejně nedobře, jako kdyby na sobě měl nové šaty, které koušou. Jistě, měl na sobě nové šaty a ony skutečně kousaly, ale v tom to nebylo. Ten okolní nový svět byl velmi hezký, vypadal přesně, jak měl vypadat, ale přesto, přesto - chtěl to opravdu změnit, nebo chtěl jenom účelněji uspořádat věci staré?

"Povídám, nevypadá, jako kdyby mi ho dělali na míru?" prohlásil Mykadlo.

"Prosím?"

"Klobouk, člověče."

"Aha. Ehm. Velmi - slušivý."

S těžkým povzdechem si Mykadlo sundal z hlavy tu barokní pokrývku a opatrně ji vrátil nazpět do krabice. "Raději bychom mu to měli odnést," řekl nakonec. "Už se po něm začíná ptát."

"Pořád musím myslet na ten pravý klobouk. Kde teď asi je?" řekl Pozinkl.

"Tady," řekl Mykadlo a pevnou rukou poklepal na víko kožené krabice.

"Já myslel ten pravý."

"Tohle je ten pravý."

"Ale já myslel -"

"Tohle je arcikancléřský klobouk," Mykadlo vyslovoval jasně a zřetelně. "Měl byste to vědět, vždyť jste ho udělal sám."

"Ano, ale -" začal kvestor nešťastně.

"Když to vezmeme z druhé strany, vy byste přece nikdy nevyrobil padělek, že ne?"

"Ne takový, jako -"

"Je to jen klobouk. Je tím, co si o něm lidé myslí, že je. Lidé ho vidí na hlavě arcikancléře a myslí si, že je to ten pravý. A v určitém slova smyslu to ten pravý opravdu je. Věci jsou definovány podle toho, k čemu slouží. A lidé samozřejmě také. To je nejvšeobecnější základ magie." Mykadlo udělal dramatickou přestávku a pak vstrčil krabici s kloboukem Pozinklovi do rukou. "Cogitum hergot klobuco, dalo by se říci."

Pozinkl se věnoval studiu starých jazyků a teď dělal, co se dalo.

"Myslím, tedy jsem klobouk?" pokusil se.

"Co jste to říkal?" zeptal se Mykadlo, když vykročili po schodišti dolů, do nového interiéru Velké síně.

"Uvažoval jsem o tom, jestli to s tím kloboukem není přece jen trochu bláznivé?" nadhodil Pozinkl.

"Hlavně už mlčte, ano?"

Nad městem za okny stále ještě ležel mlhavý závoj a jeho stříbrozlaté vrstvy se změnily v paprscích zapadajícího slunce v krev. Narudlé paprsky proudily v mohutných snopech dovnitř a prosvětlovaly každý kout síně.

Peníz seděl na svém stolci a přes kolena měl položenu hůl. Pozinkla napadlo, že chlapce ani jednou neviděl bez ní, což bylo zvláštní. Většina mágů měla hole zastrčeny pod postelí, nebo pověšené u krbu.

Ta tyč se Pozinklovi nelíbila. Byla černá, ale jeho nechuť nepramenila ani tak z barvy, spíš z toho, že mu chlapcova hůl připomínala pohyblivý vstup do jiné, mnohem nepříjemnější soustavy rozměrů. Samozřejmě neměla oči, ale Pozinklovi stejně připadalo, jako by se na něj dívala a tvářila se, jako by znala jeho nejniternější myšlenky, což bylo v daném okamžiku víc, než znal on sám.

Zamrazilo ho, když síní přešli dva mágové a on ucítil, jak od sedící postavy vyzařují mocné dávky syrové magie.

Několik tuctů nejstarších mágů bylo nahloučeno kolem místa, kde chlapec seděl, a v úžasu zíralo na podlahu.

Pozinkl natáhl krk, aby lépe viděl a spatřil -

Svět.

Plul v kaluži černé noci, nějakým nepochopitelným způsobem zasazené do země, a Pozinkl se strašlivou jistotou pochopil, že je to skutečný svět, ne nějaká zhmotnělá představa nebo jednoduchá projekce. Na jeho nebi bylo vidět i postupující mračna a další podrobnosti. Středové kraje pokryté věčným ledem, Vyvažovací světadíl, Kruhové moře. Krajopád, všechno droboučké a v jemných barvách, ale každopádně skutečné…

Najednou si uvědomil, že na něj někdo mluví.

"Ehm?" prohlásil a silné metaforické ochlazení okolní atmosféry ho rychle vrátilo do skutečnosti. S hrůzou si uvědomil, že mu Peníz adresoval jakousi poznámku.

"Pardon?" opravil se. "Zahleděl jsem se trochu do toho světa… Je tak…, tak krásný…"

"Náš Pozinkl je estét," prohlásil Peníz a jeden nebo dva z mágů, kteří věděli, co to slovo znamená, se krátce uchechtli. "Ale co se týče světa, můžeme ho vylepšit. Říkal jsem, Pozinkle, že kamkoliv se podíváme, vidíme jen krutost, nelidskost a lakotu a podle toho usuzuju, že svět má špatnou vládu, že?"

Pozinkl si najednou uvědomil, že se k němu otočily přinejmenším dva tucty očí.

"Ehm," začal opatrně, "myslím, že lidská povaha se nedá změnit."

Rozhostilo se hrobové ticho.

Pozinkl se zarazil. "Ty to dokážeš?"

"To se teprve musí zjistit," prohlásil Mykadlo. "Ale jestli se nám podaří změnit svět, změní se i lidská povaha. Není to tak, bratři?"

"Patří nám město," ozval se jeden z mágů. "Já sám jsem stvořil hrad -"

"Vládneme městu, ale kdo vládne světu?" prohlásil Mykadlo. "Na světě musí být alespoň tisícovka malých králů, panovníků a náčelníků."

"A mezi nimi není ani jeden, který by při čtení ještě neslabikoval," ušklíbl se další mág.

"Patricij číst umí," řekl Pozinkl.

"Kdybys mu usekl ukazovák, bylo by po čtení," přidal se se svou troškou Mykadlo. "Co se vlastně stalo s tou ještěrkou? No, to je stejně jedno. Podstatné je to, že by světu opravdu měli vládnout lidé moudří a vzdělaní. Svět musí být veden. Strávili jsme celá staletí neplodnými boji sami mezi sebou, ale teď, společně…, kdo může říci, co všechno dokážeme?"

"Dnes nám patří jenom město, zítra celý svět," vykřikl někdo v pozadí skupiny.

Mykadlo přikývl. "Zítra svět a -" v duchu rychle počítal, "v pátek vesmír!"

To znamená, že víkend bude volný, pomyslel si Pozinkl. Pozvedl krabici, kterou nesl v rukou, a chtěl ji podat Penízovi. Ale v té chvíli Mykadlo proplul kolem něj, jediným plynulým pohybem mu ji vzal z rukou a s úklonou ji chlapci nabídl.

"Arcikancléřský klobouk," řekl, "který ti, jak si všichni myslíme, po právu náleží."

Peníz krabici přijal. Poprvé za celou dobu viděl Pozinkl, jak mu po obličeji přeletěl stín nejistoty.

"Nepatří k tomu nějaký zvláštní obřad?" zeptal se.

Mykadlo zakašlal.

"Já jak bych…, er, ne," vypravil ze sebe nakonec. "Ne, myslím, že ne." Rozhlédl se po ostatních nejstarších mázích, kteří svorně vrtěli hlavami. "Ne, nikdy se s kloboukem žádný zvláštní obřad nespojoval. S výjimkou hostiny, samozřejmě. Hm. Víš, to není jako korunovace, arcikancléř, víš, vede bratrství mágů, on je takový, on je…" Mykadlův hlas se pod zlatým pohledem pomalu zpomaloval, "on je, jak bych to…, je první…, ano, on je první mezi sobě rovnými…"

Potom spěšně ustoupil, když se hůl pohnula a zamířila přímo na něj. Zdálo se, jako by Peníz znovu naslouchal jakémusi vnitřnímu hlasu.

"Ne, tak to není," řekl nakonec. Pak promluvil znovu a jeho hlas měl to mlhavé zabarvení provázené zvěnou, které, nejste-li prvotřídní mág, můžete získat jen za pomoci velmi drahého audiozařízení. "Obřad bude. Musí být obřad, aby lidé pochopili, že se mágové chopili vlády. Nebude však tady. Sám vyberu vhodné místo. A zúčastní se ho všichni mágové, kteří kdy prošli branami Univerzity, je to jasné?"

"Někteří z nich žijí velmi daleko," namítl Mykadlo opatrně. "Budou potřebovat nějaký čas na cestu, takže kdy jste si asi představoval, že by -"

"Jsou to mágové!" vykřikl popuzeně Peníz. "Mohou se sem dostavit během jediného mrknutí oka! Dal jsem jim sílu! Kromě toho -" hlas mu poklesl skoro k normálnímu tónu, "Univerzita skončila. Nikdy nebyla pravým domovem magie, jenom jejím vězením. Vybuduji pro nás nové místo."

Zvedl novy klobouk z krabice a usmál se na něj. Pozinkl s Mykadlem zadrželi dech.

"Ale-"

Všichni se ohlédli. To promluvil Kebab Zovce, strážce tradic, a teď stál na svém místě a otvíral a zavíral ústa, jako by oněměl.

Peníz se k němu obrátil a pozvedl jedno obočí.

"Nechcete přece zrušit Univerzitu, že ne?" zeptal se nevěřícím tónem stařičký mág a hlas se mu třásl.

"Už jí není zapotřebí," odpověděl Peníz. "Je to jen neútulné místo plné prachu a starých knih. To už je za námi. Není to tak…, bratři?"

Ozval se sbor nejistého mumlání. Mágové si dovedli jen velmi těžko představit život bez staré dobré NU. Ale na druhé straně, když o tom člověk trochu přemýšlel, bylo na ní spousta prachu, to ano, a knihy měly nějakou tu stovku let za sebou.

"Koneckonců…, bratři, řekněte…, kdo z vás byl v těch posledních dnech ve vaší temné knihovně?

Magie je teď uvnitř vás, a ne uvězněná mezi starými pergameny. Není to skvělá věc? Není snad mezi vámi jediný, kdo by v posledních dvaceti čtyřech hodinách neprovedl víc magických operací, a tím myslím skutečnou magii, než předtím za celý život? Je snad mezi vámi jediný, který by se mnou v hloubi svého srdce opravdu nesouhlasil?"

Pozinkl se otřásl. V hloubi jeho srdce se probudil jeho vnitřní Pozinkl a dral se ven, aby se dal slyšet. Byl to Pozinkl, který najednou zatoužil po těch tichých dnech, jaké vládly ještě před několika desítkami hodin, kdy byla magie mírná a přítulná a potulovala se po Univerzitě v měkkých pantoflích. Vždycky jí zbylo trochu času na skleničku sherry, nebyla jako rozpálený meč, který vám někdo vráží do mozku, a hlavně a především - nezabíjela lidi.

Zachvátila ho hrůza, když cítil, jak se mu hlasivky zachvívají a navzdory jeho obrovské námaze se chystají nesouhlasit.

Hůl se ho snažila zaměřit. Cítil, jak ho hledá. Nechá ho zmizet, stejně jako chudáka starého Biliára. Pevně sevřel čelisti, ale nepomáhalo to. Cítil, jak se mu dme hrudník a čelisti začínají skřípat.

V tom okamžiku Mykadlo nejistě přešlápl a plnou vahou mu dupl na nohu. Pozinkl zaječel.

"Promiňte," omlouval se Mykadlo.

"Stalo se něco, Pozinkle?" zeptal se Peníz.

Pozinkl poskakoval po jedné noze, najednou se celý uvolnil, a zatímco noha úpěla v agónii, jeho tělo zaplavila úleva. Málokdo v historii mohl cítit takovou radost z toho, že mu na nohu dupl víc než metrák otylého mágstva.

Zdálo se, že jeho výkřik zlomil kouzlo okamžiku. Peníz si povzdechl a vstal.

"Byl to dobrý den," řekl.

Byly dvě hodiny po půlnoci. V ulicích Ankh-Morporku se jako gigantičtí hadi klikatily kotouče mlhy, ale prováděly to v naprosté samotě. Mágům se nelíbilo, když ostatní lidé zůstávali po půlnoci vzhůru, takže si to nikdo

nedovolil. Místo toho se obyvatelé dávno před půlnocí ukládali k neklidnému spánku očarovaných.

Na náměstí Zlomených měsíců, kdysi pravé přehlídce tajemných i tajných radostí, v jejíchž plátěných stanech a stáncích osvětlených pochodněmi mohl člověk dostat všechno od talíře pikantních úhořů v aspiku po venerickou chorobu, teď bylo pusto. I tady se točila a svíjela mlha, která se s postupující nocí pomalu srážela na dláždění.

Stánky zmizely a byly vystřídány lesklým mramorem a velkou sochou představující ducha čehosi, obklopenou osvětlenými vodotrysky. Tiché šplouchání vody byl jediný zvuk čeřící hladinu cholesterolu v tichu, které tisklo srdce města ve svém sevření.

I v temných budovách Neviditelné univerzity vládlo ticho a tma. Ale pozor -

Pozinkl se plížil temnými chodbami jako dvounohý pavouk, přebíhal - nebo se alespoň rychle belhal - od sloupu ke sloupu, až se dostal k prakticky zakázaným dveřím knihovny. Nervózně se rozhlédl okolní tmou a po chvilkovém zaváhání tiše a opatrně zaklepal.

Z těžkého dřeva se linulo hrobové ticho. Ale oproti bezduchému tichu, které drtilo v sevření zbytek Univerzity, tohle bylo ticho jiné, naslouchající, pozorné a ostražité. Podobalo se spící kočce, která právě otevřela jedno oko.

Když už to nemohl déle vydržet, spustil se Pozinkl na kolena a opřený o ruce se pokusil nahlédnout pode dveře. Nakonec přitiskl ústa co nejtěsněji k zaprášené škvíře pod nejspodnějším závěsem a zašeptal: "Hej! Ehm. Slyšíte mě?"

Byl si jistý, že ve tmě kdesi uvnitř se něco pohnulo.

Zkusil to podruhé a jeho nálada s každým poplašeným úderem srdce kolísala mezi hrůzou a nadějí.

"Povídám, slyšíte? To jsem já, Pozinkl. Pamatujete si na mě? Mohl byste na mě promluvit, prosím?"

Možná že to opravdu byly tiché kroky velkých bosých chodidel, která se kdesi za dveřmi plížila temnotou, ale mohlo to být taky docela obyčejné praskání Pozinklových nervů. Pokusil se několikrát polknout, aby se zbavil strašlivé vyprahlosti v hrdle, a začal znovu.

"Podívejte, máte pravdu, ale koukněte, oni mluví o tom, že zavřou knihovnu!"

Ticho zesílilo. Spící kočka natáhla ucho.

"To, co se teď děje, je špatné!" svěřil se tichu nešťastný kvestor a vzápětí si vyděšeně přitiskl ruku na ústa, zděšen tím, co řekl.

"Oook?"

Zvuk byl spíš tušený než řečený, byl nejtišší ze všech, podobal se říhnutí nesmělého švába.

Pozinkl, náhle plný důvěry, přitiskl ústa ještě blíž ke škvíře.

"Máte tam, ehm, Patricije?"

"Oook."

"A co toho pejska?"

"Oook."

"Výborně."

Pozinkl se pod temným pláštěm noci pohodlně natáhl a zabubnoval prsty na chladné dláždění.

"Vy byste mě asi nevzal k sobě, že?"

"Oook!"

Pozinkl udělal zarmoucený obličej.

"A nepustil byste mě dovnitř alespoň na pár minut? Potřeboval bych s vámi probrat něco velmi důležitého jako muž s mužem."

"Eeek."

"Chtěl jsem říct s opem."

"Oook."

"Koukněte a nevylezl byste ven?"

"Oook."

Pozinkl si povzdechl. "Je to překrásný důkaz vaší loajality, ale vždyť tam nakonec zemřete hladem."

"Oook, oook."

"Jak jinudy?"

"Oook."

"Tak dobrá, ať je po vašem," povzdechl si opět Pozinkl. Ale z nějakého důvodu se po tom rozhovoru cítil lépe. Jak se zdálo, každý na Univerzitě žil v jakémsi podivném snu, zatímco knihovník nechtěl na celém světě nic jiného než měkké ovoce, pravidelnou dodávku registračních karet a zhruba jednou za měsíc si odskočit za zdi Patricijovy soukromé zoologické zahrady. Bylo to neuvěřitelně uklidňující.

"Takže s banány a tak je všechno v pořádku?" zeptal se po další přestávce.

"Oook."

"Hlavně nikoho nepouštějte dovnitř, ano? Ehm. Myslím si, že je to strašlivě důležité."

"Oook."

"Výborně." Pozinkl vstal a oprášil si kolena. Pak přiložil rty ke klíčové dírce a dodal: "Nevěřte nikomu."

"Oook."

V knihovně nebyla naprostá tma, protože srovnané řady magických knih vydávaly slabou oktarínovou záři, způsobenou magickým prosakováním silného okultního pole. Záře byla dost silná, aby osvětlila barikádu regálů zapřených o dveře.

Bývalý Patricij našel bezpečný útulek ve velké sklenici od okurek na knihovníkově stole. Knihovník zabalený

do přikrývky seděl pod stolem a na klíně choval Hafala.

Občas pojedl nějaký banán.

Zatím se Pozinkl belhal nazpět temnými chodbami Univerzity, plnými dusivého ticha a mířil do bezpečí vlastní ložnice. Jen proto, že nervózně napínal uši, aby zachytil i ten nejslabší zvuk, zaslechl vzlykot, jehož síla byla těsně na hranici slyšitelnosti.

Ten zvuk tady ani zdaleka nebyl běžný. V místech, kde bydleli starší mágové, na chodbách pokrytých tlustými koberci, jste mohli pozdě v noci zaslechnout všelijaké zvuky, jako například chrápání, tichý cinkot sklenic a skleniček, tiché pobzukování nějaké melodie nebo zabzučení a sykot zaklínadla, které se vychýlilo nesprávným směrem. Ale zvuk tichého pláče, to bylo něco tak nezvyklého, že se Pozinkl přistihl, jak pomalu a opatrně postupuje ke dveřím arcikancléřova bytu.

Dveře byly dokořán. Pozinkl si sice opakoval, že by neměl, připravil se k bleskovému útěku, ale nakonec přece jen opatrně nahlédl dovnitř.

Mrakoplaš zíral; "Co je to?"

"Myslím, že nějaký chrám," řekla Conina.

Mrakoplaš stál a němě zíral vzhůru, zatímco do něj naráželi obyvatelé Al Kali, kteří vzápětí pokračovali dál v jakési lidské napodobenině Brownova pohybu. Chrám, pomyslel si. Dobrá, velký tedy opravdu byl a impozantní a architekt využil každý známý trik, aby jeho stavba vypadala ještě větší a velebnější. Chrám měl v každém člověku, který se na něj díval, naopak vzbudit dojem, že člověk je malý a bezvýznamný a zdaleka nemá tolik věží a kopulí. Bylo to místo, které vypadalo přesně tak, jak si ho budete celý život pamatovat.

Jenže háček byl v tom, že Mrakoplaš byl přesvědčený o tom, že když uvidí svatý chrám, tak ho pozná, ale fresky na těch obrovských a samozřejmě impozantních zdech na nic svatého nevypadaly. Tak především, na první pohled bylo vidět, že zobrazení lidé se veselí. Byl si skoro jistý, že se veselí. Jinak to ani nebylo možné. Bylo by moc divné, kdyby to nebyl nějaký druh veselé hromadné slavnosti.

"To ale není tanec, nebo ano?" prohlásil v marném pokusu popřít to, co mu už nějakou chvíli oznamovaly jeho vlastní oči. "Nebo je to nějaký druh akrobatického cvičení?"

Conina pozvedla oči ke zdem ozářeným jasným slunečním světlem.

"Ani bych neřekla," odpověděla mu zamyšleně.

Mrakoplaš se vzpamatoval. "Řekl bych, že dívka jako ty by se na takové věci neměla dívat," pravil škrobeně.

Conina se na něj usmála. "A já mám dojem, že mágové to mají také výslovně zakázáno," odpověděla mu sladkým hlasem. "Myslím, že se předpokládá, že při pohledu na něco takového oslepneš."

Mrakoplaš znovu pozvedl obličej, připravený riskovat alespoň jedno oko. Jestli něco takového nemohl čekat, pomyslel si. Vždyť oni ani nic jiného neumějí. Cizí země jsou - prostě cizí země. Dělají tady věci jinak.

Znovu zvedl hlavu a došel k názoru, že některé věci tady dělají v zásadě na chlup stejně, jenom s mnohem větší nápaditostí a podle všeho taky mnohem častěji.

"Chrámové fresky z Al Kali jsou proslulé široko daleko," řekla Conina, když se prodírali zástupem dětí, které se pokoušely Mrakoplašovi prodat celou řadu věcí a seznámit ho se svými krásnými příbuznými.

"No docela tomu věřím," souhlasil Mrakoplaš. "Koukni, vodpal, jo? Ne, nechci to koupit, nechci ani vědět, co to je. Ne, nechci se s ní seznámit. S ním taky ne. Co? Tohle? Tak s tím už vůbec ne, ty hnusný nestydatý kluku! Vodprejskni laskavě, jo?! A vy koukejte slézt!"

Poslední výkřik patřil houfu dětí, které vyskakovaly na hřbet Zavazadla, aby se svezly. Ubohé Zavazadlo poklusávalo trpělivě Mrakoplašovi v patách a nijak se nesnažilo zbavit dotěrné mládeže. Třeba je nemocné, pomyslel si Mrakoplaš a ta myšlenka ho trochu obveselila.

"Kolik lidí může žít na tomhle světadíle, co myslíš?" zeptal se.

"Nevím," odpověděla Conina, aniž se otočila. "Miliony?"

"Kdybych měl trochu rozumu, nebyl bych tady," prohlásil Mrakoplaš procítěně.

V Al Kali, bráně do tajemného světadílu Klač, byli už několik hodin. Mrakoplaš začínal trpět.

V pořádném městě by měla být tu a tam nějaká ta mlha, pomyslel si, lidé by měli žít uvnitř, a ne se ve dne v noci potloukat po ulicích. Všude kolem by neměl být písek a to strašné vedro. A pokud jde o vítr…

Ankh-Morpork měl svůj charakteristický pach, tak typický, že často dokázal přivést k slzám i silného chlapa. Jenže vítr v Al Kali vál z nekonečných pouští a zemí ležících blíž k Okraji. Nikdy neustával a dřív nebo později měl na návštěvníky stejný účinek jako struhadlo na citron. Zanedlouho jste měli dojem, že vám sedřel kůži z těla a brnká vám přímo na nervy.

Ke Conininým citlivým nozdrám přinášel aromatické poselství ze srdce tajemného světadílu, složené z chladu noční pouště, ostrého pachu lvů, vůně pralesního kompostu a pšouků divoké zvěře.

Mrakoplaš z toho pochopitelně necítil nic. Přizpůsobivost je úžasná věc a většina Morporkčanů by neucítila na dva metry ani hořící péřovou matraci.

"Tak kam teď?" zeptal se. "Co tak někam, kde nefouká ten strašný vítr?"

"Můj otec tady v Kali strávil nějaký čas, když pátral po ztraceném městě Ee," řekla Conina. "Mám pocit, že měl velice dobré mínění o místním kradlu. Je to něco jako tržiště."

"Myslím, že bychom měli projít stánky s obnošenými klobouky," zachmuřil se Mrakoplaš. "Mně se to všechno zdá stejně naprosto…"

"Já doufám, že na nás možná někdo zaútočí. To mi připadá jako dobrý nápad. Otec mi vyprávěl, že jen málokterý cizinec, který vstoupí na kradlo, z něj vyjde živý. Říkal, že se tam zdržují ta nejhorší individua."

Mrakoplaš se nad tím zamyslel.

"Víš, co? Nemohla bys mi to zopakovat ještě jednou a hodně pomalu? Slyšel jsem ještě, jak jsi řekla, že doufali, že, a pak mi začalo zvonit v uších."

"Chceme se přece dostat mezi zločince, ne?"

"No, chceme není to nejsprávnější slovo," ušklíbl se Mrakoplaš. "Tenhle výraz bych já nezvolil."

"A jak bys to tedy řekl?"

"Er. Já bych řekl, že by to spíš vystihlo slovo nechceme."

"Ale vždyť jsi přece souhlasil s tím, že musíme klobouk dostat nazpět!"

"Ale o tom, že během toho pokusu umřeme, nepadlo ani slovo," bránil se Mrakoplaš zničeně. "To by nikomu nepomohlo, zvlášť ne mně."

"Otec vždycky říkal, že smrt je jenom dlouhý spánek," uklidňovala ho Conina.

"Jo, to mně říkal klobouk taky," přikývl Mrakoplaš, když zahnuli do úzké uličky plné lidí, která vedla mezi dvěma stěnami z nepálených cihel. "Ale já si myslím, že musí bejt sakra těžký po ránu vstát."

"Podívej," naklonila se k němu Conina, "vždyť to zase takové riziko není. Jsem s tebou."

"Jasně, a ty se na to už těšíš, že jo?" prohlásil Mrakoplaš obviňujícím tónem. Conina je vedla dál úzkou uličkou a kolem nich se hemžili dětští podnikatelé. "To je zase ta tvoje hrozná dědičnost."

"Raději mlč a snaž se vypadat jako oběť, ano?"

"Jo, tak to umím," odfrkl si Mrakoplaš a setřásl ze sebe jednoho z nejaktivnějších členů Dětské obchodní komory. "V tom mám spoustu zkušeností. Naposled ti říkám, že si nechci koupit nikoho, ty mrňavej zvrhlíku!"

Zachmuřeně se rozhlížel po okolních zdech. Trochu ho uklidňovalo, že alespoň tady nebyly žádné ty znepokojující obrázky. Nicméně vítr vál bez přestání, hnal kolem prach a Mrakoplašovi se už z toho písku dělalo špatně. Toužil po tom dát si pár studených piv, studenou koupel a převléct se do čistého prádla. Asi by se potom necítil o mnoho lépe, ale bylo by to alespoň snesitelnější. Jenže bylo pravděpodobné, že tady se stejně pivo nedostane. Je to legrace, že v poměrně chladných městech, jako je Ankh-Morpork, je nejoblíbenějším pitím pivo, které vás zchladí, zatímco v městech, kde se nebe mění v rozpálenou výheň, jako v Al Kali, pijí lidé z malých šálků podivnou hnědou vodu, a ještě k tomu sladkou a vařící. Jejich architektura je taky pochybná. A taky mají ve svých chrámech sochy, které jsou to - nejsou to - jsou nevhodné. Tohle není nic pro pořádného mága. Určitě mají nějaké místní náhražky, zaklínače nebo něco takového, ale nic, co by se dalo nazvat poctivou magií…

Conina kráčela pružným krokem před ním a spokojeně si pobrukovala veselou melodii.

Tobě se docela líbí, co? To se pozná, ozval se hlásek v jeho hlavě.

Ale k sakru, pomyslel si Mrakoplaš. To je zase moje svědomí?

Tvoje libido. Je tady hrozná tlačenice, nezdá se ti? Neudělal sis to od té doby, co jsem tady bylo naposled.

Hele, běž pryč, jo? Já jsem mág! A mágům vládne mozek, ne srdce!

Jenže tady hlasují tvé žlázy a ty mi říkají, že co se týká touhy těla, je tvůj mozek v menšině.

Ano? Jenže mozek má právo veta!

Pch! To si myslíš ty. S tímhle nemá nic společného ani tvoje srdce. Mimo jiné, víš, že srdce není nic jiného než sval, který ti prohání tělem krev? Ale podívej se na to takhle: tobě se přece líbí, ne?

No… Mrakoplaš zaváhal. Jo, pomyslel si, er, ona…

Bezvadná společnice, co? Překrásný hlas, ne?

No, to jistě…

Chtěl bys z ní vidět víc?

No… Mrakoplaš si s úžasem uvědomil, že ano, chtěl by. Nebylo to tím, že byl dost zvyklý na ženskou společnost, ale zdálo se, že jsou ženy většinou zdrojem nepříjemností. Taky je přece známo, že něco takového má velmi špatný vliv na magické schopnosti, i když na druhé straně zase jeho magické schopnosti, které měly kvality gumového kladívka, by to tolik ohrozit nemohlo,

No vidíš, vždyť ty vlastně nemáš co ztratit, co? vetřelo se mu do myšlenek olejovitým tónem jeho libido.

Přesně v tomhle okamžiku si Mrakoplaš uvědomil, že něco důležitého postrádá. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co to je.

Už několik minut se mu nikdo nepokusil nic prodat. V Al Kali to znamená, že jste pravděpodobně mrtev.

On, Conina a Zavazadlo byli úplně sami v úzké temné uličce. Odněkud z dáli se k nim nesl ruch města, ale v jejich bezprostředním okolí nebylo nic než vyčkávavé ticho.

"Všichni utekli," zabručela Conina.

"Myslíš, že nás teď přepadnou?"

"Je to možné. Tři muži nás sledují po střechách."

Mrakoplaš zvedl hlavu ve stejné chvíli, kdy se na dláždění shora lehce snesly tři postavy v černých rozevlátých pláštích. Když se ohlédl, zjistil, že další dvě postavy v černém se objevily za rohem. Všech pět mužů mělo v rukou dlouhé zahnuté šavle, a i když měli spodní část obličeje maskovanou, nebylo těžké uhodnout, že se ďábelsky šklebí.

Mrakoplaš zabubnoval klouby na víko Zavazadla.

"Trhej," křikl. Zavazadlo chvilku nerozhodně přešlapovalo, pak se ale odšouralo Conině k nohám a zůstalo stát. Zatvářilo se poněkud rozpačitě, ale jak si Mrakoplaš se záchvěvem žárlivé hrůzy uvědomil, i dost elegantně.

"No tohle, ty…" zavrčel a kopl Zavazadlo do boku, "ty kabelko!"

Posunul se blíž k dívce, které na tváři pohrával zamyšlený úsměv.

"Co teď?" zeptal se. "Nabídneš jim všem rychlou ondulaci?"

Muži obezřetně postupovali kupředu. Zajímala je, jak si Mrakoplaš všiml, jen Conina.

"Nemám žádnou zbraň."

"Co se stalo s tvým pověstným hřebenem?"

"Zůstal někde na palubě."

"Takže nemáš vůbec nic?"

Conina se maličko posunula, aby měla v zorném poli všechny útočníky.

"Mám pár vlásenek," utrousila koutkem úst.

"Jsou k něčemu?"

"Nevím, nikdy jsem to nezkoušela."

"Tys nás do toho dostala!"

"Uklidni se. Myslím si, že nás chtějí jen zajmout."

"Tobě se to říká. Tebe nevyhlásili za speciální prémii týdne!"

Zavazadlo, které poněkud znejistělo, klaplo několikrát víkem. Jeden z mužů natáhl meč a šťouchl Mrakoplaše do kříže.

"Vidíš?" zašeptala Conina. "Chtějí nás někam odvést." Pak ale zaskřípala zuby. "Oh ne," vydralo se jí ze rtů.

"Co se stalo?"

"Já to nedokážu!"

"Co?"

Conina si ukryla obličej do dlaní. "Nedokážu se dát zajmout bez boje! Cítím, jak mě tisíce mých barbarských předků obviňují ze zrady," sykla.

"A co ti po mamince?"

"Ne, vážně, nejde to. Zabere to jen na minutku."

Pak se vzduchem něco mihlo a nejbližší muž se jí stočil s bublavým zvukem do těsného klubka u nohou. Pak vyletěly oba Conininy lokty, podobné pístům, vzad a zasáhly dva další útočníky přímo do žaludků. Dívčina levice proletěla kolem Mrakoplašova nosu se zvukem trhaného hedvábí a položila muže stojícího za ním. Pátý muž se pokusil o útěk, ale složila ho dokonalou robinsonádou, přičemž jeho hlava se zaduněním narazila do zdi.

Conina se od něj odvalila, celá zadýchaná si sedla a oči jí zářily.

"Říkám to nerada, ale už se cítím mnohem líp," přiznala. "Je ale stejně strašné, když si uvědomím, že jsem zradila jemnou tradici kadeřnic. Oh."

"Jo," přikývl Mrakoplaš, "Jenom jsem se tě chtěl zeptat, jestli sis jich všimla."

Conininy oči přelétly po řadě lučištníků, kteří se objevili u protější zdi. Měli vyrovnaný klidný výraz lidí, kteří dostali peníze, aby vykonali určitou práci, a ani trochu jim nevadilo, že ta práce zahrnuje zabití několika lidí.

"Je čas na ty tvoje vlásenky," ozval se s nadějí v hlase Mrakoplaš.

Conina se nehýbala.

"Otec vždycky říkal, že je nesmyslné podniknout přímý útok proti přesile nepřátel vyzbrojených dobrými střelnými zbraněmi," odpověděla.

Mrakoplaš, který znal dobře květnatý způsob Cohenova vyjadřování, se na ni s nedůvěrou podíval.

"No dobře, on ve skutečnosti řekl," povzdechla si Conina, "abych se nikdy nepouštěla do závodu v kopání do zadku, je-li mým soupeřem dikobraz."

Pozinkl sbíral veškerou sílu, aby byl schopen zúčastnit se snídaně.

Přemýšlel, jestli si nemá promluvit s Mykadlem, ale něco mu říkalo, že by ho starý mág stejně neposlouchal, a i kdyby ano, že by mu nevěřil. Koneckonců, on sám si nebyl jistý, jestli tomu má věřit sám…

Ale ano, věřil tomu. Nikdy na to nezapomene, i když se snažil sebevíc.

Jediná potíž s bydlením na Univerzitě byla v posledních dnech v tom, že jste si nikdy nebyli jistí, že se probudíte ve stejné budově, ve které jste se uložili ke spánku. Pokoje měly zvyk se změnit a přemístit, což bylo důsledkem velkého množství volné zbytkové magie. Zachytávala se v kobercích a nabíjela potenciál jednotlivých mágů na takovou hladinu, že stačilo, aby si někdo z nich potřásl rukou s obyčejným člověkem, a civilní nešťastník se skoro jistě proměnil v něco, čím být nechtěl. Množství vznikající magie začalo, mimochodem, převyšovat vázací schopnosti Univerzity. Jestli se s tím něco brzo neudělá, pak budou moci magii používat i docela obyčejní lidé v nejbližším okolí Univerzity. Byla to mrazivá myšlenka, ale v Pozinklově hlavě bylo podobných mrazivých myšlenek tolik, že by se daly použít jako kbelík na chlazení šampaňského, a nikdo jiný si takových maličkostí nevšímal.

Běžná domácí topografie však nebyla jediný problém. Sám prostý tlak thaumaturgického přílivu ovlivňoval například i potravu. To, co bylo lžičkou kořeněné rýže, když jste to nabrali z podnosu, mohlo být ve chvíli, kdy jste to vkládali do úst, už úplně něčím jiným. Když jste měli štěstí, nedalo se to jíst. Když jste neměli štěstí, bylo to k jídlu, a pak to většinou patřilo do sorty věcí, u kterých stačilo pomyslet, že byste je vzali do úst, a už se vám obracel žaludek, nemluvě o tom, že jste to občas zjistili až ve chvíli, kdy už jste jich půlku spolkli.

Včera večer našel Pozinkl Peníze v prostoru, který býval skříní na ukládání košťat. Teď se zvětšila. Pozinkl ji nebyl schopen s ničím srovnat jen proto, že neznal letecké hangáry, i když, abychom mu zase příliš nekřivdili, málokterý hangár má mramorovou dlažbu a kolem stěn alej soch. Několik smetáků a otlučený kbelík, které se krčily v jednom koutě, tady působily stejně nemístně jako rozlámané stoly ve Velké síni. Ta se ostatně působením přílivové magie, která jí volně protékala, zmenšila na velikost toho, co by byl Pozinkl v případě, že by to znal, nazval malou telefonní budkou.

Vsunul se do místnosti a velmi opatrně zaujmul své místo mezi přítomnými mágy. Vzduch byl kluzký magickou

mocí.

Pozinkl si vykouzlil židli vedle Mykadla a naklonil se k němu.

"Představte si, co se mi včera -"

"Tiše!" zasyčel Mykadlo. "Tohle je úžasné!"

Peníz seděl na svém stolci ve středu kruhu, jednu ruku položenou na holi a v druhé, napřažené před sebou, držel něco malého, bílého, co se podobalo vejci. Bylo to podivně rozčepýřené. Pozinkl si vzápětí uvědomil, že to není něco malého, na co se dívá zblízka, ale něco obrovského, na co se dívá z dálky. A ten chlapec to držel na dlani.

"Co to dělá?" zašeptal.

"Nevím to docela jisté," zabrumlal Mykadlo. "Pokud tomu rozumím, tvoří nový domov pro celé mágstvo."

Kolem nezřetelného ovoidu začala blýskat barevná světélka podobná vzdálené bouři. Světlo ozařovalo Penízovu soustředěnou tvář zespodu, a dodávalo jí tak podobu masky.

"Nedovedu si jenom představit, že se tam budeme my všichni hodit," řekl kvestor. "Poslyšte, Mykadlo, včera večer jsem viděl -"

"A jsem hotov," prohlásil Peníz. Pozvedl vejce, které se občas rozsvítilo jakýmsi vnitřním světlem a na němž se objevovaly droboučké bílé výrůstky. To vejce není jen strašlivě daleko, pomyslel si Pozinkl, musí být taky neuvěřitelně těžké, patřilo až na opačný konec váhových tabulek, do té podivné negativní říše, kde olovo představuje vakuum. Pozinkl znovu zatahal Mykadla za rukáv.

"Poslouchejte mě, Mykadlo, je to hrozně důležité, poslyšte, když jsem nahlédl do -"

"Byl bych vážně rád, kdybyste mě přestal vyrušovat."

"Ale ta hůl, jeho hůl, to není -"

Peníz vstal a ukázal holí na stěnu, kde se okamžitě objevily velké dveře. Prošel jimi, sám sebou jistý, že ho budou mágové následovat.

Prošel arcikancléřskou zahradou a v patách mu vlál houf mágů tak, jak se za kometou táhne chvost, a zastavil se až na březích Ankhu. V těch místech stála řada věkovitých vrb a řeka tekla, nebo se, přesněji řečeno, pohybovala ve velkém oblouku tvaru podkovy. V oblouku ležela malá vlhká loučka plná mloků, které se s velkou dávkou optimismu přezdívalo Mágovo potěšení. Za letních večerů, když vál vítr směrem k řece, to bylo hezké místo na večerní procházku.

Když Peníz procházel loučkou, visel nad městem stále ještě tenký stříbrný závoj. Chlapec se nakonec zastavil v jejím středu a hodil vejce na zem. Letělo mírným obloukem a dopadlo s tichým začvachtáním.

Peníz se obrátil k mágům, kteří se kolem něj rychle nahloučili.

"Ustupte kus dozadu," přikazoval, "a buďte připraveni dát se na útěk."

Ukázal svou oktironovou holí na vejce napůl zapadlé do bláta. Z její špičky vyletěl paprsek oktarínového světla, narazil do vejce, rozletěl se v pršce jisker, které na sítnicích přihlížejících zanechaly na okamžik modré a červené obrazce.

Chvilku se nic nedělo. Skupinka mágů hleděla na vejce v bezdechém očekávání.

Ve větvích vrb naprosto netajemně šuměl vítr.

Dál se nestalo nic.

"Ehm -" začal Pozinkl.

A pak přišel první záchvěv. Ze stromů spadlo několik listů a nedaleko se s pleskotem zvedl z vodní hladiny vyplašený pták.

Zvuk začal jako tichý sten, který přítomní zpočátku spíš vnímali než slyšeli, jako by se jim nohy proměnily v uši. Stromy se roztřásly a totéž udělalo několik mágů.

Bláto kolem vejce začalo bublat.

Pak vybuchlo.

Okolní zem se začala loupat jako kůra z citronu. Přihlížející mágy, kteří se okamžitě rozprchli do úkrytů, zasypávaly koláče kouřícího bahna. Jen Peníz, Pozinkl a Mykadlo zůstali na místě, a měli tak možnost pozorovat, jak se z loučky noří zářivě bílá budova, ze které opadává bláto a drny. Vedle té první ze země vyrážely postupně další, opěrné pilíře vyrůstaly doslova ze vzduchu a spojovaly věž s věží, budovu s budovou.

Pozinkl jen tiše vyjekl, když mu pod nohama zmizela nerovná travnatá zem a nahradila ji dokonalá dlažba zdobená stříbrným vzorkem, rovná jako stůl. Poněkud ho vyděsilo, když se zem pod ním vzepjala a vynesla celou trojici vysoko nad vrcholky stromů.

Vzápětí minuli střechy Univerzity, které se propadly hluboko dolů. Ankh-Morpork se pod nimi rozprostřel jako plán města, řeka - namodralý had, pláně - mlhavé nic. Pozinkl rychle polkl, aby vyrovnal tlak v uších, ale vzestup pokračoval. Obklopila je mračna.

Celí mokří a prostydlí se vynořili do teplé sluneční záře a na všechny strany se kolem nich do nekonečna prostírala zvlněná rovina mraků. Z té se kolem začaly doslova vysunovat další věže a zářily v ostrém slunečním světle, až přecházel zrak.

Mykadlo si pomalu klekl a nejistě osahával zem. Pokynul Pozinklovi, aby udělal totéž.

Pozinkl pod rukama ucítil hmotu hladší než mramor. Připadala mu trochu jako led, kdyby byl ovšem led na omak mírně vlahý, a podobala se ze všeho nejvíc slonovině. Nebyla sice průhledná, ale působila neodbytným dojmem, že by ráda byla.

Pozinkl měl vzdálený pocit, že kdyby zavřel oči, nebyl by schopný ji žádným jiným smyslem vnímat.

Setkal se s Mykadlovým pohledem.

"No, ehm, na mě se nedívejte," zabrumlal, "já taky nevím, co to je."

Oba se obrátili k Penízovi, který prohlásil: "Je to magie."

"Ano, pane, ale z čeho je to udělané?" zeptal se Mykadlo.

"Je to uděláno z magie. Ze surové magie. Zhmotnělé. Sražené. Obnovované každou vteřinu. Dovedete si představit lepší materiál pro stavbu sídla mágů a Magického prazdroje?"

Hůl zableskla a mraky zmizely. Hluboko pod nimi se objevila Zeměplocha a odsud, z té závratné výšky bylo vidět, že je to opravdu obrovský plochý kruh připevněný k obloze ústřední horou Cori Celesti, kde žijí bohové. Kruhové moře bylo tak blízko, že by se do něj dalo z místa, kde trojice stála, doskočit. Tamhle opodál se rozkládal obrovský světadíl klačský, pokřivený perspektivou. Krajopád na hraně světa se jevil jako jiskřící zakřivená linka.

"Je tak obrovský," vydechl Pozinkl. Svět, ve kterém byl zvyklý žít, se prostíral stěží kousek za brány Neviditelné univerzity a on by byl raději, kdyby to tak zůstalo. Ve světě takové velikosti se mohl člověk cítit pohodlně. Jenže v žádném případě se nemohl cítit pohodlně skoro kilometr vysoko, tím spíše, když měl pod nohama něco, co vlastně vůbec nemělo hmotný základ.

Ta myšlenka ho šokovala. Byl mág, ale takováhle magie mu dělala starosti.

Pomalu se bokem přišoural k Mykadlovi a ten ucedil koutkem úst: "Není to tak docela přesně to, co jsem čekal."

"Ehm?"

"Vypadá to odsud seshora mnohem menší, co říkáte?"

"No, já nevím. Poslyšte, musím vám říct jednu -"

"No, podívejte se například na hory Beraní hlavy. Člověku by stačilo natáhnout ruku a mohl by si na ně sáhnout."

Upírali oči přes tři sta kilometrů k mohutnému skalnímu masivu, který se bíle a zlatě leskl. Říkalo se, že kdybyste cestovali směrem na střed, tajnými údolími Beraní hlavy, došli byste do věčně ledových krajů pod Cori Celesti, kde se rozkládá tajná říše Ledových obrů, kteří jsou tam uvězněni od poslední velké bitvy s Bohy. V těch dnech bývaly hory obyčejnými ostrůvky v moři ledu a led se na nich držel dodnes.

Peníz se usmál svým zlatým smíchem.

"Tak co říkáte, Mykadlo?" zeptal se.

"Je tady nádherně čistý vzduch, pane. A hory vypadají tak malé a zdají se být blízko. Právě jsem říkal, že mám dojem, jako by stačilo natáhnout se, a člověk by se jich mohl dotknout -"

Peníz ho umlčel mávnutím ruky. Zvedl tenkou ruku a vyhrnul si rukáv tradičním pohybem, který měl naznačit, že následující magický kousek bude proveden bez nejmenší šalby a klamu. Natáhl ji, naklonil se za ní a pak se zase narovnal. V ruce třímal hrst bílé hmoty - prokazatelně a nade vší pochybnost sněhu.

Oba mágové s ochromeným mlčením pozorovali, jak sníh pomalu taje a odkapává mu z pěsti na podlahu.

Peníz se zasmál.

"Zdá se vám to neuvěřitelné?" řekl. "Chcete, abych vám nasbíral perly z nejkrajnějšího Krullu, nebo písek z Velkého Nefu? Dokázali jste se svou starou magií alespoň polovinu toho, co já s tou novou?"

Pozinklovi se zdálo, že v chlapcově hlase zní jakýsi kovový tón. Upřeně zíral oběma starším mágům do tváří.

Nakonec si Mykadlo ztěžka povzdechl a velice tiše odpověděl: "Ne. Celý svůj život jsem hledal pravou magii, a všechno, co jsem našel, byla jen barevná světla, drobné triky a spousta starých vyschlých knih. Magie vlastně pro svět neudělala vůbec nic."

"A kdybych vám řekl, že bych chtěl rozpustit magické řády a zavřít Univerzitu? I když, samozřejmě, mým starším poradcům budou zachovány všechny výhody a dostane se jim příslušných poct?"

Mykadlovi zbělely klouby zaťatých rukou, ale nakonec řekl: "Co se k tomu dá říci? K čemu je nám svíčka uprostřed slunečného dne?"

Peníz se otočil k Pozinklovi. Totéž udělala jeho hůl. Složité drobnořezby ho chladně pozorovaly. Jedna z nich, v horní části hole, se velmi nepříjemně podobala pozvednutému obočí.

"Jste nějaký nemluvný, Pozinkle. Vy s tím nesouhlasíte?"

Ne. Magický prazdroj už jednou zaplavil svět, ale předkové ho nechali úmyslně vyschnout a vyměnili ho za obyčejnou magii. Magie je pro lidi, bohy nezajímá. Supermagie, to není nic pro nás. Už tenkrát na ní bylo něco špatného, jenže my jsme zapomněli, co. Mně se líbí prostá magie. Ta neruší běh světa. Hodí se sem. Je na místě. Chci být jen obyčejným mágem, pomyslel si Pozinkl.

Sklopil oči ke špičkám nohou.

"Souhlasím," zašeptal.

"Výborně," prohlásil Peníz spokojeně. Přešel k okraji ochozu a podíval se na plánu podobný Ankh-Morpork, který ležel hluboko pod nimi. Proslulá Věž umění dosahovala sotva desetiny jejich výše.

"Myslím," řekl, "že příští týden za úplňku uspořádáme slavnostní obřad."

"Ehm. Úplněk bude až za tři týdny," upozornil ho Mykadlo.

"Příští týden," opakoval Peníz. "Když řeknu, že bude příští týden úplněk, tak bude úplněk." Peníz chvíli se zájmem pozoroval budovy Univerzity, podobné malému modelu, a pak ukázal rukou.

"Co je támhleto?"

Mykadlo natáhl krk.

"Ehm. To je knihovna. Ano. To je budova knihovny. Ehm."

Zavládlo ticho tak husté, že Mykadlo jasně cítil, že se od něj ještě něco čeká. Cokoliv bude lepší než to strašné ticho.

"Tam ukládáme knihy, víte? Devadesát tisíc svazků, je to tak, Pozinkle, že?"

"Ehm? Co? Aha. Ano. Asi devadesát tisíc svazků, myslím."

Peníz se opřel o svou hůl a chvilku se zamyšleně díval dolů.
"Spalte je," prohlásil nakonec. "Všechny."

Půlnoc už dávno rozprostřela své černé zboží nad chodbami Neviditelné univerzity, když se Pozinkl tiše a s nadějí téměř vyhaslou, plížil k netečným dveřím knihovny. Opatrně zaklepal a zvuk se prázdnými chodbami rozlehl tak hlasitě, že se mág musel opřít o stěnu a počkat, až jeho zuřivě bušící srdce alespoň trochu zpomalí.
Za chvíli uslyšel zvuk, jako když někdo odsunuje kusy těžkého nábytku.
"Oook?"
"To jsem já."
"Oook?"
"Pozinkl."
"Oook."
"Podívejte se, musíte co nejrychleji zmizet! Chce spálit knihovnu!"
Žádná odpověď.
Pozinkl klesl přede dveřmi na kolena.
"On to opravdu udělá," zašeptal. "Pravděpodobně dokonce přinutí mě, abych to udělal. To ta jeho hůl, ehm, ta ví všechno, co se děje, a taky ví, že já o tom vím…, prosím vás, pomozte mi…"
"Oook?"
"Včera v noci jsem nahlédl do jeho pokoje… a hůl, ta jeho hůl zářila, stála tam uprostřed místnosti a zářila jako světelný paprsek a ten chlapec vzlykal na lůžku. Cítil jsem, jak se k němu ta hůl upíná, jak ho učí, šeptá mu strašlivé věci, a pak si mě všimla, musíte mi pomoci, vy jste jediný, kdo není pod vlivem toho-"
Pozinkl najednou zmlkl. Tvář mu ztuhla. Velice pomalu a nechtě se obrátil. Dělal to proti své vůli, ale nemohl tomu zabránit, protože něco s ním nezadržitelně otáčelo.
Věděl, že je Univerzita prázdná. Všichni mágové se přestěhovali do Nové věže, kde měl i ten nejobyčejnější student mnohem lepší byt než předtím ti nejstarší mágové.
Několik metrů od něj visela ve vzduchu hůl. Obklopovala ji slabá oktarínová záře.
Pozinkl se velice opatrně postavil a se zády přitisknutými k hrubé stěně a očima upřenýma na tu věc se pomalu sunul podél zdi až na konec chodby. Než zahnul za roh, všiml si, že hůl ho sice nepronásleduje, ale otáčí se kolem svislé osy a pozoruje ho.
Slabě vykřikl, bleskem si podkasal roucho a pustil se do běhu.
Hůl se objevila před ním. Smykem se zastavil a chvilku lapal po dechu.
"Mě nevystrašíš," zalhal si, otočil se na podpatku a pustil se opačným směrem. Přitom luskl prsty a v ruce se mu zhmotnila pochodeň hořící jasným bílým plamenem (jen zvýšené vyzařování na vlnové délce oktaríny dokazovalo, že je magického původu).
Hůl se znovu objevila před ním. Světlo Pozinklovy pochodně bylo najednou jakoby nasáto do tenkého proudu hučícího bílého plamene s namodralým jádrem, který se po chvilce zachvěl a se slyšitelným "plop" zhasl.
Pozinkl čekal a po oklamané sítnici mu běhaly malé plamínky, ale jestliže se hůl ukrývala v okolní temnotě, pak se zřejmě nechystala využít své převahy ani pláštíku tmy. Když se Pozinklovi vrátil zrak, spatřil po své levici o něco temnější stín. Bylo to schodiště dolů do kuchyní.
Vrhl se k němu, pádil dolů po neviditelných stupních a stěží udržoval rovnováhu na neočekávaných nepravidelnostech mohutných starých balvanů. V dáli před sebou zahlédl namodralý měsíční svit, který proudil kovovou mříží, a Pozinkl věděl, že tam někde je východ do vnějšího světa.
Mírně se potácel, bolela ho kolena a jeho vlastní dech mu hučel v uších, jako by si na hlavu nasadil obrovskou lasturu. Nejistým krokem se rozběhl nekonečnou temnou pustinou chodby.
Pod nohama cítil různé předměty. Krysy tady už samozřejmě nebyly, ale v poslední době se kuchyně přestaly vůbec používat - univerzitní kuchař byl sice jeden z nejlepších na světě, ale teď dokázal každý mág vykouzlit jídlo, které nebyla schopna stvořit ruka obyčejného smrtelníka. Obrovské měděné pánve visely nepovšimnuty na stěnách, jejich lesk pomalu mizel a kuchyňská ohniště v gigantických krbech pokrýval jen studený šedivý popel…
Hůl se vznášela napříč přede dveřmi jako závora. Když se Pozinkl přiblížil, otočila se do svislé polohy a s výrazem škodolibosti ho pozorovala. Pak se zakývala a zcela plynule začala vzduchem klouzat k němu.
Pozinkl ustupoval a nohy se mu smekaly na mastných kamenech. Náraz do stehen ho přinutil vykřiknout, ale když sáhl za sebe, zjistil, že narazil do jednoho ze špalků na porcování masa.
Ruka mu v zoufalé snaze tápala po povrchu špalku a proti všemu očekávání narazila na těžký sekáček zaťatý do dřeva. Podvědomým gestem, starým jako lidstvo samo, se Pozinklovy prsty sevřely na jeho násadě.
Docházel mu dech, trpělivost, čas a díky tomu, jak byl vyděšený, i zdravý rozum.
Tak se stalo, že když se hůl vznášela už těsně před ním, vytrhl sekáček ze špalku, bleskem ho zvedl nad hlavu, sebral všechnu sílu, která mu ještě zbývala a…
A zarazil se. Všechna magická výchova se v něm vzpírala a bouřila, protestovala proti zničení tak dokonalé magické síly. Síly, která by se dala skvěle využít, síly, kterou by mohl využít třeba právě on…
Hůl se otočila tak, že ležela ve vzduchu vodorovně a její konec mířil přímo na Pozinkla.
O několik chodeb dál stál knihovník zády opřený o vnitřní stranu dveří a pozoroval bílá a modrá světélka, která se míhala po podlaze. Slyšel vzdálenou explozi syrové energie, zvuk, který začal pomalu a nízko a skončil v takových výškách, že ho nebyl s to zaslechnout ani Hafal, který se choulil pod stolem a předními packami si tiskl hlavu.
Pak se ke knihovníkovi donesl slabý obyčejný zvuk, kovové cinknutí připomínající zvuk, jaký by vydal

například rozpálený a pokroucený sekáček na maso, který někomu vyklouzl z ruky a padl na kamenné dláždění.

Byl to zvuk, který změnil následující ticho v nehlučnou vlahou lavinu.

Knihovník se zahalil do ticha jako do temného pláště a dál stál u svých dveří. Zíral přitom vzhůru na řady knih, z nichž každá slabě světélkovala v matné záři své vlastní magie. Regál za regálem na něj shora upíral oči. Ony to slyšely. Cítil jejich strach.

Orangutan stál nějakou dobu nehnutě jako socha a pak, jak se zdálo, došel k nějakému rozhodnutí. Klepaje kotníky rukou o podlahu, přešel ke svému stolu, odkud po dlouhém přehrabování a hledání vytáhl velký kovový kruh, který se ježil klíči. Pak přešel do optického středu místnosti a velmi významně pronesl: "Oook."

Knihy se natáhly z regálů. Teď získal jejich plnou pozornost.

"Co je to za místo?" zeptala se Conina.

Mrakoplaš se rozhlédl kolem a pokusil se hádat.

Byli stále ještě ve středu Al Kali. Za zdmi slyšel hukot davů. Jenže uprostřed toho rušného města někdo vyčistil rozlehlý prostor, obehnal jej zdí a vybudoval v něm zahradu tak romanticky přirozenou, že vypadala stejně pravě jako selátko z mandlového těsta.

"Vypadá to, že uprostřed města zabral někdo deset čtverečních kilometrů a obehnal je zdí a věžemi," zkusil to nakonec.

"To je ale divný nápad," zavrtěla Conina hlavou.

"No, možná že to byla nějaká místní náboženská sekta - víš, podle nich, když zemřeš, tak se dostaneš do nějaké takovéhle zahrady, kde hraje podobná krásná hudba a taky," pokračoval poněkud kulhavě, "se tam podává šerbet a to - mladé ženy, taky tam jsou."

Conina přeletěla pohledem po zelené nádheře zahrady obehnané zdí, plné pávů, zdobných podloubí, altánů a lehce supících vodotrysků. Dobrý tucet žen, polehávajících na lehátkách, jí pohled bez zájmu oplatilo. Ukrytý orchestr smyčcových nástrojů hrál složitou klačskou hudbu nazývanou hašš.

"Jenže já nejsem mrtvá, prohlásila. Jsem si naprosto jistá, že bych si něco takového pamatovala. Kromě toho já si takhle ráj nepředstavuji!." Podívala se pohrdlivě na polehávající postavy a dodala: "Zajímalo by mě, kdo jim dělá vlasy?"

Mezi lopatky se jí přitiskl hrot meče a ona i Mrakoplaš vykročili po dokonale upravené cestičce k malému pavilonu se střechou ve tvaru kopule, který stál v malém olivovém hájku. Ušklíbla se.

"A už v žádném případě nemám ráda šerbet!"

Mrakoplaš mlčel. Byl zaměstán tím, že pilně studoval stav svého vědomí, a to, co viděl, se mu ani trochu nelíbilo. Klíčilo v něm totiž strašlivé podezření, že se zamiloval.

Byl si skoro jistý, že zaznamenal všechny průvodní jevy. Potily se mu dlaně, cítil nedefinovatelný pocit v žaludku a všeobecně měl dojem, že má kůži na hrudníku vyrobenou z příliš těsného plastiku. Kdykoliv Conina promluvila, zdálo se mu, že mu někdo jezdí po páteři horkým železem.

Podíval se na Zavazadlo, které mu stoicky klusalo po boku, a rozpoznal tytéž příznaky. "Takže ty taky?" zaúpěl.

Možná, že si to na víku Zavazadla jen pohrály sluneční paprsky, ale možná že bylo na kratičký okamžik opravdu o něco červenější než obvykle.

Pochopitelně, dřevo myslícího hruškovníku má zvláštní mentální spojem se svým majitelem... Mrakoplaš zavrtěl hlavou. No ano, to by vysvětlovalo, proč ta věc není v posledních dnech ve své vlastní zlomyslné kůži.

"To nemůže nikdy fungovat," prohlásil Mrakoplaš. "Tím chci říct, že ona je žena a ty jsi, no, ty jsi -" Na okamžik se zarazil. "No ať jsi co jsi, jsi koneckonců dřevo. Nikdy to nemůže fungovat. Lidi by vás pomluvili."

Ohlédl se znovu na postavy zahalené v černém, které je provázely jako stráž.

"Nevím, co od toho čekáš," řekl nakonec odměřeně.

Zavazadlo popoběhlo za Coninou a přitočilo se k ní tak blízko, že do něj narazila kotníkem.

"Odskřípni!" vyštěkla popuzeně a nakopla ho tentokrát úmyslně.

Pokud se dá u Zavazadla mluvit o výrazu, tak v tu chvíli na Coninu zíralo s výrazem nevěřící křivdy.

Pavilon před nimi vypadal jako cibule obrácená špičkou vzhůru, osázená drahým kamením a postavená na čtyři sloupy. Uvnitř byla směsice polštářů, na kterých se povaloval tlustý muž ve středním věku a tři ženy. Muž na sobě měl roucho z purpurového hedvábí vyšívané zlatou nití. Ženy, jak se mohl Mrakoplaš přesvědčit na vlastní oči, byly živoucí ukázkou, že šest malých pokliček a nějaká ta píď síťoviny zakryjí ledacos, i když - Mrakoplaš se zachvěl - zdaleka ne všechno.

Zdálo se, že muž něco píše. Zvedl k nim hlavu.

"Předpokládám, že náhodou neznáte dobrý rým na slovo, právo?" zeptal se poněkud nevrle.

Mrakoplaš s Coninou si vyměnili pohled.

"Zdrávo?" řekl Mrakoplaš. "Hravo?"

"Krávo?" navrhla Conina s nucenou veselostí.

Muž zaváhal. "Kráva - to se mi docela líbí. Kráva, to otevírá určité další možnosti. Podívejme, proč ne? Mohla by to být kráva. Přitáhněte si nějaký ten polštář, mimochodem. Nalejte si trochu šerbetu. A proč tam tak hloupě stojíte?"

"To je těmi provazy," pohodila Conina hlavou.

"Já zas mám alergii na chladnou ocel," dodal Mrakoplaš.

"Opravdu, jak nepohodlné," přikývl tlouštík a zatleskal rukama, na kterých měl tolik prstenů, že z toho vzešlo

spíš jakési zachřestění. Dva ze strážných přistoupili k zajatcům, přeřezali jim pouta a celý oddíl se tiše rozplynul, přestože měl Mrakoplaš velmi vtíravý pocit, že je z okolních křovin pozoruje větší počet tmavých očí. Prapůvodní instinkt mu říkal, že zatímco teď zdánlivě zůstali s Coninou a tlouštíkem sami, při jakémkoliv podezřelém pohybu z jeho strany by se svět změnil ve velmi ostré, špičaté a bolestivé místo. Snažil se vyzařovat neškodnost a bodré přátelství. V duchu neúnavně hledal něco, co by mohl říci.

"Myslím," pustil se nakonec do toho dobrodružství, rozhlédl se po brokátových závěsech, rubíny osázených pilířích a zlatem protkávaných potazích, "že tady máte moc hezké bydlení. Je to takové -" v duchu hledal něco úplně popisného, "Je to přímo zázrak dokonalého zařízení."

"Člověk se snaží o jednoduchost," povzdechl si jejich hostitel, který stále ještě něco horlivě psal. "Proč jste sem vlastně přišli? Ne, že by nebylo potěšení setkat se se spřízněnými dušemi, oddanými múze poezie."

"Přivedli nás sem," oznámila mu Conina.

"Nějací chlápci s meči," doplnil ji Mrakoplaš.

"Ale, lidičky, to oni dělají jen tak, aby nevyšli ze cviku. Vezmete si jednu?"

Luskl prsty na jednu z dívek.

"Ne, hm, teď ne," začal Mrakoplaš, ale dívka zvedla z nízkého stolku podnos se zlatohnědými tyčinkami a uctivě mu ho podala. Jednu si vzal a ochutnal. Byla výtečná, trochu chrupavá, sladká a s jemnou příchutí medu. Vzal si rychle ještě dvě další.

"Odpusťte," ozvala se Conina, "ale kdo vlastně jste? A kde to jsme?"

"Jmenuji se Creosot, Serif Al Kali," odpověděl tlustý muž, "a tohle je moje Divočina. Jeden dělá, co může."

Mrakoplašovi zaskočila jeho medová tyčinka.

"Ne ten Creosot, co se říká ‚bohatý jako Creosot'?" zeptal se.

"To byl můj drahý otec. Já jsem, abych se přiznal, o trošku bohatší. Když má člověk nesmírné množství peněz, je velmi těžké docílit jednoduché prostoty. Ale jak říkám, jeden dělá, co může."

"Mohl byste se pokusit své peníze rozdat," nadhodila Conina.

Tlouštík si znovu zhluboka povzdechl. "To není tak jednoduché, víte. Ne, kdepak, člověk se musí pokusit udělat co nejméně, i když má velmi mnoho."

"Ne, počkejte," zvolal Mrakoplaš vzrušeně a kolem se rozlétly úlomky medové tyčinky „já myslel, jak se říká, že na co sáhnete, to se promění ve zlato, u všech bohů!"

"V tom případě by mohla být obyčejná návštěva záchodu dost nebezpečná věc," dodala poněkud rozverné Conina, "když dovolíte."

"Ano, máte pravdu," obrátil se Creosot k Mrakoplašovi, jako by ji neslyšel. "Člověk se o sobě takových historek doslechne… Je to dost únavné. Jako kdyby záleželo na bohatství. Pravé bohatství však leží v pokladech literárních."

"Ten Creosot, o kterém jsem slyšela já," řekla Conina pomalu, "byl náčelníkem, no řekněme, vražedné sekty. Těch původních Assassinů, kterých se obával celý středový Klač. Ne, že bych se vás chtěla dotknout."

"Ach ano, to byl drahý papá," přikývl Creosot junior. "To byli haššišínové, skvělý a neotřelý národ. Ale nebylo to příliš efektivní. Tak jsme si nakonec najali thugy."

Sekta thugů - škrtičů - působila v Indii. Vzhledem k tomu, že jim náboženství zakazovalo prolévat krev, škrtili své oběti konopnou smyčkou nebo zvláštními hedvábnými šátky.

"Aha. To byla nějaká náboženská sekta, že?" prohlásila Conina znalecky.

Creosot na ni vrhl dlouhý pohled. "Ne," pronesl nakonec pomalu. "Ani bych neřekl. Myslím, že největší proslulost získali díky dovednosti, s jakou dokázali komukoliv uvázat kravatu."

Zvedl pergamen, na který psal, a pokračoval: "Já hledám mnohem intelektuálnější život, a proto jsem také nechal střed města přeměnit v Divočinu. Je to prostředí, které vzbuzuje mnohem přirozenější tok myšlenek. Jeden dělá, co umí. Mohu vám přečíst svůj poslední opus?"

"Čí dopis?" zeptal se Mrakoplaš, který ho nestačil tak docela sledovat.

Creosot vzletným gestem pozvedl jednu ruku a zadeklamoval následující verše:

Letní den ve stínu rozvoněných stromů,
láhev vína, krajíc chleba,
trochu jehněčího kuskusu,
mísa zadělávaného kuřetu,
pečené páví jazýčky, kebaby,
ledový šerbet, silná káva,
výběr sladkostí na servírovacím stolku
a zvol, co zvol, to tvé je lásky právo,
zpíváš a ten zpěv mne táhne domů,
jsme spolu v Divočině, ty má sladká…

Zarazil se a zamyšleně pozvedl pero.

"Možná že kráva není ten nejlepší rým," začal, "když se tak na to teď dívám -"

Mrakoplaš se rozhlédl po okolní zeleni vybavené dokonalou manikúrou a pedikúrou, malebně naaranžované balvany a okolní vysoké zdi. Z houští na něj zamrkaly temné oči.

"Takže tohle je Divočina?" zeptal se nakonec.

"Mí zahradníci spojili všechny základní rysy divočiny, alespoň doufám. Strávili celou věčnost, než se jim podařilo potoky příslušně zklikatit. Všichni mi říkají, že Divočina poskytuje pohledy na drsnou krásu a velebnou dokonalost divoké přírody."

"A na škorpiony," zabručel Mrakoplaš a vzal si další medovou tyčinku.

"O tom nic nevím," odpověděl básník. "Škorpion se mi zdá dost nepoetický. Med divokých včel a kobylky - to zní mnohem lépe, alespoň podle běžných básnířských návodů, i když já osobně jsem nikdy nepřišel hmyzu na chuť."

"Já si vždycky myslela, že ty kobylky, které podle různých vyprávění pojídají lidé v divočině, jsou vlastně ovocem nějakého stromu," obrátila se k němu Conina. "Otec říkával, že jsou docela dobré."

"Takže to nebyl hmyz?" podivil se Creosot.

"Myslím, že ne."

Serif pokynul Mrakoplašovi. "V tom případě můžeš tyhle klidně dojíst," prohlásil milostivě. "Jsou to nechutné. chrupavé věci, nevím, co na nich lidé mají."

"Nechtěla bych vypadat nevděčně," ozvala se Conina, zatímco Mrakoplaš začal hlasitě dávit, "ale proč jste nás sem dal přivést?"

"To je dobrá otázka," prohlásil Creosot. Chvíli na ni nepřítomně zíral, jako kdyby si opravdu pokoušel vzpomenout, proč tady jsou.

"Ty jsi opravdu velmi půvabná mladá žena," řekl nakonec. "Neuměla bys náhodou rozehrát citeru?"

"Kolik to má čepelí?" zeptala se Conina.

"Škoda," zesmutněl Serif. "Nechal jsem si jednu dovézt."

"Otec mě naučil hrát na harmoniku," pokusila se ho potěšit.

Creosot chvilku nehlučně pohyboval rty.

"To nepomůže," zavrtěl nakonec hlavou. "Nerýmuje se to. Ale stejně ti děkuji." Znovu se na ni zamyšleně podíval. "Víš, jsi skutečně neobyčejně krásná. Už ti někdo řekl, že se tvůj krk podobá věži ze slonoviny?"

"Nikdo," odpověděla Conina.

"Škoda," řekl Creosot znovu. Chvilku se přehraboval mezi polštáři, až našel malý zvonek, kterým zazvonil.

Zanedlouho se za pavilonem vynořila hubená zasmušilá postava. Muž vypadal velmi schopně, jako někdo, kdo by dokázal promyslet cestu vývrtkou, aniž by se při tom jedinkrát ohnul, a v očích měl výraz, který by přinutil i zdatného hlodavce zahnaného do kouta odplížit se po špičkách.

Ten muž na sobě měl obrovskými pomyslnými písmeny napsáno Velký vezír. Jemu nemusel nikdo vyprávět o tom, jak se okrádají vdovy a jak se zavírají zvědaví mladící do tajných jeskyní s poklady. Když se jednalo o nějakou špinavou práci, určitě byste o ní našli stať v učebnici, kterou napsal on, nebo ještě pravděpodobněji, jejíž rukopis někomu ukradl.

Na hlavě měl turban, z nějž vyčnívala špičatá čepice. A samozřejmě dlouhý řídký knír.

"Tady jsi, Krajji."

"Veličenstvo?"

"To je můj Velký vezír," představil ho Serif.

Jsem si to hned myslel, řekl si v duchu Mrakoplaš.

"Tihle lidé, proč jsme je sem vlastně dali přivést?"

Vezír se nervózně popotáhl za knír a zatvářil se, jako by se chystal podepsat hypotéku na vlastní dům.

"Klobouk, Veličenstvo. Ten klobouk, jestli si vzpomínáte."

"Ach ano! Úžasný! Kam jsme ho dali?"

"Okamžik," vmísil se do hovoru Mrakoplaš naléhavým tónem. "Ten klobouk… není to náhodou takový odřený špičatý klobouk, který je celý pošitý… takovými věcmi? Víte, samá krajka a spousta-" zaváhal, "nenasadil si ho náhodou někdo na hlavu, že ne?"

"On nás výslovně varoval, abychom to nedělali," řekl Creosot, "takže Krajj ho dal, samozřejmě, nasadit jednomu otrokovi. Ten tvrdil, že jej z klobouku bolí hlava."

"Klobouk nám taky řekl, že se tady v nejbližší době objevíte," řekl vezír a maličko se před Mrakoplašem uklonil. "Proto jsem - tedy chtěl jsem říci, Serif se domníval, že byste nám o tom skvostném artefaktu mohli říci něco bližšího."

Existuje tón hlasu, který se používá jen u výslechu, a právě takový tón teď vezír použil. Lehce přibroušený tón jeho slov celkem jasně naznačoval, že jestli se o klobouku rychle nedozví něco hodně zajímavého, hodlá uplatnit několik dalších výzvědných metod, v jejichž popisu by zazněla slova jako "do ruda rozpálený", a "nůž jako břitva". Samozřejmě většina velkých vezírů ani jiným tónem mluvit neumí. Mají na to pravděpodobně někde speciální školu.

"Sákryš, to jsem vážně rád, že jste ho našli," rozzářil se Mrakoplaš. "Ten klobouk je totiž arciaúúúú -"

"Prosím?" řekl Krajj a mávl na několik strážných, kteří postoupili kupředu. "Nerozuměl jsem, co jste řekl potom, kdy vás tady ta mladá dáma -" uklonil se Conině, "- udeřila loktem do hlavy."

"Myslím," řekla Conina velmi slušně, ale pevně, "že bude nejlepší, když nás tam odvedete, abychom si ten klobouk mohli prohlédnout."

O pět minut později prohlásil klobouk, který trůnil na stole uprostřed Serifovy pokladnice: Konečně. Co vás tak zdrželo?

A právě v tomto okamžiku, kdy se zdá, že se Mrakoplaš s Coninou v nejbližší chvíli stanou obětí vražedného útoku, má Peníz promluvit ke shromážděným a vyděšeným mágům na téma zrada a Zeměplocha má upadnout do temna

magické diktatury, nastal čas zmínit se o poezii a inspiraci.

Tak například Serif se ve své dokonale vyšperkované Divočince natáhl na lehátko a zalistoval zpět ve svém svazečku pergamenů, aby upravil následující verše:

Už vstávej! Ráno do šálku svou lžičku upustilo
a její zazvonění hvězdy zaplašilo!

- a pak si znovu ztěžka povzdechl, protože jak se zdálo, ty skvělé verše, které se mu v mozku často rozhořely jasným plamenem, vždycky nějakým záhadným způsobem vyhasly, než se mu je podařilo zachytit tuší.

A je více než jisté, že se mu to nikdy nepodaří.

Bohužel, takové věci se dějí neustále.

Ve vícerozměrných světech mnohovesmíru je známá skutečnost, že ty největší objevy vznikly díky okamžitému záblesku inspirace. Samozřejmě že nejdřív je kolem toho spousta myšlení a dřiny, ale co celou věc pravidelně doklepne, je něco jako padající jablko, syčící konvice na čaj nebo voda, která vám vyteče z vany, když si do ní sednete. V hlavě přihlížejícího člověka najednou něco cvakne, a kousky rébusu do sebe zapadnou. Tvar DNA, jak se všeobecně tvrdí, dluží svůj objev náhodnému pohledu na spirálové schodiště v okamžiku, kdy vědcův mozek byl právě v tom příhodném stavu zmámení. Kdyby byl v té chvíli použil výtah, mohla být celá genetická věda postavena na úplně jiných základech.

To se považuje za něco úžasného. Ale není. Je to tragické. Malé částečky inspirace se pohybují vesmírem neustále, pevnými substancemi prolétají stejně snadno jako neutrino kupkou cukrové vaty a většina z nich nás míjí.

Nebo ještě hůř, většina z těch, které zasáhnou svůj přirozený cíl, tedy mozek, trefí ten špatný.

Tak například ošklivý sen o olověné koblize na dvoukilometrovém jeřábu, který by ve správné hlavě působil jako katalyzátor k vytvoření objevu elektrického indukčního pole, vzniklého na základě potlačené planetární gravitace (levné, nevyčerpatelné a absolutně ekologické energie, kterou zmíněný svět hledá už celá staletí a jehož neexistence uvrhla lidstvo do nesčetných nesmyslných válek), se zdál malé vyplašené kachně.

Jiná taková nešťastná příhoda se odehrála, když měl pohled na stádo bílých koní, pádících polem modrých hyacintů, přivodit zlom v myšlení těžce tápajícího skladatele. Ten člověk by byl vytvořil proslulou suitu zvanou Letící bůh, která by přinesla útěchu a balzám do duší milionů, kdyby byl v tom okamžiku, nešťastník, neležel doma v posteli se suchým loupáním. Inspirace v tomto případě padla na kolemjdoucí žábu, a to, jak uznáte sami, nebyla ta pravá osobnost k vytvoření brilantního notového skvostu, který by se navěky zapsal do hudební historie.

Mnohé civilizace si tohle strašlivé plýtvání uvědomily a pokusily se vytvořit různé systémy, které by mu zabránily. Tato činnost zahrnovala celkem příjemné, ale většinou nelegální pokusy naladit lidské vědomí na správnou vlnovou délku použitím různých exotických bylin a hub a kvasných procesů. Nikdy to nefungovalo správně.

A tak Creosot, který si v duchu vysnil celou poemu o životě a filozofii a o tom, jak obojí vypadá mnohem lépe dnem vinné sklenky, nebyl schopen vyjádřit své myšlenky v praxi, protože v sobě neměl ani tolik poezie jako zamilovaná hyena.

Proč bohové dovolí, aby se takovéhle věci děly dnes a denně, to je záhada.

Přesněji řečeno, není to zase taková záhada, ale ten záblesk inspirace, který by ji pomohl vyřešit, už se dostavil, jenže tvor, který jej vstřebal - malá sýkorka modřinka -, nikdy nebyla schopná předat svůj objev dál. Několikrát se o to pokusila pomocí velmi složitě kódovaných pohybových poselství na stole v kuchyni s otevřeným oknem, ale marně. Zřejmě jen zvláštní shodou okolností se stalo, že filozof, který řešením tohoto problému strávil několik bezesných nocí, se téhož dne probudil a v hlavě se mu zrodil dokonalý plán na krádeže oříšků z ptačích budek.

Což nás sice malou oklikou, ale zato velmi nenásilně, přivádí opět k předmětu magie.

Daleko, velmi daleko v nekonečné temnotě meziplanetárního prostoru, se pohybuje jedna částice inspirace, která samozřejmě nezná svůj osud. A to je pravděpodobně dobře, protože kdoví co by udělala, kdyby tušila, že má už za několik hodin zasáhnout nepatrný cíl v podobě Mrakoplašova mozku.

Bude to těžká práce, protože i když Mrakoplašovy tvůrčí schopnosti jsou relativně dosti velké, osud naší částice ji staví před namáhavý problém zasáhnout pohyblivý cíl velikosti hrozinky na vzdálenost několika světelných let. Život malých částic v obrovském vesmíru bývá někdy velmi těžký.

Jestliže se jí to podaří, dostane Mrakoplaš skvělý filozofický nápad. Jestliže ne, objeví se před duševním zrakem jedné nedaleké cihly velmi podivný obraz, se kterým si ten kus pálené hlíny ovšem absolutně nebude vědět rady.

Serifův palác zabíral prakticky tu část středu Al Kali, kterou nezabírala Divočina. Většina věcí, které se pojily ke Creosotovi, vešla do pověstí a mytologie a o jeho paláci plném oblouků, kopulí a pilířů se říkalo, že má víc místností, než by kdo dokázal spočítat. Mrakoplaš už si ani nepamatoval, ve kterém čísle se teď nacházejí.

"Je to magie, že?" zeptal se Krajj - Velký vezír.

Loktem šťouchnul Mrkoplaše do žeber.

"Ty jsi mág," pokračoval. "Řekni mi, co to všechno dokáže!"

"Jak víte, že jsem mág?" ohradil se Mrakoplaš zoufale.

"Máš to napsáno na klobouku," odpověděl vezír.

"Jo tak."

"A taky jste s tím pluli na té samé lodi. Moji lidé vás tam viděli."

"Serif zaměstnává piráty a otrokáře?" zasyčela rozhořčeně Conina. "Nezdá se mi, že by to byl zrovna prostý a jednoduchý trik."

"O ne, to je omyl. Otrokáře a piráty zaměstnávám já. Co byste nakonec chtěli," dodal Krajj, "Jsem vezír, ode mě se to čeká."

Zamyšleně si prohlédl dívku a pokynul několika strážným.

"Současný Serif se na mnoho věcí dívá očima literární teorie a na některé dokonce jen teorie," prohlásil vezír. "Já naopak nikoliv. Odveďte ji do serailu, i když se obávám," obrátil oči v sloup a zhluboka si povzdechl, "že jediné, co tam na ni čeká, je nuda a možná přetažené hlasivky."

Pak se obrátil k Mrakoplašovi.

"Ty mlč," varoval ho. "Nehni ani prstem. Nepokoušej se o žádné magické triky. Jsem pod ochranou cizích a velmi mocných amuletů."

"Tak moment, počkejte chvilku -" začal Mrakoplaš a Conina řekla: "Dobrá. Vždycky jsem si přála poznat, jak vypadá harém zevnitř."

Mrakoplašovi poklesla spodní čelist. Nakonec se vzpamatoval a zavřel ústa. "Vážně?"

Zahýbala na něj obočím. Měl to být pravděpodobně nějaký signál. Mrakoplaš cítil, že by mu měl rozumět, ale v jeho duchu se odbývala pravá bouře citů. Ne že by ho jeho city dohnaly k praktickému hrdinství, ale rozzuřily ho. Když to zrychlíme, dialog, který se mu odehrával v hlavě, probíhal asi takhle:

Ehm.

Kdo je to?

Tvé svědomí. Cítím se strašně. Podívej se, odvádějí ji do harému.

Pořád lepší, než kdyby tam odváděli mě, pomyslel si Mrakoplaš, ale mnoho přesvědčení v tom nebylo.

Dělej něco!

Je tady strašně moc strážných! Zabijou mě!

Tak tě zabijou, a co? Svět kvůli tomu neskončí!

Ale já ano, pomyslel si Mrakoplaš zachmuřeně.

Ale pomysli na to, jak skvěle se budeš cítit ve svém příštím životě -

Koukni, víš co? Drž hubu! Už tak mám sám sebe až po krk.

Krajj přistoupil k Mrakoplašovi a zkoumavě se mu zadíval do tváře.

"S kým to mluvíš?" zeptal se zvědavě.

"Varuju tě," procedil Mrakoplaš výhružně mezi zuby. "Ta truhlice, kterou vidíš, je kouzelná a absolutně nemilosrdně naloží s každým, kdo by nám chtěl ublížit. Stačí jediné mé slovo a -"

"To mě velmi zajímá," přimhouřil Krajj oči. "Ona je neviditelná?"

Mrakoplaš riskoval jeden pohled za sebe.

Bylo by nesprávné říci, že Zavazadlo nebylo k vidění. Ono bylo k vidění, ale v místech, kam už Mrakoplaš nedohlédl.

Kraji pomalu obešel stůl, na němž ležel klobouk, a přitom si pomalu mnul knír.

"Tak ještě jednou: tohle je předmět s nesmírnou mocí, cítím to, a ty mi musíš říci, jak se ta moc využívá."

"Proč se nezeptáte rovnou jeho?" zeptal se Mrakoplaš s nadějí.

"Odmítá mi to sdělit."

"No a proč to vlastně potřebujete vědět?"

Krajj se rozesmál. Nebyl to hezký zvuk. Znělo to, jako kdyby mu někdo vysvětlil, pravděpodobně trpělivě, pomalu a mnohokrát, jak se smích dělá a jak zní, ale přitom mu to nepředvedl v praxi.

"Ty jsi mág," zašklebil se vezír. "Magie, to je záležitost síly a moci. Sám se o magii zajímám. Mám nadání, nemysli si." Vezír se narovnal v celé své výši. "Opravdové nadání. Jenže oni mě na tu vaši Univerzitu nechtějí přijmout. Tvrdí, že jsem duševně nestabilní, věřil bys tomu?"

"To ne," odpověděl Mrakoplaš po pravdě. Většina mágů, které na Univerzitě znal, mu stejně připadala, jako když jim trochu zateklo do věže, takže podle něj byl Krajj docela normální magický materiál.

Krajj se na něj povzbudivě usmál.

Mrakoplaš se podíval úkosem na klobouk. Ten mlčel. Mrakoplaš se pohledem vrátil k vezírovi. Krajjův smích byl pochmurný, ale vedle jeho úsměvu pořád ještě vypadal jako veselý ptačí trylek. Zdálo se, že ten se vezír naučil z matematických tabulek.

"Divoké koně mě ke spolupráci nepřinutí," prohlásil Mrakoplaš spěšně.

"Ach," usmál se znovu vezír. "To zní jako výzva." Pokynul nejbližšímu strážnému.

"Máme ve stájích nějaké divoké koně?"

"Několik je jich tam opravdu velmi divokých, pane."

"Tak z nich vyberte čtyři, poplašte je a doveďte je na pootočné nádvoří. Ach ano, abych nezapomněl, vezměte taky pár metrů řetězu."

"Jak si přejete, pane."

"Ehm. Poslyšte," začal zeširoka Mrakoplaš.

"Ano?" obrátil se k němu Krajj.

"Myslím si, že když se na to díváte takhle…"

"Copak, chtěl jste mi něco říci?"

"Když už to tedy musíte za každou cenu vědět, je to arcikancléřský klobouk," vypravil ze sebe Mrakoplaš. "Symbol veškerého mágstva."

"Je mocný?"

Mrakoplaš se zachvěl. "Velmi mocný."

"Proč se mu říká arcikancléřský klobouk?"

"Arcikancléř je nejstarší z mágů, víte? Jejich vůdce. Ale koukněte -"

Krajj zvedl klobouk a otáčel s ním v rukou.

"Takže ty říkáš, že je to jakýsi symbol úřadu?"

"Přesně, ale koukněte, jestli si ho chcete nasadit, tak to vás musím varovat, protože -"

Drž zobák.

Krajj zděšeně uskočil a klobouk mu vypadl z rukou.

Ten mág nic neví. Pošli ho pryč. Musíme se poradit

Vezír vyděšeně zíral na zářící oktaríny lemující klobouk.

"Já se mám radit? A ještě k tomu se součástkou oděvu?"

Mohu ti nabídnout mnoho zajímavých věcí.

Mrakoplaš se vyděsil. Už několikrát jsme mluvili o tom, že vlastnil zvláštní instinkt signalizující nebezpečí, který obvykle nacházíme jen u jistých malých hlodavců, a ten mu teď zevnitř bušil do lebky v pokusu přinutit svého majitele, aby vzal nohy na ramena a někam se ukryl.

"Neposlouchejte ho!" vykřikl.

Nasaď si mne, opakoval znovu klobouk imperativním tónem a velmi starým, důstojným hlasem, který zněl, jako by měl mluvčí plná ústa plsti.

Jestli skutečně někde existovala škola velkých vezírů, musel ji Krajj absolvovat s vyznamenáním.

"Nejdřív si promluvíme," prohlásil, pokynul strážným a ukázal na Mrakoplaše.

"Odveďte ho pryč a hoďte ho do nádrže s pavouky."

"Ne, pavouky ne, to by mi ještě ke všemu chybělo!" zasténal Mrakoplaš.

Kapitán stráže pokročil kupředu a uctivě klepl kotníky zaťaté ruky do čela.

"Pavouci došli, pane," oznámil.

"Oh." Vezír se na okamžik zatvářil bezradně. "V tom případě ho zavřete do tygří klece."

Kapitán zaváhal a pokusil se nevšímat si náhlého štkaní, které mu propuklo po boku. "Tygr měl nějakou nemoc, pane. Měl celou noc staršlivou běhavku."

"Tak hoďte toho ukňouraného zbabělce do studny pekelného ohně!"

Dva strážní si nad hlavou ubohého Mrakoplaše, který mezitím klesl na kolena, vyměnili významný pohled.

"Ehm. Byli bychom rádi, kdybyste se na ni mohl podívat, pane - bude to chtít nějaké menší opravy, než ji zase uvedeme do chodu, pane."

Vezírova pěst dopadla dunivě na stůl. Kapitán stráží se vypjal k maximálnímu myšlenkovému výkonu a rozzářil se.

"Ještě je tady hadí jáma, pane," prohlásil. Ostatní strážní souhlasně pokyvovali hlavami. Jasně, vždycky tady byla ještě hadí jáma.

Čtyři hlavy se obrátily k Mrakoplašovi, který vstal a oprašoval si písek z kolen.

"Jaké city chováš k hadům?" řekl jeden ze strážných.

"K hadům? No, že bych je měl zrovna v lásce -"

"Tak hadí jáma," přikývl Krajj.

"Provedu, pane. Hadí jáma," souhlasil kapitán.

"- chtěl jsem říct, že někteří hadi jsou docela fajn -" pokoušel se Mrakoplaš ještě ve chvíli, kdy ho dvojice strážných uchopila za lokty.

Jak se ukázalo, byl v hadí jámě jen jediný, velmi opatrný had, který se stočil do klubka v jednom stinném rohu okrouhlé jámy a odtamtud Mrakoplaše pozoroval ostražitým pohledem plným podezření. Zdálo se, že mu hubený mág připomíná promyku.

"Ahoj," řekl had nakonec. "Ty jsi mág?"

Jako pokus o navázání rozhovoru to nebylo na hada vůbec špatné, zvláště když vezmeme v potaz jejich klasický postup při setkání s lidmi. Mrakoplaš však byl pevně rozhodnut neplýtvat časem na myšlení a jednoduše odpověděl: "Mám to napsané na klobouku, neumíš číst?"

"Umím. V sedmi jazycích. Sám jsem se to naučil."

"Vážně?"

"Absolvoval jsem dopisní kurzy. Ale zatím jsem, pochopitelně, neměl příležitost si číst. Taky se to ke mně asi moc nehodí."

"No skoro bych řekl, že máš pravdu." Byl to jeden z nejkultivovanějších hadích hlasů, které kdy Mrakoplaš slyšel.

"A s tím hlasem je to to samé," dodal had. "Vlastně bych se s tebou vůbec neměl bavit, rozhodně ne takhle. Ode mě se čeká, že budu syčet. Dokonce si myslím, že bych se tě měl v téhle chvíli pokoušet zabít."

"Ovládám obzvláštní a neobvyklé síly," pospíšil si Mrakoplaš. A to ani moc nelžu, pomyslel si v duchu, protože téměř naprostá neschopnost ovládnout jakýkoliv druh magie je v každém případě schopnost u mága velmi neobvyklá, a kromě toho, když někdo lže hadovi, tak se to nepočítá.

"No tohle! Takže předpokládám, že tady dlouho nevydržíte."

"Hmm?"

"No, každou chvilku se začnete vznášet a pak odletíte, že?"

Mrakoplaš pochybovačným pohledem přeletěl pětimetrové hladké stěny hadí jámy a pak si podvědomě pohladil šrámy, které utrpěl cestou.

"No, možná že to udělám," prohlásil opatrně.

"Mohl bych vás v tom případě poprosit, abyste mě vzal s sebou?"

"Cože?"

"Vím, že je to neobvyklé přání, ale to víte, jáma je prostě - no jáma je jáma."

"Vzít vás s sebou? No jo, ale vždyť ty jsi had, je to tvoje jáma. Mělo by to fungovat tak, že ty zůstaneš tady a lidi tak nějak přijdou k tobě. Víš, já už mám s takovými věcmi svoje zkušenosti."

Stín za hadem se najednou pohnul a postavil se.

"To je moc ošklivé o někom takhle mluvit," řekl stín.

Postava vykročila kupředu a vystoupila do jasného slunečního světla.

Byl to mladý muž vyšší než Mrakoplaš. Je třeba říci, že Mrakoplaš si mezitím sedl, ale ten mladík byl vyšší, i kdyby byl mág zůstal stát.

Říci o něm pouze, že byl hubený, by znamenalo minout skvělou příležitost k použití výrazu "na kost vyzáblý". Vypadal, jako by se dlouhá řada jeho předků skládala ze stojánků na topinky a skládacích lehátek, a důvod, proč to bylo tak do očí bijící, bylo jeho oblečení.

Mrakoplaš se na něj znovu s nedůvěrou podíval.

Vážně, oči ho poprvé neobelhaly.

Zplihlá postava před ním na sobě měla prakticky tradiční oděv barbarských hrdinů - pár kožených řemenů pobitých měděnými nýty, rozměrné kožešinové boty, malý kožený pytlík, který mu chránil rodinné skvosty a husí kůži. Na tom by nebylo nic divného, v kdejaké uličce Ankh-Morporku byste potkali tucet stejně oblečených dobrodruhů, jenže ani jeden z nich na sobě kromě toho všeho neměl-

Mladík si všiml jeho pohledu, podíval se na sebe a pokrčil rameny.

"Já za to nemůžu," řekl. "Slíbil jsem to mamince."

"Vlněný jégrovky?"

Té noci se v Al Kali děly prapodivné věci. Od moře se valila jakási zvláštní stříbrná záře, která silně mátla městské astronomy, ale to nebyla ta něj zvláštnější věc. Na většině ostrých hran pod širým nebem se začaly objevovat malé plamínky syrové magie, podobné ohni sv. Eliáše, ale ani to nebyla ta nejpodivnější událost.

Ta nejmimořádnější věc vešla do putyky na okraji města, jejímiž nezasklenými okny hnal vítr pach horké pouště, a usadila se uprostřed podlahy.

Hosté ji nějakou chvíli pozorovali a usrkávali svou kávu prošpikovanou pouštní atropou. Tenhle nápoj, který se vyráběl z kaktusové šťávy a jedu černých škorpionů, je jeden z nejsilnějších alkoholických nápojů v celém vesmíru, ale pouštní nomádi ho nekonzumují pro jeho omamné účinky. Pijí ho proto, aby něčím zmírnili sílu a účinky klačské kávy.

Ne snad proto, že se klačskou kávou polévají střechy, které jsou pak vodotěsné. Ne proto, že proletí necvičeným žaludkem jako rozžhavená kulka rozehřátým máslem. Ta káva dokáže ještě něco mnohem horšího.

Dokáže vás ostřízlivět.

Synové pouště začali s podezřením nahlížet do svých kávových šálků velikosti náprstku a přemýšleli, jestli to s tou atropou tentokrát nepřehnali. Vidí všichni totéž? Bude to vypadat moc hloupě, když k tomu něco poznamenám? Na tohle všechno musíte bohužel myslet, když chcete vystupovat jako skutečný orlooký syn pouště. Nějaké vyskakování, ukazování roztřeseným prstem a výkřiky typu "koukněte se, vlezla sem nějaká truhla a má kolik set malejch nožiček, není to divný?" by jen dokázaly, že máte hrozný, možná dokonce osudný nedostatek mužnosti.

Pijáci se pokoušeli nedívat se jeden na druhého, dokonce ani v té chvíli, když se Zavazadlo přesunulo k řadě džbánů s atropou, stojících u protější stěny. Zavazadlo mělo zvláštní způsob, jakým dokázalo stát naprosto nehybně tak, že budilo mnohem větší hrůzu, než když se pohybovalo.

Nakonec jeden z nomádů prohlásil: "Řekl bych, že to chce napít."

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak jeden z ostatních mužů pronesl tónem šachového velmistra, který se chystá matovat svého protivníka: "Co chce napít?"

Zbytek pijáků hleděl s nehybnými tvářemi do svých sklenic.

Bylo naprosté ticho přerušované jen tichým mlaskáním gekonů pobíhajících po vlhkém stropě.

První piják pokračoval: "Ten démon, který se právě přesunul přímo za tebe, o tom jsem mluvil, ó, bratře pouště."

Několikanásobný vítěz celopouštní soutěže o Nehybnou tvář se poměrně přirozeně usmál, ale pak ho něco zatahalo za šaty. Úsměv zůstal na svém místě, ale jak se zdálo, zbytek obličeje se k němu odmítal znát. Zavazadlo se cítilo být zrazeno v lásce a udělalo to, co by udělala v jeho situaci každá trochu citlivá bytost. Šlo se opít. Nemělo sice peníze a nedokázalo říci, co chce, ale Zavazadlo většinou nemělo žádné potíže přinutit lidi, aby mu rozuměli.

Tak se stalo, že hospodský strávil velmi dlouhou, únavnou a osamělou noc tím, že plnil talíř atropou. Teprve před ránem se Zavazadlo zvedlo a na velmi nejistých nožičkách odešlo jednou ze stěn hostince.

Poušť mlčela. Obyčejně tichá nebývala. Obyčejně byla plná zpěvu cikád, pískotu moskytů, sykotu a tu a tam pleskotu velkých křídel, která vrhala stín na chladnoucí písek. Jenže dnes v noci se naplnila hustým uspěchaným tichem, ve kterém několik tuctů nomádů rychle strhávalo své stany, aby odsud, k sakru, mohli co nejdřív vypadnout.

"Slíbil jsem to mamince," opakoval mládenec. "Víte jsem hrozně choulostivý a vždycky chytím strašlivou rýmu."

"Možná že byste mohl zkusit trochu víc se obléct?"

"Oh, to nejde. Já prostě musím nosit celou tu koženou nádheru."

"Já bych neříkal celou" ušklíbl se Mrakoplaš. "Není toho dost, aby se tomu dalo říkat celé. A proč to vlastně musíš nosit?"

"No, aby lidi poznali, že jsem barbarský hrdina, přece!"

Mrakoplaš se opřel zády o vlhkou stěnu hadí jámy a začal si mládence prohlížet. Viděl před sebou dvě oči podobné uvařeným hroznovým bobulím, chomáč rezavých vlasů a tvář, na které se odehrávala strašlivá bitva mezi původní záplavou pih a mocnou invazní silou akné.

Mrakoplaš měl podobné chvíle velmi rád. V těch okamžicích se totiž ujišťoval o tom, že není blázen, protože kdyby byl blázen on, co by potom byli někteří z těch lidí, které potkával?

"Tak barbarský hrdina," zabručel.

"No a co, nevypadám tak snad? Všechna ta kůže byla strašlivě drahá."

"To věřím, ale podívej - jak se vlastně jmenuješ, mládenče?"

"Nijel-"

"Tak koukni, Nijeli -"

"Nijel - Ničitel," dodal Nijel.

"Tak podívej, Njieli -"

"-Ničiteli-"

"Dobrá, tak Ničiteli -" prohlásil Mrakoplaš už trochu zoufale.

"- synu Třasořitky, obchodníka s potravinami -"

"Cože?"

"Každý je něčí syn," vysvětloval Nijel "Tady někde se to říká-" napůl se otočil a začal se přehrabovat v neforemném kožešinovém pytli a nakonec z něj vytáhl slaboučkou potrhanou a umaštěnou knížečku.

"Tady je kus, kde se píše, jak si má člověk vybrat své jméno," zamutoval.

"A jak je tedy možné, že jsi skončil v téhle díře?"

"Chtěl jsem vykrást Creosotovu pokladnici, ale chytil mě záchvat astma," odpověděl nepřítomně Nijel, který listoval ohmatanými stránkami.

Mrakoplaš se podíval na hada, který se stále ještě snažil držet se všem z cesty. Neměl v jámě tak špatný život a poznal, kdy by se mohl dostat do nesnází. Netoužil po tom vyvolat u nikoho záchvat agresivity. Opětoval Mrakoplašův pohled a pokrčil rameny. Pěkný výkon na tvora, který žádná ramena nemá, uznejte.

"Jak dlouho už jsi barbarským hrdinou?"

"No, já právě začal. Vždycky jsem si přál stát se barbarským hrdinou, víte, a tak jsem si myslel, že s tím začnu a časem se to už nějak naučím." Nijel na Mrakoplaše krátkozrace zamžoural. "Dobrý nápad, co říkáte?"

"V každém případě to je strašný život," pokusil se mu Mrakoplaš opatrně odporovat.

"A napadlo vás, jaký život by to byl, kdybyste měl příštích padesát let prodávat v obchodě se smíšeným zbožím?" zabručel Nijel zachmuřeně.

Mrakoplaš si to chvíli představoval.

"Vedli jste i hrášek?" zeptal se.

"Jistě, posloužíme," odpověděl Nijel a zastrčil tajemnou knihu nazpět do svého vaku. Pak si začal pozorně prohlížet stěny jámy.

Mrakoplaš si povzdechl. Měl hrášek rád. Byl tak strašlivě nudný. Mrakoplaš strávil několik let hledáním míst, kde by se mohl nějakou dobu opravdově nudit, ale nikdy se mu to nepodařilo. Vždycky ve chvíli, kdy si myslel, že to už už dokáže, změnil se náhle jeho život v divoký vír šílených událostí. Myšlenka na to, že se někdo dobrovolně vzdal možnosti nudit se celých padesát let, v něm vyvolala vlnu nevolnosti. Kdyby měl před sebou padesát let on, dokázal by pozvednout nudu na úroveň umělecké formy. Dovedl si představit nekonečnou řadu věcí, které by nedělal.

"Neznáš nějaké nové vtipy?" zeptal se a usadil se pohodlně do písku.

"Bohužel, žádné," odpověděl Nijel a poklepával na kamennou stěnu.

"Já jich znám stovky. Jsou skvělý. Tak například tenhle: Víš proč mají skřeti červený oči?"

"Tahle deska se hýbe," řekl najednou Nijel. "Podívejte, vypadá to jako dveře. Pojďte mi pomoct."

Horlivě se opřel do kamene a na rukou podobných tužkám mu naběhly bicepsy velikosti hrachových zrn.

"Myslím, že to bude nějaká tajná chodba," dodal. "Pojďte honem, použijte nějaké kouzlo, zdá se, že se trochu zasekly."

"Nechceš si poslechnout ten vtip?" zeptal se Mrakoplaš ublíženým hlasem. Tady dole bylo teplo a sucho a nehrozilo žádné momentání nebezpečí, když nepočítáme hada, který se ostatně snažil tvářit co nejlhostejněji. Jsou lidé, kteří prostě nebudou spokojení nikdy.

"Myslím, že právě v tomhle okamžiku ne," odpověděl mu Nijel. "Dal bych přednost troše magické pomoci."

"No, to není moje nejsilnější stránka," přiznal se Mrakoplaš. "Nikdy jsem na to neměl tu pravou trpělivost. Ono to není jen tak nějak ukázat prstem a říct ‚Kazam' -"

Ozval se zvuk, jako kdyby sjel oktarínový blesk do kamenné stěny a rozdrtil ji na tisíc do bělá rozžhavených úlomků. A nebylo divu, protože přesně to se stalo.

Nijel se po chvíli omámeně vyškrabal na nohy a plácáním hasil několik doutnajících míst na své kožené vestě.

"To jo," prohlásil hlasem člověka, který je odhodlaný neztratit sebeovládání. "Výborně. Skvěle. Teď to necháme chvilku vychladnout, co? A pak bychom mohli…, potom bychom měli…, potom musíme vypadnout…"

Maličko si odkašlal.

"Nngh," prohlásil Mrakoplaš. Upřeně zíral na špičku svého prstu, který držel na vzdálenost paže před sebou s výrazem dávajícím jasně najevo, jak lituje toho, že nemá ruce delší.

Nijel nahlédl do kouřícího otvoru.

"Zdá se, že to vede do nějaké místnosti," oznámil svému společníkovi.

"Nngh."

"Až po vás," uklonil se Nijel. Pak Mrakoplaše mírně postrčil.

Mág nejistě vykročil kupředu, narazil hlavou do skály, aniž si toho všiml, a odrazil se přímo do začerněného otvoru.

Nijel ho následoval. Rukou jel po stěně a pak se s nakrčeným čelem zeptal: "Necítíte nic? Mohou se ty kameny třást?"

"Nngh."

"Jste v pořádku?"

"Nngh."

Nijel přitiskl ucho na kamennou stěnu. "Je to takový divný zvuk," řekl. "Takové bzučení." Ze spáry mezi kameny nad jejich hlavami se snesl obláček jemného prachu.

Pak se ze stěn chodby uvolnilo několik větších kamenů a padlo do písku.

Mrakoplaš se zatím odpotácel tunelem o něco dál. Z úst se mu draly slabé poděšené tóny a přitom naprosto ignoroval kameny, které ho občas míjely o pouhé centimetry a občas zasahovaly celými kilogramy.

Kdyby byl při smyslech, rychle by si uvědomil, co to znamená. Vzduch najednou zhoustl, byl jakoby mastný a páchl roztaveným cínem. Kolem každé hrany a hrotu se rozkládala malá duha. Někde velmi blízko se tvořil obrovský magický náboj, který se pokoušel uzemnit.

Každý mág, který byl momentálně při ruce, dokonce i takové nemehlo jako Mrakoplaš, teď pro magii představoval totéž, co pro elektřinu v bouři měděný maják.

Nijel se vynořil z dunící chodby, a zatímco si oprašoval prach z obličeje, narazil na Mrakoplaše, který stál obklopen aurou oktarínové záře v další jeskyni.

Vypadal strašně. Creosot by si jistě všiml jeho planoucích očí a zježených vlasů. Vypadal jako někdo, kdo právě snědl nějakou tu lžíci hypofýz a spláchl je sklenicí adrenalinu. Zdánlivě vyrostl. Vypadal tak vysoký, že byste z něj mohli klidně vysílat televizní program do zahraničí.

Na hlavě mu stál každý vlas, a každý vlas mu jiskřil. Zdálo se, že ho chce opustit dokonce i kůže. Oči se mu protáčely podél vodorovné osy, a když otevřel ústa, vyletěl mu z nich roj nazelenalých jiskřiček. Na místech, kam došlápl, kámen měkl nebo mu narostly uši nebo se změnil v něco malého šupinatého, purpurové barvy, co odskákalo pryč.

"Povídám," řekl Nijel, "Jste v pořádku?"

"Nngh," odpověděl Mrakoplaš a to slovíčko se změnilo v podlouhlý vdolek.

"Ale nevypadáte dobře," prohlásil Nijel a na čele mu vyrazilo něco, co by se dalo nazvat neobvyklým množstvím potu.

"Nngh."

"Proč odsud nevypadneme?" dodal Nijel a moudře se vrhl k zemi.

Mrakoplaš pokýval hlavou jako loutka, namířil nabitou končetinou na strop a ten začal před jeho prstem tát jako led pod hořákem svářečky.

Dunění pokračovalo a jeho rozechvělé taneční kreace otřásly základy paláce. Je velmi dobře známo, že existují určité zvukové kmitočty, které v lidech dokáží vyvolat pocit hrůzy, a jiné, které odbourávají sexuální zábrany, ale v tomto případě otřesy skal provázelo zvukové vlnění, které rozpouštělo realitu a ta se začala v hranách a rozích ztrácet.

Nijel chvilku pozoroval tající strop a pak jednu kapku opatrně ochutnal.

"Citrónový krém," olízl se a dodal, "předpokládám, že byste nemohl udělat něco jako schody, co?"

Z Mrakoplašova prstu vyletěl další oktarínový blesk a změnil se v dokonalé pohyblivé schodiště, které se od běžných eskalátorů lišilo snad jen tím, že bylo potaženo krokodýlí kůží.

Nijel chytil mága, který se pomalu otáčel kolem dokola, za ruku a vtáhl ho na spodní schod.

Naštěstí dojeli nahoru dřív, než magická podstata schodiště náhle pominula.

Střechy ve středu paláce náhle popraskaly a z nich jako rychle rostoucí muchomůrka vyrazila bílá věž, vyšší než kterákoliv jiná budova v Al Kali.

Na jejím úpatí se otevřela obrovská dvojkřídlá vrata a z nich vyšel tucet mágů, kteří se tvářili, jako by jim patřil svět. Mrakoplaš měl dojem, že některé z nich poznává. Viděl je už předtím, za pultíky v přednáškových sálech nebo jak přátelsky vyhlížejí do světa univerzitního městečka. To nebyly tváře, kterým by slušel zlý výraz. Ani jeden z nich neměl tesáky. Ale teď všechny ty tváře spojoval zvláštní výraz, který by mohl pozorného člověka vyděsit.

Nijel cítil, jak ho někdo táhne za nejbližší roh. A tam zjistil, že se dívá přímo do Mrakoplašových ustaraných očí.

"Poslyšte, to je opravdová magie, co?"

"Já vím," přikývl Mrakoplaš, "ale není to ta správná magie."

Nijel zvedl oči k zářící věži.

"Ale-"

"Její podstata je špatná," pokračoval Mrakoplaš. "Cítím to. Ale neptej se mě proč."

Z lomených vchodů se vyrojilo několik Serifových strážných a vrhlo se k mágům. Bleskový útok byl o to strašnější, že byl proveden v naprostém tichu. Jejich meče se výhružně zableskly na slunci, ale pak se dva mágové

otočili, pozvedli ruce v klasickém gestu a-

Nijel se rychle odvrátil.

"Fuj," vypravil ze sebe.

Několik zahnutých mečů zazvonilo o dláždění.

"Myslím, že bychom se měli hodně potichu vytratit," zašeptal Makoplaš.

"Cožpak jste neviděl, co z nich udělali?"

"Mrtvoly," zabručel Mrakoplaš. "To znám. Ale nerad na to myslím."

Nijel si v duchu řekl, že on na to bude muset myslet asi až do smrti, zvláště uprostřed větrných nocí. Na smrti způsobené magií bylo strašné to, že byla o tolik nápaditější než obyčejná smrt, například chladnou ocelí, a on nemohl vypudit z hlavy ty tvary, které na okamžik zahlédl těsně před tím, než je milosrdné pohltil záblesk oktarínového světla.

"Nikdy mě nenapadlo, že jsou mágové takoví," ozval se, když spěchali pryč jakousi chodbou. "Já si o nich myslel, že jsou takoví prostí, no spíš hloupí a ne zlověstní. Tak trochu legrační postavičky."

"No, že jsme se ale zasmáli, co?" zabručel Mrakoplaš.

"A oni je tam zabili bez nejmenšího slitování a ani při tom -"

"Nemusíš mi to vykládat, já to viděl taky."

Nijel se od něj najednou odtáhl a oči se mu zúžily.

"Vy jste ale taky mág," řekl s obviněním v hlase.

"Jo, jenže úplně jinej druh než oni," odsekl mu Mrakoplaš.

"A jaký druh tedy jste?"

"Neškodnej."

"Hlavně to bylo tím, jak se na ně podívali! Jako když je jim úplně jedno, že -" řekl Nijel a vrtěl hlavou. "To na tom všem bylo nejhorší."

"Jo."

Mrakoplaš tu jedinou slabiku upustil jako kládu přímo před rozjetý vlak mladíkových myšlenek. Nijel se otřásl, ale alespoň umlkl. Mrakoplašovi už ho začínalo být líto - což bylo velmi neobvyklé, protože většinou všechnu lítost spotřeboval sám pro sebe.

"To je poprvé, co jsi viděl někoho přijít o život?"

"No."

"Poslyš a teď mi řekni, jak dlouho už jsi opravdu barbarským hrdinou?"

"Ehm. Který je rok?"

Mrakoplaš vyhlédl zpoza rohu a s uspokojením zjistil, že ti lidé, kteří jsou v okolí a ještě k tomu v poloze svislé, mají dost starostí se svou vlastní panikou, než aby kohokoliv obtěžovali.

"Takže už jsme se vzpamatovali?" obrátil se tiše k Nijelovi. "Ztratils pojem času? No, to já znám. Máme rok hyeny."

"Aha. No, tak v tom případě asi -" Nijel chvilku nehlučně pohyboval rty, "asi tři dny. Koukněte," dodával rychle, "Jak může někdo někoho takhle zabít? A ani se nad tím nezamyslet?"

"To nevím," odpověděl mu Mrakoplaš tónem, který naznačoval, že o tom hluboce přemýšlí.

"Víte, já myslím to, že například když mě dal vezír hodit do hadí jámy, zdálo se, že ho to alespoň zajímá."

"To je správné, lidi by se měli zajímat o to, co se kolem nich děje."

"Víte, on se při tom dokonce zasmál!"

"No prosím, navíc má ještě smysl pro humor."

Mrakoplaš měl najednou pocit, že vidí svou budoucnost stejně jasně, jako vidí zem pod sebou Člověk, který právě spadl z útesu. A důvod k tomu měl stejný. Takže když Nijel řekl: "Prostě jen tak ukázali prstem a -" Mrakoplaš na něj vyštěkl: "Víš co? Okamžitě zavři klapačku! Jak myslíš, že je mně? A já jsem ještě navíc mág!"

"No právě, vám se nic nestane," zahuhlal Nijel.

Nebyla to rána silná, protože i v magickém poli měl Mrakoplaš svaly jako tvaroh, ale přece jen zasáhla Nijela ze strany do hlavy a spíš díky momentu překvapení ho srazila k zemi.

"Ano, jsem mág!" zasyčel výhružně Mrakoplaš. "Mág, který se v magii moc nevyzná! Až dodneška jsem přežil jen díky tomu, že nejsem dost důležitý ani pro Smrtě! A když se teď budou všichni mágů bát a nenávidět je, jak dlouho si myslíš, že přežiju?"

"To je komické!"

Mrakoplaš by nebyl víc překvapený, ani kdyby mu Nijel oplatil ránu.

"Cože?"

"Hlupáku! Jediné, co vám stačí udělat, je sundat si roucho, zbavit se toho nesmyslného klobouku a nikdo nepozná, že jste mág!"

Mrakoplaš několikrát němě otevřel a zavřel ústa a silně se v té chvíli podobal zlaté rybičce, která se snaží pochopit základy stepování.

"Sundat si roucho?"

"Jasně. Všechny ty lesklé zekíny a ozdůbky, to je pro vás smrtelné nebezpečí," řekl Nijel a pomalu vstával.

"Zbavit se klobouku?"

"No, uznáte, že chodit kolem s nápisem MÁK na klobouku, je ve vaší situaci poněkud odvážné."

Mrakoplaš se na něj ustaraně podíval.

"Promiň," zabručel nakonec, "ale já ti pořád ještě tak docela nerozumím."

"Prostě se zbavíte svých šatů. Vždyť je to tak jednoduché, ne? Prostě je někam zahodíte a pak můžete být

třeba, no, teď zrovna nevím, ale vlastně čímkoliv. Někým, kdo není mágem."

Rozhostilo se ticho přerušované jen vzdálenými zvuky boje.

"Hm," prohlásil Mrakoplaš, "ale já pořád ještě nerozumím…"

"Pro všechny bohy, co na tom není k pochopení?"

"…jak si to představuješ…" mumlal Mrakoplaš a tvář se mu zaleskla potem.

"Můžete prostě a jednoduše přestat být mágem!"

Mrakoplaš pomalu pohyboval rty, jak si nejdřív v duchu přehrával každé slovo té zprávy a pak znovu všechna dohromady.

"Cože?" řekl nakonec a pak dodal: "Aha."

"Už to chápete? Mám vám to opakovat ještě jednou?"

Mrakoplaš zachmuřené pokýval hlavou.

"Myslím, že tomu nerozumíš. Mágem nejsi pro to, co děláš, ale pro to, čím jsi. Kdybych nebyl mág, nebyl bych nic." Sundal si klobouk a nervózně si pohrával s nedbale připevněnou hvězdou na jeho vrcholu, čímž způsobil, že několik dalších ledabyle přichycených zekínů opustilo společnost..

"Chci tím říct, že to, že mám na svém klobouku napsáno mág," začal zeširoka, "Je moc důležité, protože právě klobouk -"

Najednou se zarazil a upřeně pozoroval klobouk.

"Klobouk," řekl nepřítomně a cítil, jak na okno jeho vědomí tiskne nos jakási neodbytná myšlenka.

"Je to pěkný klobouk," pospíšil si Nijel, který měl dojem, že se od něj něco čeká.

"Klobouk," opakoval Mrakoplaš a pak dodal: "Klobouk! Musíme dostat ten klobouk!"

"Ale vždyť máte svůj klobouk v ruce," upozornil ho Nijel.

"Ne tenhle klobouk, tamten klobouk! A Coninu!"

Udělal několik zmatených kroků chodbou, ale pak se zase vrátil.

"Kde si myslíš, že by mohli být?"

"Kdo?"

"Je tady někde kouzelný klobouk, který musím najít. A dívka."

"Proč?"

"To by bylo příliš složité vysvětlování. Možná že už touhle dobou jeden nebo druhý z nich volají o pomoc."

Nijel neměl zvláště výraznou čelist, ale teď ji bojovně vystrčil.

"Chcete říct, že je tady někde dívka, která potřebuje pomoc?"

Mrakoplaš poněkud zaváhal. "Určitě někdo potřebuje pomoc. Mohla by to být dokonce i ona," připustil. "Nebo někdo v jejím nejbližším okolí."

"Proč jste mi to neřekl hned? Tohle se tomu už podobá mnohem víc! Takhle nějak jsem si to představoval. Takhle nějak musí vypadat hrdinství! Vzhůru!"

Odněkud zazněla silná rána a křik.

"Kam vzhůru?"

"Kamkoliv!"

Hrdinové mívají obzvláštní schopnost pobíhat jako šílení po bortících se palácích, ve kterých v životě nebyli, zachránit každého, kdo jim přijde pod ruku, a ve zdraví se dostat ven dřív, než se budova zřítí docela nebo se propadne do močálu. Musíme říci, že v tomto případě navštívili Mrakoplaš s Nijelem kuchyně, obřadní síně v okolí trůnního sálu, konírny (dvakrát) a prošli podle Mrakoplašova úsudku celé kilometry chodeb. Občas kolem nich proběhla skupinka černě oděných strážců, kteří jim však nevěnovali ani tu nejmenší pozornost.

"To je nesmysl," ozval se nakonec Nijel. "Proč se někoho nezeptáme? Jste v pořádku?"

Mrakoplaš se opřel o nejbližší pilíř, zdobený nádhernou plastikou, a lapal po dechu.

"Můžeš chytit některého z těch strážných a vymáčknout z něj, co potřebujeme," zasípal mezi jednotlivými pracnými nádechy. Nijel se na něj úkosem podíval.

"Počkejte tady," řekl nakonec a začal obcházet okolní místnosti, až narazil na jednoho sluhu, který zcela plánovitě plenil přepychovou kredenc.

"Promiňte," zeptal se slušně, "kudy do harému?"

"Třetí dveře vlevo," odpověděl muž, aniž zvedl hlavu.

"Fajn."

Vrátil se nazpět a oznámil výsledek svého pátrání Mrakoplašovi.

"Ano? A mučil jsi ho?"

"Ne."

"Takže to ses moc nechoval jako pravý barbar, co?"

"Podívejte, já na tom pomalu pracuju," odpověděl mu popuzeně Nijel. "Tak například už jsem mu nepoděkoval."

O třicet vteřin později odhrnuli těžký korálkový závěs a vstoupili do serailu Serifa Al Kali.

Byli tam překrásní ptáci v klecích ze zlatého pletiva. Byly tam zpívající fontány a vodotrysky. Byly tam obrovské květináče plné orchidejí, mezi kterými poletovali kolibříci podobní vzácným drahokamům. V koutě místnosti se k sobě vyděšeně tisklo asi dvacet mladých žen, které na sobě měly tolik textilií, že by to bylo sotva stačilo půl tuctu desetiletých děvčátek.

Na něco takového však Mrakoplašovy oči neměly čas. Ne že by těch několik čtverečních metrů ňader, boků a stehen v odstínech od jemně růžové až po mahagonově temnou nerozbouřilo určitým způsobem hladinu jeho libida, ale

všechny libé pocity byly vzápětí zatlačeny do pozadí pohledem na čtyři strážné, kteří se k nim začali přibližovat s těžkými scimitary v rukou a vraždou v očích.

Mrakoplaš bez jediného zaváhání skočil dozadu.

"Tak teď je to na tobě, příteli," řekl.

"Jasně!"

Nijel vytáhl meč a s rukama rozechvělýma tou námahou ho pozvedl před sebe.

Na několik vteřin zavládlo bezdeché ticho. Všichni čekali, co bude dál. A pak ze sebe Nijel vyrazil válečný pokřik, na který Mrakoplaš do smrti nezapomene.

"Hm," prohlásil totiž, "kdybyste dovolili…"

"Je to opravdu ostuda," prohlásil malý mág.

Ostatní mlčeli. Byla to ostuda a nebyl mezi nimi jediný, kterého by nehlodaly výčitky svědomí. Bohužel, jak to někdy vychází v té podivné alchymii duše, právě pocit viny způsobil, že byli nadutí a bezohlední.

"Mohl bys laskavě mlčet?" prohlásil jejich momentální vůdce. Jmenoval se Dobroděj Koláček, ale dnes v noci visí ve vzduchu něco, co naznačuje, že by bylo zbytečné si jeho jméno pamatovat. Vzduch je temný, těžký a plný duchů.

Neviditelná univerzita je prázdná, v jejích chodbách není živáčka.

Samozřejmě že šestice mágů, kteří mají za úkol spálit knihovnu, se duchů nebojí. Jsou totiž tak nabití magií, že v chůzi tiše bzučí, oblečeni jsou v roucha, která svou nádherou předčí roucho bývalého arcikancléře, jejich špičaté klobouky jsou špičatější, než byl dříve ten nejšpičatější klobouk, a to, že se tisknou do malého hloučku, je jistě pouhopouhá náhoda.

"Je tady strašná tma," ozval se nejmenší z mágů.

"Vždyť je taky půlnoc," odpověděl mu Koláček ostře, "a uvědom si laskavě, že jediné opravdu nebezpečné věci jsme tady my, co vy na to hoši?"

Ozval se sbor rozpačitého mumlání. Všichni Koláčka obdivovali, protože se o něm vyprávělo, že se tajně cvičí v pozitivním myšlení.

"A pár starých knih nás nepoleká, co, mládenci?" usmál se spokojeně na nejmenšího mága. "Nebo tebe snad jo?" zahřměl na něj nakonec.

"Co? Já? Myslíš mě? To tedy ne. Já ne. Samozřejmě že ne. Vždyť jsou jenom z papíru, jak on říká."

"No proto."

"Ale je jich tam devadesát tisíc, nezapomeňte," ozval se v tom další mág. "Většina z nich je ukryta v ostatních rozměrech knihovny. Je z nich vidět jen malý kousek, vrcholek, víte, jako u toho - té věci, co je skoro celá pod vodou -"

"Hroch?"

"Krokodýl?"

"Moře?"

"Podívejte se, nechtěli byste laskavě zmlknout?!" vykřikl Koláček. Na okamžik zaváhal. Připadalo mu, že se zvuk jeho hlasu doslova ztrácí ve tmě. Vzduch se podobal prachovému peří.

Trochu se sebral.

"Tak pozor," prohlásil a obrátil se ke dveřím knihovny nahánějícím hrůzu.

Pozvedl ruce, udělal několik složitých gest, při kterých se mu prapodivně prolnuly prsty, a rozdrtil dveře na prach.

Vyvalily se na ně vlny ticha a škrtily zvuk třísek, které se stále ještě sypaly k zemi.

Dveře byly dokonale zničeny, o tom nemohlo být pochyb. V rámu visely čtyři osamělé pokroucené závěsy a v troskách bylo vidět zbytky starého nábytku a několika regálů. Udivilo to dokonce samotného Koláčka.

"No prosím," ušklíbl se nakonec sebevědomě. "Vidíte, jak je to snadné? A nic se mi při tom nestalo, mám pravdu?"

Boty se zatočenými špičkami několikrát rozpačitě zašoupaly. Temnota za vyraženými dveřmi byla rozptylována nejasnou thaumathurgickou září, která řezala do očí. To částice daných možností urychlovaly v silném magickém poli průběh skutečnosti.

"Nuže," pokračoval Koláček optimisticky, "kdo se ujme toho čestného úkolu a zapálí první oheň?"

Když v hrobovém mlčení uplynulo deset vteřin, řekl: "V tom případě to udělám sám. Ale řeknu vám, že když se tak na vás dívám, to by člověk mohl mluvit do dubu."

Prošel prázdným dveřním otvorem a spěšným krokem se pustil k malému paprsku měsíčního světla, které pronikalo prosklenou kupolí klenoucí se nad středem knihovny. (O středu knihovny, stejně jako o ostatních místech se vždycky vedly zapálené spory. Vzhledem k silnému přebytku volné magie, která deformovala nejen prostor, ale i čas, nebyla geografie knihovny stálá, a tak je možné, že knihovna neměla ani rohy, natož střed.)

Napřáhl ruce.

"Tak prosím. Absolutně nic se neděje. Pojďte sem."

Ostatní mágové to s viditelnou neochotou udělali a každý z nich se ve zničených dveřích podvědomě sehnul.

"Prima," zabublal spokojeně Koláček. "Tak a teď, kdo má sirky, jak jsem nařídil? Na magické knihy magický oheň nepůsobí, takže jsem chtěl, aby měl každý svoje -"

"Támhle se něco pohnulo," řekl nejmenší mág.

Koláček zamrkal.

"Co?"

"Nahoře, pod kupolí se něco pohnulo," opakoval malý mág i s vysvětlivkou. "Viděl jsem to."

Koláček se snažil pohledem proniknout temné stíny vysoko nad hlavou a nakonec se rozhodl posílit svou autoritu.

"Nesmysl," odsekl nesmlouvavě. Pak vytáhl balíček žlutých, nehezky páchnoucích zápalek a řekl: "Tak, teď bych chtěl, abyste sem snesli všechen -"

"Ale já to vážně viděl," trval na svém umíněně malý mág.

"Tak dobrá, co jsi to vlastně viděl?"

"No, nejsem si tak docela jistý, ale -"

"Takže nic nevíš, co?" vyštěkl na něj Koláček.

"Povídám, že jsem něco vi-"

"Víš houby!" zarazil ho Koláček. "Prostě jsi viděl nějaké stíny a pokoušíš se podkopat mou autoritu, co?" Koláček zaváhal a oči se mu nehybně upřely kamsi do tmy. "Jsem klidný," prohlásil soustředěným tónem,, jsem naprosto klidný. Nedovolím, aby mě někdo -"

"Bylo to -"

"Poslyš, ty trpaslíku, nemohl bys už konečně chvíli kušovat?"

Jeden z ostatních mágů, který v rozpacích upíral oči ke stropu, najednou podivně přiškrceně zakašlal.

"Ty, poslyš, Koláčku -"

"Pro tebe to platí zrovna tak!" zaječel Koláček a narovnal se v celé své výši a zachřestil zápalkami.

"Jak jsem říkal," prohlásil, "chci, abyste všichni rozškrtli zápalky - doufám, že vám kvůli tady tomu zakrslému pitomci nemusím ukazovat, jak se škrtá sirkou - a nemyslete si, že ze mě někdo bude dělat vola! Můj bože! Tak dobře. Podívejte se na mě. Vezmete sirku do jedné a krabičku do -"

Rozžehl zápalku, temnota vykvetla do koule sírově bílého světla a odněkud z neznáma se na něj, jako tvor z pradějin lidstva, snesl knihovník.

Knihovníka samozřejmě všichni znali, ale znali ho tím zvláštním, nepřítomným způsobem, vnímali ho vždycky jako stěny, regály nebo kartotéční lístky, jako něco, o čem víte, ale nikdy si to pořádně neprohlédnete, a kdybyste to měli namalovat, nebudete vědět, jestli to má dva rohy, nebo čtyři nohy. Pokud si někdo z mágů vůbec knihovníka všiml, pamatoval si ho jako tvora, který sedával pod svým psacím stolem a opravoval knihy nebo procházel mezi regály, klepal o zem kotníky rukou a pátral po tajných kuřácích. Většina těch nemoudrých mágů, kteří si troufli dát si někde v koutě narychlo ubalené cigáro, se strašlivě vyděsila, když jim v obličeji zarejdila měkká kožnatá ruka, která jim vytrhla ze rtů špačka znesvěcujícího knižní svatyni. Knihovník tyhle případy nikdy nerozmazával. Pravidelně se v takových okamžicích zatvářil velmi smutně a ublíženě a pak nedopalek cigarety snědl.

Jenže tvor, který se teď snesl Koláčkovi na záda, uchopil ho za uši a pokoušel se mu odšroubovat hlavu, to byla ječící noční můra s ohrnutými rty, které odhalovaly dlouhé zažloutlé tesáky.

Zděšení mágové se obrátili k útěku, ale vzápětí narazili do regálů, které se neočekávaně srazily a zablokovaly uličky. Nejmenší mág zaječel a rychle se odkulil pod jeden pracovní stůl plný atlasů. Schoulil se do klubíčka a uši si ucpal rukama, aby neslyšel strašlivé zvuky, které provázely pokusy jeho druhů o útěk.

Nakonec se v knihovně rozhostilo ticho, ale bylo to hutné a významné ticho, které nastává, když se někdo nebo něco pohybuje velmi plíživě a hledá něco nebo někoho jiného. Malý mág ze samé hrůzy ukousl a spolkl špičku svého klobouku.

Tichý plížič ho chytil za nohu a jemně, ale nesmlouvavě ho vytáhl ven. Malý mág pevně sevřel víčka a chvilku se tetelil strachem, když se mu ale proti očekávání na hrdle nesevřely trhající tesáky, sebral všechnu odvahu a otevřel oči.

Knihovník ho chytil za límec vzadu za krkem a zvedl třicet centimetrů nad zem, právě mimo dosah malého, stářím prošedlého teriéra, který si pokoušel připomenout, jaké to je zakousnout se někomu do kotníku.

"Ehm -" odkašlal si malý mág, ale v témže okamžiku byl vymrštěn po velmi ploché balistické křivce procházející rozbitými dveřmi ven, kde se ho zmocnila zemská přitažlivost a udeřila s ním o zem.

Po nějaké chvilce se vedle něj na podlaze pohnul jakýsi stín a prohlásil: "Tak a je to. Viděli jste někdo toho sráče Koláčka?"

Vedle malého mága s druhé strany se pohnul jiný stín: "Já mám snad zlomený krk."

"Kdo je to?"

"Ten sráč," odpověděl druhý stín velmi ošklivým tónem.

"Oh. Promiň, Koláčku."

Koláček vstal a celé tělo mu teď halila magická aura. Třásl se vztekem a začal pomalu zvedat ruce.

"Já už ten mizerný atavismus naučím, jak se má chovat k vývojově vyššímu druhu!" zasípal.

"Na něj, mládenci!"

Vzápětí na Koláčka padlo pět mágů a srazilo ho jako jeden muž k zemi.

"Odpusť, ale -"

"- sám víš, že kdybys použil -"

"- magii kdekoliv v okolí knihovny, která je magií doslova prosáklá -"

"- stačil by jediný chybný pohyb, vzniklo by nadkritické množství a -"

"- práásk! Sbohem, světe!"

Koláček vztekle vrčel. Mágové, kteří na něm seděli, se rozhodli, že by prozatím nebylo moudré vstávat.

Nakonec se ozval Koláčkův hlas: "Dobrá. Máte pravdu. Děkuju vám. Byla to ode mě hloupost, ztratit takhle sebeovládání. Vztek mi docela zakalil rozum. Máte absolutní pravdu. Děkuju vám. A už konečně slezte."

Rozhodli se to riskovat. Koláček vstal.

"Ten opičák," prohlásil krvežíznivě, "už sežral svůj poslední banán. Doneste -"

"Ehm. Lidoop, Koláčku," opravil ho nejmenší mág, který nedokázal mlčet. "Je to lidoop, ne opice…"

Obdržel pohled, pod kterým se zachvěl.

"Koho to zajímá? Opice, lidoop, jaký je v tom rozdíl?" zavrčel Koláček. "No? Tak jaký je v tom rozdíl, pane Chytrý?"

"Já nevím, Koláčku," odpověděl mu mág přihlouple. "Myslím si, že je to otázka zoologického zatřídění."

"Sklapni."

"Jasně, Koláčku."

"Ty mrňavá nicko," zabublal Koláček.

Obrátil se a dodal hlasem hebkým jako pilový list: "Už se dokonale ovládám. Má hlava je chladná jako oholený mamut. Všechny mé akce už ovládá intelekt. Který z vás mi to seděl na hlavě? Ne, ne, nesmím se znovu rozčilit. Já nejsem rozčilený. Myslím pozitivně. Plně se ovládám - chce se snad někdo z vás hádat?!"

"Nechce, Koláčku," odpověděli sborem.

"Tak mi okamžitě sežeňte pár sudů oleje a náruč něčeho na podpal! Já tu opici upeču!"

Odněkud z výšky knihovní střechy, z míst, kde se prostíral temný domov sov, netopýrů a dalších živočichů, se ozvalo tiché zachřestění řetězu a pak zacinkání skla, které někdo rozbil tak opatrně, jak to jenom jde.

"Nezdá se, že by se nějak moc lekli," pravil poněkud zaraženě Nijel.

"Jak bych ti to řekl?" řekl Mrakoplaš. "Až se bude jednou sestavovat seznam největších bojových pokřiků světa, tak ‚hm, kdybyste dovolili', na nich určitě nebude."

Pak ustoupil stranou. "Já k němu nepatřím," řekl naléhavým hlasem. "Náhodou jsme se potkali. V hadí jámě." Přiškrceně se zasmál. "A takové věci se mi stávají pořád," dodal.

Stráže zíraly někam za něj.

"Ehm," prohlásil.

"Tak dobře," pokračoval.

Opatrně se přešoural nazpět k Nijelovi.

"Umíš s tím mečem aspoň něco?"

Aniž spustil oči ze stráží, vnořil Nijel ruku do svého vaku a podal Mrakoplašovi knihu.

"Už jsem přečetl celou kapitolu tři," zašeptal. "Jsou v ní i obrázky."

Mrakoplaš rychle prolistoval pomačkané stránky. Kniha byla tak ohmataná, že by se jí citlivější člověk mohl štítit, ale přesto bylo ještě teď na tom, co kdysi bývalo přední stranou obálky, vidět dosti mizerný dřevoryt svalnatého muže. Měl ruce jako dva pytle plné fotbalových míčů a stál až po kolena ponořen do zástupu přítulných krasavic a pobitých nepřátel. Na tváři měl samolibý výraz.

Nad ním byl nápis, který pravil: Barbarským hrdinou snadno a rychle v sedmi dnech! Pod tím bylo jen o něco menším písmem jméno autora: Barbar Cohen. Mrakoplaš o tom velmi pochyboval. S Cohenem se setkal osobně a věděl, že zatímco ten starý brach dokázal celkem obstojně číst, v životě neovládl pero a místo podpisu dělal křížek. Na druhé straně ho ovšem neodolatelně přitahovalo všechno, z čeho mohly být nějaké peníze.

Mrakoplaš se znovu podíval na obrázek a pak na Nijela.

"Tak v sedmi dnech?"

"No, víš, já hrozně pomalu čtu."

"Jo tak," ušklíbl se Mrakoplaš.

"A taky jsem se nedíval do kapitoly šest, protože jsem slíbil mamince, že se budu držet jen loupení a plenění, alespoň než najdu to správné děvče."

"A tahle kniha by tě měla naučit, jak se stát hrdinou?"

"Určitě. Je to moc dobrá kniha." Nijel na Mrakoplaše vrhl ustaraný pohled. "Je přece v pořádku, ne? Stála mě spoustu peněz."

"No, v tom případě si myslím, že bys měl pokračovat."

Nijel narovnal to, co pro nedostatek lepších výrazů musíme nazvat rameny, a znovu pracně zamával mečem.

"Hej, vy čtyři! Radil bych vám, abyste se přede mnou měli na pozoru," zamutoval, "nebo… okamžik, prosím." Vytrhl Mrakoplašovi knihu z rukou, rychle v ní nalistoval stranu, kterou hledal, a pokračoval: "Jo, tady. Nebo nad vašimi vybělenými kostrami zanedlouho zasviští chladný vítr osudu a vaše duše budou louhovat zástupy ďáblů v kyselině hříchů. Tak. Jak by se vám to…, okamžik, prosím…, líbilo?"

Ozvalo se kovové zazvonění, protože všichni čtyři strážní jediným plynulým pohybem vytáhli zbraně.

Nijelův meč se změnil v namodralou šmouhu. Několikrát opsal ve vzduchu před svým majitelem velkou osmičku, přetočil se mu neuvěřitelným způsobem přes ruku, několikrát mu za zády přeskočil z ruky do ruky, pak mu naprosto nevysvětlitelným způsobem dvakrát obkroužil hrudník a vymrštil se do vzduchu jako losos na tahu.

Jedna nebo dvě z příslušnic harému obdivně zatleskaly. Zdálo se, že tahle ukázka udělala dojem i na strážné.

"To byl trojitý skřetobod s dvojitou obrátkou," prohlásil Nijel pyšně. "Víte, kolik jsem rozbil zrcadel, než jsem se to naučil? Podívejte, zastavili se."

"Bodejť, řekl bych, že v životě něco takového neviděli," zakňoural slabým hlasem Mrakoplaš a měřil si vzdálenost ke dveřím.

"Já si taky myslím."

"Zvlášť ten poslední kousek, když se ti meč zasekl do stropu."

Nijel zvedl oči.

"To mi řekněte," zavrtěl hlavou, "doma jsem to tak dělal vždycky, a nic takového se mi nestalo. Zajímalo by mě, co jsem udělal špatně."

"Tak to tedy nevím."

"Fakt, je mi to líto," řekl Nijel, když se kolem nich začali stahovat strážní s meči v rukou, jednoznačně odhodláni poslat je na onen svět.

"Nemusíš si dávat žádnou vinu," zabručel Mrakoplaš, když se Nijel natáhl nahoru a pokoušel se vykroutit meč ze stropu.

"Díky."

"To za tebe udělám já. Budu ti to mít za zlé sám."

Mrakoplaš přemýšlel o svém dalším kroku. Ve skutečnosti přemýšlel o několika krocích. Jenže dveře byly přeci jen příliš daleko a podle zvuků, které se ozývaly z chodby, tam nebylo podnebí o nic zdravější.

Tady se dala dělat jen jediná věc. Musí zkusit magii.

Zvedl jednu ruku, a dva strážní padli, zvedl druhou, a padli zbývající dva.

Právě, když se chtěl začít divit své moci, objevila se za padlými těly Conina a jemně si masírovala malíkové hrany.

"Už jsem si říkala, že se snad vůbec neobjevíš," řekla. "Jak se jmenuje tvůj kamarád?"

Jak už jsme naznačili, Zavazadlo málokdy projevovalo nějaké city, nebo alespoň jakýkoliv jiný cit než slepou nenávist a zuřivost, a je tedy velmi těžké popsat jeho pocity, když se probudilo v poušti několik kilometrů za Al Kali. Leželo na víku v nehlubokém písečném vádí a nožičky mu trčely k nebi.

Bylo jen několik minut po východu slunce, ale vzduch už žhnul jako rozžhavená pec. Zavazadlo se chvilku namáhavě kývalo na oblém víku, než se mu podařilo převrátit se na břicho, a obrátit tak většinu nožiček tím správným směrem. Pak se začalo složitým manévrem otáčet tak, aby se pokud možno vyhnulo rozpálenému písku.

Neztratilo se. Zavazadlo vědělo vždycky přesně, kde je. Bylo vždycky tady.

Mátlo ho jenom to, že všechno ostatní bylo nějak jiné.

Po chvilce uvažování se Zavazadlo otočilo, vydalo se pomalu na cestu a v zápětí narazilo do velkého balvanu.

Ustoupilo o pár kroků, sedlo si a zatvářilo se zmateně. Mělo pocit, že je vycpáno horkým peřím, a matně cítilo, že by mu udělalo dobře trochu stínu a něco hodně studeného k pití.

Po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo vyšplhat na vrcholek nedaleké písečné duny, ze kterého se mu naskytl ničím nerušený pohled na tisíce podobných písečných dun.

Hluboko v srdci cítilo Zavazadlo zmatek. Bylo jím opovrhnuto. Bylo mu řečeno, aby šlo pryč. Bylo odmrštěno. Vypilo takové množství atropy, že by to stačilo na otrávení obyvatelstva menšího království.

Pokud existuje něco, co cestovní potřeba potřebuje víc, než cokoliv jiného, je to někdo, kdo by ji vlastnil. Zavazadlo plné naděje vykročilo nejistým krokem po rozpáleném písku.

"Myslím, že na nějaké představování nemáme čas," řekl Mrakoplaš, když se jedna ze vzdálenějších částí paláce v oblaku prachu zřítila. "Je čas, abychom odsud-"

Najednou si všiml, že mluví sám k sobě.

Nijel upustil meč.

Conina postoupila kupředu.

"Oh, ne," zasténal Mrakoplaš, ale bylo pozdě. Svět se najednou rozdělil na dvě části - tu, ve které se pohybovala Conina a Nijel, a na tu druhou, kde byli všichni ostatní. Vzduch mezi nimi praskal neviditelným napětím. V té jejich části světa pravděpodobně hrál orchestr, klokotali slavíci, po nebi táhly malé růžové obláčky a děly se všechny podobné věci, které se v takové situaci dějí. Když se stane něco takového, nemá obyčejná zkáza paláce v té druhé polovině světa pražádný význam.

"Koukněte, třeba bych vás stihl představit," pospíšil si Mrakoplaš. "To je Nijel -"

"- Ničitel -" doplnil zasněně Nijel.

"No jo, pořád. Nijel Ničitel," prohlásil Mrakoplaš a dodal, "syn Třasořitky -"

"-Mocného," vydechl Nijel. Mrakoplaš zalapal po dechu, ale pak pokrčil rameny.

"Dobrá, mně je nakonec jedno, kdo byl tvůj otec," shrnul to. "A tohle je Conina. Je to zajímavá náhodička, ale představ si, že její otec je mhmpff."

Conina, aniž odvrátila pohled od Nijela, sevřela jednou rukou Mrakoplašův obličej stiskem, který naznačoval, že stačí jen zesílit tlak a jeho hlava se změní v kouli na kuželky.

"I když jsem se taky mohl splést," dodal spěšně, když ruku odtáhla. "Kdo ví? Koho to zajímá? Co na tom záleží?"

Ti dva si ho nevšímali.

"Půjdu a porozhlídnu se, jestli bych někde nenašel ten klobouk, co?" řekl, aby řeč nestála.

"Skvělý nápad," odpověděla mu Conina.

"Předpokládám, že budu cestou zavražděný, ale mně to nevadí," oznámil jim Mrakoplaš.

"Skvělé," řekl Nijel.

"Předpokládám, že si nikdo ani nevšimne, že jsem umřel," nadhodil Mrakoplaš.

"Dobře, dobře," řekla Conina.

"Dalo by se čekat, že mě rozsekají na malé kousky," pokusil se ještě jednou Mrakoplaš a rychlostí umírajícího

hlemýždě se pustil ke dveřím.

Conina zamrkala.

"Jaký klobouk?" zavrtěla hlavou a pak najednou řekla: "Jo, tamten klobouk."

"Pokud tomu rozumím, od vás dvou asi žádnou pomoc čekat nemůžu, co?"

Někde v Coninině a Nijelově soukromém světě odletěli slavící do hnízd, růžové obláčky zmizely a orchestr sbalil nástroje a vytratil se na panáka do nějaké hospody s prodlouženou otvírací dobou. Kde se vzal, tu se vzal, odněkud se vynořil kus reality.

Conina spustila obdivný pohled z Nijelovy omámené tváře a obrátila ho k Mrakoplašovi, kde přeci jen trochu zchladl.

Pak přešla místností a vzala mága za ruku.

"Podívej," řekla mu tiše prosebným tónem, "neřekneš mu, kdo opravdu jsem, že ne? Ti mládenci si potom myslí bůhví co a - no v každém případě, jestli to uděláš, osobně ti zlomím každou kostičku!"

"Na to nebudu mít čas," ušklíbl se Mrakoplaš, "zvlášť když mi teď pomůžete najít klobouk a tak. Ale řeknu ti rovnou, že nevím, co na něm vidíš," dodal škrobeně.

"Je hezký a příjemný. Já potkám strašně málo hezkých a příjemných lidí."

"No, teda já-"

"Pozor, dívá se na nás!"

"No a co? Přece se ho nebojíš, co?"

"No jo, ale co když na mě promluví?"

Mrakoplaš se zatvářil neutrálně. Nebylo to poprvé v jeho životě, kdy zjišťoval, že existují celé oblasti lidských reakcí a chování, které on nikdy nepochopí, protože ho docela míjejí. Možná ale, že on míjí je. Pokrčil rameny.

"Proč jsi jim dovolila, aby tě odvedli do harému, a ani ses nebránila?"

"Vždycky jsem chtěla vědět, co se v takovém harému děje."

Na okamžik se rozhostilo ticho. "No?" zeptal se Mrakoplaš.

"No, odvedli mě tam a já tam s ostatními ženami jen tak posedávala. Pak přišel Serif a chvíli se mě vyptával na různé věci a pak řekl, že protože jsem nová, je na mně řada, a představ si, určitě bys neuhodl, co chtěl, abych dělala. Holky říkaly, že je to to jediné, co prý ho zajímá."

"Ehm."

"Není ti nic?"

"Ne, ne, to je dobrý," zamumlal Mrakoplaš.

"Celý jsi zčervenal."

"Ne, je mi fajn, fakt."

"Tak si představ, co po mně chtěl. Prý abych mu vyprávěla nějakou pohádku."

"O čem?" zeptal se Mrakoplaš podezřívavě.

"Holky říkaly, že má nejraději ty, co v nich vystupují divocí králíci."

"Aha. Králíci, jo?"

"Malí, bílí, načechraní. Jenže jediné pohádky, které já znám, jsou ty, co mi vyprávěl otec, když jsem byla malá, a ty by se tady určitě nehodily."

"Málo králíků?

"Hlavně spousta usekaných rukou a nohou," řekla Conina a povzdechla si. "Proto se taky nesmí dozvědět, co jsem zač, víš? Já prostě nejsem stavěná na obyčejný život."

"No, vyprávět někomu v harému pohádky, to u všech sakrů vůbec není normální," obrátil Mrakoplaš oči v sloup. "Nevěřím, že by z toho mohla být nová harémová móda."

"Už se na nás zase dívá," chytila Conina Mrakoplaše za ruku.

Setřásl ji. "No maucta, to mi ještě chybělo," zasténal a rychle přešel přes místnost k Nijelovi, který ho okamžitě chytil za druhou ruku.

"Neříkal jste jí o mně nic, že ne?" vyzvídal uspěchaně. "Nikdy bych nepřežil, kdybyste jí řekl, že se teprve zaučuju na -"

"Nenene, ona jenom chce, abys nám pomohl. Je to taková hrdinská výprava, víš?"

Nijelovi zaplály oči.

"Myslíš jako rektovní?

"Cože?"

"No, je to v té knize. Správný rektus dělá rektovní činy."

Mrakoplašovi na čele naskočily vrásky. "Poslyš, nemluvíš ty o něčem jiném? Já už to někde slyšel."

"No, já tomu rozumím tak, že se bez toho žádný hrdina - rektus neobejde. Je to něco, jako když prostě člověk něco musí," snažil se mu vysvětlit nepříliš přesvědčivě Nijel.

"Mně to zní spíš jako něco z ranhojičské knihy. Něco většího a důležitýho. Teď si nemůžu si vzpomenout co. Ale co, na tom teď houby záleží."

O pět vteřin později už vyběhli z místnosti a za sebou nechali čtyři nehybné strážné a houf harémových dam, které se pohodlně usadily, aby si konečně pořádně popovídaly.

* * *

Poušť směrem na okraj od Al Kali je půlena řekou Tsort, opředenou mýty a legendami. Mohutný tok se

prodírá hnědě zbarveným krajem jako dlouhá mokrá silnice ohraničená písečnými krajnicemi. Každá ta písečná krajnice je plná sluncem vyhřívaných klád a většina z těch klád má zuby. Když se ozvalo zašplouchání vody, otevřely zubaté klády oči a vystrčily nohy. Alespoň tucet šupinatých těl se svezlo do kalné vody, která se nad nimi okamžitě zavřela. Temná hladina Tsortu byla hladká jako dřív, když nepočítáme několik velmi nenápadných stop ve tvaru "V", které se pohybovaly směrem za zvukem.

Zavazadlo plulo pomalu po proudu. Ve vodě se cítilo o něco lépe. Přiblížilo se k místu, kde proud v ohybu řeky poněkud zpomaloval, a tam se stalo bodem, k němuž mířilo několik zvláštních vln, které se pohybovaly na hladině řeky bez ohledu na směr proudu.

Vlnky se srazily kolem Zavazadla.

Zavazadlo sebou zazmítalo. Otevřelo víko. V zápětí s krátkým překvapeným zaskřípěním zmizelo pod hladinou.

Čokoládově hnědé vody Tsortu se zavřely. To uměly dokonale.

Nová magická věž se tyčila nad Al Kali jako obrovská nádherná houba podobná těm, vedle kterých se v houbařských atlasech objevuje malá lebčička a zkřížené hnátky.

Serifovy stráže se sice snažily bojovat, ale na místech, kde se postavily mágům na odpor, se teď kolem úpatí věže hemžily přehršle vyděšených žab a poplašených čolků. A to byli ti šťastnější z nich. Pořád ještě měli něco jako ruce a nohy a uvnitř těla většinu základních orgánů. Město se ocitlo pod smrtelně nebezpečnou nadvládou… v moci magie.

Některé stavby v nejbližším okolí věže se proměnily v budovy z bílého mramoru, kterému dávali mágové přednost.

Trojice vyhlédla z otvoru v palácové zdi.

"Velmi působivé," prohlásila Conina kriticky. "Vidím, že jsou ti tví mágové mnohem mocnější, než jsem jsi myslela."

"Žádní moji mágové," zamračil se Mrakoplaš. "Vůbec nevím, čí mágové to jsou. Ani trochu se mi to nelíbí. Většina mágů, které znám já, nedokáže položit ani cihlu na cihlu."

"Vůbec se mi nelíbí ta myšlenka, že by mágové měli vládnout všem," řekl Nijel. "I když samozřejmě jako barbarský hrdina jsem zásadně proti myšlence magie jako takové! Jednou přijde doba," oči se mu mírně zaleskly, jako kdyby se pokoušel vzpomenout si na něco, co někde četl, "přijde doba, kdy smeteme veškerou magii z tváře světa a synové, synové - no, prostě my budeme ke všem věcem přistupovat mnohem praktičtěji," dodal neohrabaně.

"To jsi četl v nějaké knize, co? To je taky nějaký rektum?"

"Náhodou má pravdu," zastala se Nijela Conina. "Já proti mágům sice nic nemám, ale nezdá se mně, že by byli nějak zvlášť užiteční. Připadají mi spíš jako nějaká ozdoba. Tedy připadali mi tak až do teď."

Mrakoplaš si sundal klobouk. Byl olámaný, špinavý a zasedlý kamenným prachem, špička byla ohnutá a z hvězdy na jejím konci se sypaly malé zekíny jako pyl z lilie. Nicméně přes to všechno bylo slovo MÁK v jeho přední části stále ještě dobře čitelné.

"Vidíte to?" zvýšil hlas a zrudl ve tváři. "Vidíte? Koukněte se na tohle! No, co to říká?"

"Že nevíš, jak se co píše?" nadhodil Nijel.

"Cože? Ne! Říká to, že jsem mág, to to říká! Dvacet let s holí a jsem na to pyšný! Já už jsem si odsloužil nějaký ten rok, to zas jo! Udělal jsem - byl jsem u kolika tuctů zkoušek! Kdybyste všechna ta zaklínání, která jsem kdy četl, naskládali jedno na druhé, tak by dosáhla…, byla by jako…, měli byste spoustu zaklínadel!"

"Ano, ale -"začala Conina.

"No? Tak co je?"

"Ale ve skutečnosti všechna ta zaklínadla moc neumíš, viď?"

Mrakoplaš na ni chvilku němě zíral. Pokoušel se vymyslet nějakou vhodnou odpověď a v jeho hlavě se otevřela malá oblast citlivá na vnější vlivy právě ve chvíli, kdy částice inspirace, po dlouhé a díky působení trilionů náhodných vlivů neuvěřitelně složité cestě, zasvištěla atmosférou a zasáhla přesně to pravé místo.

"Talent jen určuje, jak budeš co dělat," prohlásil Mrakoplaš. "Jenže nedefinuje, čím jsi. Hluboko ve svém nitru, chci říct. A když víš, co jsi, dokážeš cokoliv."

Pak se na chvíli zamyslel a dodal: "Proto jsou mágové tak mocní. Důležité je, aby člověk opravdu věděl, čím je."

Rozhostilo se mlčení prosáklé filozofií.

"Mrakoplaši?" řekla Conina laskavým tónem.

"Hmm?" odpověděl Mrakoplaš, který stále ještě přemýšlel, jak se mu ta podivná slova dostala do hlavy.

"Ty jsi ale idiot. Víš to?"

"Všichni zůstanete naprosto nehybně stát!" Napůl rozpadlým obloukem jednoho bočního vchodu se protáhl Krajj, Velký vezír. Na hlavě měl arcikancléřský klobouk.

Poušť se pekla v paprscích nemilosrdného slunce. Jediné, co se široko daleko kolem hýbalo, byl rozpálený vzduch, žhavý jako sopečný jícen a vyschlý jako stoletá lebka.

V horkém stínu velkého kamene ležel bazilišek, těžce dýchal a z koutku tlamy mu vytékal pramínek nažloutlých slin ostrých jako žíravina. Posledních pět minut slyšel citlivýma ušima dusot několika set malých nožiček, které se poněkud nejistě pohybovaly po dunách. Bazilišek z toho usoudil, že oběd už je na cestě.

Pomalu zamrkal svýma legendárníma očima a rozbalil skoro sedmimetrové hladové tělo. Pak začal klouzat po rozžhaveném písku jako tekutá smrt.

Zavazadlo se zastavilo a výhružně pootevřelo víko. Bazilišek zasyčel, ale spíš udiveně než hrozivě, protože nikdy předtím neviděl chodící truhlu a takovou, která by měla v oblém víku zaraženo několik tuctů aligátořích zubů, už vůbec ne. Tu a tam z truhly visely cáry silné šedozelené kůže, jako kdyby se zúčastnila nějaké rvačky v továrně na kabelky. Tvářila se způsobem, který by bazilišek v případě, že by uměl mluvit, popsal zřejmě jako "spokojeně rozzářený".

Dobrá, pomyslel si plaz. Když to chceš brát takhle…

Pak upřel na Zavazadlo svůj nehybný pohled pronikavý jako vrták s diamantovou korunkou, pohled, který prostřednictvím oka pronikal baziliškovým obětem do hlavy a loupal jim mozkovou kůru, pohled, který trhal jemné předivo záclon na oknech duše, pohled, který -

Bazilišek si vzápětí uvědomil, že něco není v pořádku. Za talířovitýma očima mu začal sílit velmi zvláštní a nepříjemný pocit. Začal z ničeho, jako lechtání na tom malém kousku hřbetu mezi lopatkami, kde se bez ohledu na to, jak se kroutil, nedokázal podrbat, a sílil a sílil, až se změnil v druhé, do ruda rozpálené slunce.

Bazilišek, proslulý nehybným pohledem, kterým omamoval své oběti, najednou pocítil strašlivou a neodolatelnou touhu mrknout…

A pak udělal něco velmi nemoudrého.

Mrkl.

"On mluví skrz ten klobouk," řekl Mrakoplaš.

"Cože?" nechápal Nijel, který si v posledních hodinách čím dál tím jasněji uvědomoval, že svět barbarského hrdiny zdaleka není tak jednoduché a čisté místo, jak si představoval ve dnech, kdy nejdobrodružnější činností jeho života bylo přerovnávání pastiňáku.

"On chce říci, že klobouk mluví prostřednictvím Velkého vezíra," vysvětlovala mu Conina a couvla, jak by to snad podvědomě udělal každý v přítomnosti něčeho velmi odporného.

"Cože?"

"Neublížím vám. Už tak jste mi udělali dost velkou službu," řekl Krajj a s rozpaženýma rukama postoupil kupředu. "Měli jste pravdu. On si myslel, že když mě bude nosit, získá moc. Samozřejmě je to naopak. Jeho mysl je neuvěřitelně zlá a přímočará."

"Takže teď sis zase pro změnu vyzkoušel jeho hlavu?" ušklíbl se Mrakoplaš. Pokrčil rameny. On už klobouk na hlavě měl předtím. Zřejmě jeho mozek nebyl ten pravý. Zato Krajjův ano, a proto teď měl velkovezír oči šedé a nevýrazné, pleť zsinalou a chodil, jako kdyby celé jeho tělo bylo pouhým přívěskem hlavy.

Nijel vytáhl svou knihu a horečnatě v ní listoval.

"Co, u všech všudy, hledáš?" zeptala se Conina, aniž spustila oči ze strašidelné postavy.

"Prohlížím rejstřík oblud," odpověděl Nijel. "Myslíš, že patří k neživým? Ty se hrozně špatně zabíjejí, potřebuješ stříbro a hodně česneku a -"

"Tohle tam nenajdeš," odpověděl mu pomalu Mrakoplaš. "Tohle je - upíří klobouk."

"Možná, ale taky by to mohla být zombie," přikývl Nijel a přejel ukazováčkem po další stránce. "Tady se říká, že bychom potřebovali pepř a mořskou sůl -"

"Já myslela, že se s těmi odpornými obludami musí bojovat, ne že se jedí," zavrtěla Conina hlavou.

"Tohle je mozek, který mohu použít," prohlásil klobouk. "Teď se s nimi konečně mohu pustit do boje. Vyhladím mágstvo! Na světě je místo jen pro jedinou magii a tu zastupuji já. Magie, střez se!"

"Proboha, ne," vydechl Mrakoplaš.

"Naše magie se za posledních dvacet století hodně naučila. Jejich náskok stále ještě můžeme vyrovnat. Vy tři mě budete provázet!"

Nebyla to žádost. Nebyl to dokonce ani rozkaz. Bylo to jakési vysílání. Hlas klobouku pronikal přímo do nitra zadního mozku, aniž se nějak unavoval s obyčejným vědomím a logikou. Mrakoplašovy nohy se pohnuly proti jeho vůli.

Jeho dva společníci také postoupili kupředu. I oni se pohybovali trhanými gesty loutek, což naznačovalo, že jsou v moci klobouku.

"Proč, oh, ne?" řekla Conina, "pardon, chtěla jsem říct oh, ne, proč? Všeobecné vzato tomu rozumím, ale máte k tomu nějaké praktické důvody?"

"Při nejbližší příležitosti se musíme pokusit o útěk," oznámil jim polohlasem Mrakoplaš.

"A máš představu, kam bychom měli utéct?"

"Ono na tom asi moc nezáleží. Stejně jsme ztraceni."

"Proč?" zeptal se Nijel.

"No," poškrabal se Mrakoplas za uchem, "slyšeli jste někdy o válce mágů?"

Mnoho věcí na Zeměploše vděčilo za svůj původ válce mágů. Myslící hruškovník byl jednou z nich.

Prapůvodní strom byl pravděpodobně naprosto normální a trávil své dny pitím podzemní vody a konzumací slunečního světla ve stadiu blažené nevědomosti. Pak kolem vypukly magické války a ty mu popřehazovaly geny do stavu bdělého důvtipu.

Kromě toho jej zanechaly v permanentní nenaloženosti. Ale je třeba říci, že myslící hruškovník z toho vyvázl ještě velmi lehce.

Kdysi, když byla ještě magie přirozeného prostředí Zeměplochy mladá a silná a hledala každou příležitost, jak prosáknout do světa, byli mágové tímhle Magickým prazdrojem syceni, každý z nich byl vlastně supermágem a jejich věže rostly na kdejakém kopečku. A jestli existuje něco, co mocný mág opravdu nenávidí, je to jiný mocný mág. Jejich

podvědomý přístup k diplomatickému jednání by se dal vyjádřit větou: "Nacpěte je magií, až se jim rozsvítí nos, a pak je proklejte do tmy věčné."

To mohlo znamenat jenom jedno. Dobrá, tedy dvojí. No ano, když to chcete přesné, tak trojí.

Celosvětovou. Magickou. Válku.

A v té pochopitelně neexistovaly žádné strany, spojenectví, smlouvy, příměří ani milosrdenství. Nebe se pokřivilo a moře vřela. Jekot a záře ohnivých koulí změnily noc v jasný den, ale to bylo dobře, protože mračna černého jedovatého dýmu měnila den v černočernou noc. Zem se vlnila jako prošívaná pokrývka o líbánkách a na samotné materii vesmíru jako by někdo uvázal několik velkých uzlů a pak s ní tloukl o velký plochý kámen na břehu řeky času. Tak například jedním z nejoblíbenějších zaklínadel té doby byl Loupalův časový zahušťovač. Vedlejším produktem při jednom z jeho použití bylo vytvoření rasy obrovských ještěrů, kteří vznikli, vyvinuli se, rozšířili a pak vyhynuli, to vše během pěti minut, a zanechali po sobě jen v zemi roztroušené kosti, aby na věky mátly všechny následující generace. Stromy plavaly, ryby chodily, hory si tu a tam skočily do trafiky na rohu pro balíček cigaret a proměnlivost daných forem byla taková, že první věc, kterou každý trochu inteligentní tvor udělal, když se ráno vzbudil, byla, že si přepočítal ruce a nohy.

A právě v tom byl ve skutečnosti ten zakopaný pes. Všichni mágové byli skoro stejně silní; a navíc žili ve svých věžích, obklopených ochrannými kouzly, od kterých se většina magických střel odrážela a padala na obyčejné lidi v okolí. Ti chudáci se samozřejmě i v době války snažili vydobýt ze země alespoň jakés takés živobytí a vést obyčejný a poctivý (a většinou velmi neradostný a krátký) život.

Jenže boj pokračoval a začal poškozovat podstatu logického vesmíru, zeslaboval stěny skutečnosti a hrozil převrátit teď už vratkou stavbu času a vesmíru do temnot Podzemních rozměrů…

Jakási pověst vypráví, že v té chvíli se do celé věci vložili bohové, ale bohové se málokdy zabývají lidskými záležitostmi, pokud se nechtějí sami pobavit. Jiná pověst - právě ta, kterou si vyprávějí mágové a taky ji důsledně zapisují do všech historických pramenů - říká, že válku nakonec ukončili sami mágové, sešli se a jednáním vyřešili své nesváry, aby v zájmu lidstva došli ke smíru. Tahle pověst byla všeobecně přijata jako pravdivý popis událostí, i když ve skutečnosti působí stejně důvěryhodně jako olověný záchranný pás.

Odhalit pravdu není tak docela snadné. Udržet pravdu ve vaně historie je mnohem těžší než udržet mýdlo v té obyčejné, a ještě těžší je ji tam najít…

"A co se stalo potom?" zeptala se Conina.

"Na tom nezáleží," odpověděl jí pohřebním hlasem Mrakoplaš. "Teď to začne všechno nanovo. Cítím to. U mě je to instinkt. Do světa už proniká příliš mnoho magie. Začne strašlivá válka. A tím je to daný. Plocha je příliš stará, než aby to vydržela. Všechno už se ošoupalo do tenka. Čeká nás jen ničení, smrt a zkáza. Proti tomu není Jakokalypsa ničím!"

"Kolem obchází smrt," dodal Nijel snaživě.

"Cože?" vyštěkl na něj Mrakoplaš, kterého popudilo, že se ho někdo pokusil přerušit právě v tom nejlepším.

"Řekl jsem jenom, že v okolí obchází smrt," řekl Nijel.

"To by mi nevadilo, kolem je to stejně samej cizinec. Já jenom nestojím o to, aby Smrť začal obcházet kolem nás."

"To je jenom taková metafora," uklidňovala ho Conina.

"To si myslíš ty. Ale já už ho potkal."

"Jak vypadá?" zeptal se Nijel.

"Víš, co? Řeknu ti to jednoduše -"

"No?"

"Nepotřebuje holiče."

Slunce se proměnilo v letlampu přišroubovanou na obloze a jediný rozdíl mezi pískem a do ruda rozpáleným popelem byl v barvě.

Zavazadlo poněkud zmateně postupovalo rozpálenými dunami. Na jeho víku rychle vysychaly stopy po nažloutlých slinách.

Z vrcholu kamenného pilíře tvaru a teploty gigantické cihlářské pece pozorovala ten osamělý oblý tvar chiméra. Chiméry patřily k nesmírně vzácnému druhu a tahle se chystala k něčemu, co jejich stavy nijak nevylepší.

Chiméra odhadla nejvhodnější okamžik, vykopla paňáty, roztáhla mohutná kožnatá křídla a vrhla se do hlubiny na svou oběť.

Chiméra měla vypracovanou klasickou přepadovou techniku. Snesla se nízko nad kořist, lehce ji přismahla ohnivým dechem, pak se obloukem vrátila a zaťala do své večeře tesáky. První část, to je přismahnutí, proběhla podle plánu, ale když se obluda snesla na zem a očekávala děsem ochromenou a bezbrannou oběť, zjistila, že stojí přímo v cestě očazenému a nesmírně rozzuřenému Zavazadlu.

Jediné, co se ve skutečnosti na Zavazadle rozpálilo do běla, byl jeho vztek. Několik hodin ho strašlivě bolela hlava a mělo dojem, že právě během těch několika hodin se na ně pokusil zaútočit celý svět. Mělo toho právě dost.

Když s nešťastnou chimérou skončilo, změnila se vzácná obluda v nevelkou mastnou skvrnu napůl zadupanou do písku. Zavazadlo se poněkud uklidnilo a začalo uvažovat o své budoucnosti. Pomalu si uvědomovalo, že nepatřit nikomu je mnohem těžší, než si myslelo. Někde v nitru se mu vybavily vzdálené vzpomínky na klidnou službu a prádlo, o kterém mohlo říci, že do něj náleží.

Velmi pomalu se otočilo kolem dokola a během toho procesu se v pravidelných intervalech zastavovalo a zvedalo víko. Kdyby mělo nos nebo čenich, mohli bychom říci, že větří. Nakonec došlo k určitému rozhodnutí.

Klobouk a jeho nosič také zcela cílevědomě vykročili přes ruiny bývalého legendárního paláce a zamířili k patě magické věže. V patách mu klopýtali jeho tři nedobrovolní průvodci.

Ve věži byla samozřejmě velká vstupní brána. Oproti té, která byla ve dne v noci otevřena v hradbách Neviditelné univerzity, byla tahle pevně zavřena. Zdálo se, že světélkuje.

"Vy tři máte to privilegium, že budete přítomni tomuto okamžiku," oznámil jim klobouk prostřednictvím Krajjových poslušných úst. "Nastala chvíle, kdy magie přestane prchat," podíval se významně na Mrakoplaše, "a začne bojovat. Magie oplácí úder. Budete si to pamatovat až do konce svých dní."

"Cože, až do večeře?" zeptal se zmámený Mrakoplaš.

"Dobře se dívejte," ozvalo se Krajjovi z úst. Pak pozvedl ruce.

"Jakmile se naskytne první příležitost," naklonil se Mrakoplaš k Nijelovi, "berem roha, jasný?"

"Kam?"

"Odkud," zasyčel mu do ucha Mrakoplaš, "důležitý je odkud!"

"Já tomu muži nevěřím," řekl najednou Nijel. "Stále se pokouším nesoudit ho podle prvního dojmu, ale jsem si skoro jistý, že má za lubem něco ošklivého."

"Vždyť tě dal uvrhnout do hadí jámy!"

"No vidíš, už to jsem měl brát jako varování."

Velkovezír si začal něco mumlat. Dokonce ani Mrakoplaš, jehož jedním z mála darů byla znalost cizích jazyků, nerozeznal, jakou řečí. Zdálo se však, že je to jazyk stvořený právě pro výhružné mumlání, slova se ohýbala a syčela jako kosy ve výši kolen, temná, krvavě rudá a nemilosrdná. Věty složitě vířily vzduchem a pak plavně odlétaly k mramorové bráně věže.

Tam, kde zasáhly bílý mramor, brána černala a praskala.

Když se poslední zbytky vrat zřítily k zemi, vystoupil z nich mág a začal si Krajje prohlížet od hlavy k patě.

Mrakoplaš byl zvyklý na pompézní oděv i chování mágů, ale tenhle na něj udělal opravdu velmi silný dojem. Jeho roucho bylo vycpané, vyztužené a nařasené do tak fantastických a složitých skladů a vln, že je musel navrhovat přinejmenším architekt. Odpovídající klobouk vypadal jako svatební dort zkřížený s vánočním stromečkem.

Mágova tvář, jejíž část vyhlížela omezeným prostorem mezi barokním límcem a krajkovým lemem klobouku, byla v celé té konstrukci jediným zklamáním. Její majitel kdysi v minulosti došel k názoru, že její vzhled neobyčejně vylepší úzký, kartáčkový knírek. Velmi se spletl.

"To byla naše brána, k sakru!" řekl mág. "Toho budete v každém případě litovat."

Krajj si spokojeně založil ruce na prsou.

To, jak se zdálo, druhého mága rozzlobilo. Vytáhl ruce ze širokých rukávů, pozvedl paže a vrhl na Krajje ječící ohnivou kouli.

Ta narazila Krajjovi do prsou a v záplavě jisker se odrazila nazpět. Když po děsivém záblesku Mrakoplaš opět prohlédl, uviděl, že nezraněný Krajj stojí klidně na svém místě.

Krajjův nepřítel horečnatě udusal poslední jiskřičky, které mu zapadly do šatů, a zvedl oči, ve kterých se zračila vražda.

"Ty tomu asi nechceš rozumět," zasípal. "Tady máš co dělat s Magickým prazdrojem. Se supermagií nemůžeš bojovat."

"Naopak, já můžu Magický prazdroj skvěle využít," odpověděl Krajj.

Mág zaklel a vrhl další kouli, která tentokrát neškodně vybuchla několik centimetrů před Krajjovou tváří.

Mágovi v bráně přelétl po tváři záblesk soustředěné nedůvěry. Zkusil to znovu a tentokrát zamířil několika namodralými blesky, vyvolanými přímo z nekonečna, na Krajjovo srdce. Krajj je odehnal mávnutím ruky jako dotěrnou mouchu.

"Máš jednoduchý výběr," řekl Krajj - klobouk. "Buď se ke mně přidáš, nebo zemřeš,"

A právě v té chvíli si Mrakoplaš uvědomil, že už nějakou chvíli se mu někde nedaleko ucha ozývá podivný řinčivý zvuk. Byl nepříjemně pravidelný a kovový.

Napůl se otočil a ucítil kolem sebe známé a velmi nepříjemné zpomalení času.

Smrť na okamžik přestal brousit ostří své kosy a kývl mu na pozdrav, tak jak zdraví jeden profesionál druhého.

Pak přitiskl jeden kostnatý prst na rty, nebo přesněji řečeno na místo, kde by měl rty, kdyby nějaké měl.

Všichni mágové mají schopnost vidět Smrtě, ale ne všichni to chtějí.

Pak se Mrakoplašovi v hlavě ozvalo něco jako "pop!" a zjevení zmizelo.

Krajj a jeho soupeř byli zahaleni oblakem uvolněné magie, a jak se zdálo, ta na Krajje ani v nejmenším neúčinkovala. Mrakoplaš se vrátil ze světa mrtvých do světa živých právě včas, aby zahlédl, jak Krajj natáhl ruce a chytil druhého mága za jeho odporný límec.

"Mě nikdy neporazíš," řekl Krajj hlasem klobouku. "Na mé straně jsou dva tisíce let spoutané magie. Mohu čerpat svou sílu z tvé síly. Vzdej se mi, nebo ti nezbude dost času ani na to, abys zalitoval, že jsi to neudělal."

Mág chvíli bojoval sám se sebou, ale nakonec bohužel zvítězila pýcha nad opatrností.

"Nikdy!" odpověděl.

"Pak zemři!" zaduněl Krajjův hlas.

Mrakoplaš ve svém životě viděl hodně podivných věcí, a větší část z nich jen velmi nerad, ale v životě ještě neviděl nikoho, koho by zabila magie.

Mágové obyčejné lidi nezabíjejí, protože a) si jich málokdy vůbec všimnou, b) nepovažuje se to za fér, c) kromě toho, kdo by jim vařil a pěstoval různé poživatiny? A navíc zabít bratra-mága pomocí magie bylo téměř nemožné

kvůli silné vrstvě obranných zaklínadel, která každý z nich neustále vplétá do sebejednoduššího zaříkadla. První věc, kterou se nováček na Neviditelné univerzitě naučí - kromě toho, která skříňka je jeho a kudy sejde na nejbližší toaletu -, je, že se musí neustále chránit.

Někteří lidé si myslí, že je to klasická paranoia, ale není. Paranoici si myslí, že je chce kdekdo zabít. Mágové to vědí.

Malý mág na sobe měl ochranný krunýř, který byl ekvivalentem metr silného ocelového brnění, a to se teď rozpustilo a odteklo jako máslo pod dmuchavkou.

Pokud vůbec existují slova, která by popsala, co se s ním stalo poté, jsou jistě uvězněna v některém z těch divočejších svazků, které řinčí řetězy v knihovně Neviditelné univerzity. Možná že bude lepší ponechat bližší popis představivosti laskavého čtenáře. Myslíme si však, že každý, kdo by si dokázal představit to, co Mrakoplaš zahlédl na zlomek vteřiny, než to v oblaku oktarínového světla zmizelo, je zaručeným kandidátem na známou bílou blůzu z pevného plátna s dlouhými rukávy, které se zavazují na zádech.

"A tak zahynou všichni nepřátelé," pronesl hrobovým hlasem Krajj.

Pak zvedl tvář k vrcholku věže.

"Já vás vyzývám," zvolal. "A každý, kdo se mi neodváží postavit tváří v tvář, musí mě podle prastarých tradic následovat."

Pak zavládlo dlouhé těžké ticho, jak tomu bývá v případech, kdy mnoho lidí velmi napjatě naslouchá. Nakonec se z vrcholku věže ozval poněkud nejistý hlas: "A kde zůstaly ty tvé tradice?"

"Já představuji tradice!"

Bylo slyšet vzdálené šeptání a pak se znovu ozval první hlas. "Tradice je mrtvá. Magický prazdroj je silnější než tradi-"

Věta se změnila ve výkřik, protože Krajj zvedl jednu ruku a vyslal k mluvčímu přesně mířený paprsek zeleného světla.

Zhruba v tom okamžiku si Mrakoplaš uvědomil, že může končetinami pohybovat o své vlastní vůli. To znamená, že klobouk je prozatím pustil ze zřetele. Vrhl pohled na Coninu. V jediném okamžiku dokonalého vzájemného pochopení uchopili každý z jedné strany Nijela pod pažemi a dali se na útěk. Nezastavili se, dokud mezi sebou a věží nenechali několik silných zdí. Mrakoplaš pádil a neustále čekal, že ho něco udeří do týla. Třeba svět.

Všichni tři nakonec padli na hromadu sutě a lapali po dechu.

"Tak to jste tedy dělat nemuseli," prohlásil nevrle Nijel. "Zrovna jsem se chystal, že si to s ním vyřídím. Jak se má člověk stát barbarským hrdinou, když-"

Kus za nimi se ozval strašlivý výbuch provázený snopem mnohobarevných paprsků, které se s jekotem vymrštily k nebi. Nad hlavou jim prosvištěl mrak kamenných úlomků a kusy mramorových obkladů. Pak se ozval zvuk, jako když někdo vytáhne nepředstavitelně obrovskou zátku z miniaturní lahvičky, a pak zazněla salva smíchu, který z jakéhosi důvodu vůbec nezněl vesele. Země se zatřásla.

"Co se děje?" zeptala se Conina.

"To je magická válka," zasmušil se Mrakoplaš.

"To je dobře?"

"Ne"

"Ale ty si jistě přeješ, aby magie zvítězila?" řekl Nijel.

Mrakoplaš pokrčil rameny a rychle se sehnul, když jim v nebezpečné výšce nad hlavami proletělo něco obrovského, co bzučelo jako přerostlá koroptev,

"Nikdy jsem neviděl mágy bojovat," pokračoval Nijel. Začal se škrabat nahoru na hromadu suti a vyjekl, když ho Conina chytila za nohu a stáhla ho nazpět.

"Neřekla bych, že to byl zrovna nejlepší nápad. Mrakoplaši?"

Mág smutně zavrtěl hlavou a zvedl ze země oblázek. Vyhodil ho nad korunu pobořené zdi, kde se kamínek změnil v malou modrou konévku na čaj. Když dopadla na zem, samozřejmě se rozbila.

"Zaklínadla začala reagovat jedno s druhým," vysvětloval. "Teď už nikdo neví, co udělají."

"Ale tady za tou zdí jsme v bezpečí?" nadhodila Conina.

Mrakoplaš se poněkud rozveselil. "Ano?"

"Já se tě ptala."

"Jo tak. Ne. Já si myslím, že nejsme. Je to jen obyčejný kámen. Stačí to správné zaklínadlo a… fuj."

"Fuj?"

"Přesně."

"Neměli bychom běžet dál?"

"No, za pokus by to stálo."

K následující zdi doběhli ve chvíli, kdy na místo, kde se ukrývali předtím, dopadla bezcílně poletující koule žlutého ohně a přeměnila zem v cosi odporného. Prostor kolem věže zachvátilo tornádo jiskřícího vzduchu.

"Potřebujeme plán," řekl Nijel.

"Co kdybysme zase chvíli utíkali?" navrhl Mrakoplaš.

"To ale nic neřeší!"

"Naopak, podle mě to řeší mnohé," trval na svém Mrakoplaš.

"Jak daleko bychom museli doběhnout, abychom byli v bezpečí?" zeptala se Conina.

Mrakoplaš riskoval pohled přes zborcenou zeď.

"To je skutečně zajímavá filozofická otázka," odpověděl. "Já už uběhl dlouhou cestu, a nikdy jsem vlastně v

bezpečí nebyl."

Conina si povzdechla a přeletěla pohledem nedalekou hromadu trosek. Pak se na ni podívala pozorněji. Na suti bylo něco divného a ona nebyla schopná přijít na to, co.

"Mohl bych se na ně vrhnout," navrhl nepříliš přesvědčivě Nijel. Upíral Conině na záda toužebný pohled.

"To by nebylo k ničemu," vysvětloval mu Mrakoplaš. "Proti magii nic nezabírá. Jenom silnější magie. A na tu zase jen ještě silnější magie. A než se vzpamatuješ, tak -"

"Fuj?" napověděl mu Nijel.

"Nestalo by se to poprvé," zamračil se Mrakoplaš. "Tak to trvalo nějakých tisíc let, dokud -"

"Víte, co je na támhleté hromadě kamení divného?" zeptala se Conina.

Mrakoplaš se podíval směrem, kterým ukazovala. Pak si protřel oči.

"Co, kromě toho, že má nohy?" zabručel.

Trvalo jim několik minut, než Serifa vyhrabali. V ruce stále ještě třímal vinnou láhev, teď už skoro prázdnou, a díval se na ně, jako by si je odněkud vzdáleně pamatoval.

"To byla ale síla," zabrumlal a pak s jistou dávkou námahy, dodal, "tohle víno. Mám pocit," pokračoval, "jako by mi spadl palác na hlavu."

"Taky, že jo," potvrdil mu Mrakoplaš.

"Aha. Tak to bude tím." Creosot po několika nezdařených pokusech zaostřil na Coninu a zakýval se sem a tam. "No moje čestné slovo," zahuhňal, "to je zase ta mladá dáma. Velmi efektní."

"Podívejte se -" začal Nijel.

"Vlas, který obrůstá hlavu i tělo tvé, jest jako stádo kůzlátek, která se pasou na úbočí hory Gebra."

"Poslyšte -"

"Tvá ňadra jsou jako, jako -" Serif se znovu zakýval sem a tam a vrhl krátký lítostivý pohled na prázdnou láhev, "jsou jako drahokamy zdobené okrouhlé mísy v proslulých zahradách úsvitu."

Conině se rozšířily oči. "Opravdu?" zeptala se dychtivě.

"Spíš ne," odpověděl Serif, "pochybuju o tom. Poznám přece mísu, když ji vidím, ne? Jako pěna, která se sráží u břehu bystré vody, jsou bílá stehna tvá, jež -"

"Hm, promiňte -" skočil mu do řeči Nijel a významně si odkašlal, protože ho právě něco napadlo.

Creosot se nachýlil jeho směrem.

"Hmmm?"

"Tam, odkud pocházím," oznámil mu Nijel s kamennou tváří, "takhle s dámami nemluvíme."

Conina vzdychla, když se Nijel postavil před ni, jako by ji chtěl chránit vlastním tělem. To, co řekl, pomyslela si, byla bohužel naprostá pravda.

"Abyste věděl," pokračoval Nijel a vystrčil bradu tak daleko kupředu, jak to jen šlo, i když i pak vypadala spíš jako důlek, Jsem skoro rozhodnut, že vám -"

"Můžu se připojit k debatě?" ozval se Mrakoplaš a postoupil kupředu. "Poslyšte, pane, Sire, Vaše Blahorodí, potřebovali bychom se dostat pryč. Hlavně odsud z paláce. Neznáte náhodou cestu?"

"Tady jsou tisíce komnat, víte?" škytl Serif. "Já už nebyl venku celé roky. Desetiletí. Věčnosti. Já vlastně nebyl venku, co jsem na světě." Na tváři se mu najednou objevil nepřítomný výraz, jako ostatně vždycky, když začal tvořit. "Čas měl už, ehm, jen krátkou cestu jíti, když náhle, hle! Hrdinský čin uprostřed cesty stál…"

"Zase nějaký rektum," zabručel Mrakoplaš.

Creosot se naklonil pro změnu jeho směrem. "Teď už všechnu vládu obstarává Krajj, víte? Je to strašlivě namáhavá práce."

"Myslím," prohlásil Mrakoplaš, "že momentálně se mu to zrovna moc nedaří."

"A my bychom se přece jen rádi dostali odsud," přidala se Conina, která si stále ještě v duchu obracela pasáž o kozlech.

"A já jsem rektus a musím navíc vykonat rektovní čin," pochlubil se Nijel a vrhl vyzývavý pohled na Mrakoplaše.

Creosot ho popleskal po rameni. "Každý máme nějaké potíže, mladíku. Tak jako má většina lidí svého koníčka."

"No právě, vy náhodou nemáte nějakého toho koníčka, myslím ve stáji…"

"Stovky," rozzářil se Creosot. "Mám ty nejkrásnější, nej… nejrychlejší koně na světě." Zamyšleně nakrabatil čelo. "Alespoň mi to vždycky říkali."

"Ale doufám, že alespoň víte, kde jsou ty stáje?"

"To, bohužel, nevím," připustil Serif. Náhodný výtrysk magie proměnil nedalekou stěnu v arzenovou pusinku.

"Myslím, že by nám bylo nejlíp v hadí jámě," chystal se Mrakoplaš k odchodu.

Creosot se lítostivě zadíval na prázdnou láhev.

"Vím jenom, kde je kouzelný koberec."

"Ne," zvedl Mrakoplaš v hrůze ruce. "To tedy v žádném případě. To vás nesmí ani -"

"Patřil mému otci."

"Opravdový kouzelný koberec?" rozzářil se Nijel.

"Poslouchejte mě," začal Mrakoplaš naléhavě. "Dělá se mi špatně, když slyším takové povídačky."

"Ale on je," škytl Serif a pokračoval, "pravý. Má moc hezký vzor." Zašilhal po láhvi a bolestně vzdechl. "Původně byl překrásně modrý," dodal.

"A kde je, to náhodou taky nevíte, že?" řekla Conina pomalu a opatrně, jako kdyby se blížila k plachému,

divokému zvířeti, které se může každým okamžikem poplašit a dát na útěk.

"Je v pokladnici. Tam náhodou cestu znám. Jsem neuvěřitelně bohatý, víte? Alespoň mi to pořád říkají." Ztlumil hlas a pokusil se mrknout na Coninu. Zvládl to na třetí pokus oběma očima. "Můžeme si na něj sednout," pokračoval a na čele mu vyrazil pot. "A vy byste mi mohli vyprávět nějaké pohádky…"

Mrakoplaš se pokusil zařvat s pevně stisknutými zuby. Strachem se mu potila i kolena.

"Já na žádném kouzelném koberci neletím," zasyčel. "Nesnáším zem!"

"Chtěl jsi říct výšku," opravila ho Conina. "A přestaň se chovat jako blázen."

"Já vím, co říkám! Je to zem, o co se zabiješ!"

Bitva u Al Kali proběhla v obrovském oblaku, v jehož nitru jste mohli zaslechnout zmítání a pohyb tisíců podivných tvarů a zahlédnout bezpočet neuvěřitelných zvuků. Některá ze špatně zaměřených zaklínadel občas proletěla městem. Tam, kam dopadla, se věci… změnily.

Tak například velká část kradla se proměnila v neproniknutelný prales obrovských žlutých muchomůrek. Nikdo nevěděl, jaký účinek to mělo na jeho obyvatele, i když možná, že si toho ani nevšimli.

Chrám krokodýlího boha Offera, patrona města, se změnil v odpornou cukrovou hmotu rozprostírající se v pěti rozměrech. To však nebyl žádný problém, protože ho vzápětí sežralo hejno gigantických mravenců.

Na druhé straně lidí, kteří by mohli protestovat proti takovému zásahu do architektury města bez projektu a stavebního povolení, zbylo velmi málo. A většina těch, kteří zůstali naživu, právě běžela závod o život. Prchali v nepřetržitém proudu přes úrodná pole. Někteří se pokusili odplout na lodích, ale tahle úniková cesta byla uzavřena, když se přístav změnil v obrovské bahnisko, v jehož středu si bez zjevného důvodu stavěl hnízdo párek malých růžových slonů.

Hluboko v podzemí, pod ulicemi, na kterých vládla panika, plulo jednou z hlavních odpadových stok Zavazadlo. Před ním se z vody draly jedna za druhou vlny malých aligátorů, krys a masožravých želv, které hnal jakýsi nejistý, nicméně velmi správný podvědomý instinkt.

Víko Zavazadla bylo zaklapnuto v úhlu, který vyjadřoval zachmuřenou rozhodnost. Zavazadlo nechtělo od světa nic moc, jen vyhubení každé jiné formy života, ale co potřebovalo ze všeho nejvíc, byl nějaký majitel.

Že se ocitli v pokladnici, se dalo odhadnout už podle její nesmírné prázdnoty. Dveře byly vysazeny ze závěsů. Prázdné skříňky ve stěnách měly vyvrácená dvířka. Všude kolem se povalovalo množství rozbitých beden a truhel a v tom okamžiku ucítil Mrakoplaš slabý záchvěv výčitek svědomí, protože si zhruba na dvě vteřiny pokusil představit, kam asi zmizelo Zavazadlo.

Všude kolem vládlo nehybné ticho, jak bývá zvykem, když se právě ztratí velká částka peněz. Nijel pomalu procházel místností a občas se sehnul k některé truhle, jak se to dělává, když marně pátráte po tajných zásuvkách, jak je naznačeno a doporučeno v kapitole sedm.

Conina se sehnula a zvedla malou měděnou minci.

"To je opravdu strašné," prohlásil Mrakoplaš po chvíli. "Pokladnice, ve které není žádný poklad."

Serif stál a zářil.

"Žádné starosti," řekl.

"Ale vždyť vám někdo ukradl všechny vaše poklady!" pokusila se ho probrat Conina k vědomí.

"To byli asi sloužící, řekl bych," přikývl Creosot. "To je od nich velmi ošklivé."

Mrakoplaš se na něj podezřívavě podíval. "A vám to nevadí?"

"Ani ne. Já jsem vlastně nikdy moc neutrácel. Vždycky mě zajímalo, jaké to je být chudý."

"No tak to už v životě nebudete mít lepší příležitost, abyste to zjistil."

"Je na to potřeba nějaké studium?"

"Přijde to samo sebou," zavrtěl hlavou Mrakoplaš. "To se naučíte cestou." Ozvala se vzdálená exploze a část stropu se změnila v želé.

"Já bych nerad…, nezlobte se," ozval se Nijel, "ale ten koberec…"

"Ano," přidala se k němu Conina, "ten koberec…"

Creosot se na ně poněkud milostivě a hlavně opile usmál.

"Aha, ano. Koberec. Zmáčkni nos té sochy za tebou, ó, poklade pouště, jehož zadeček podobá se dvěma broskvím ve svitu pouštního rána."

Conina, kterou polil rumělec, provedla tu doporučenou malou svatokrádež na soše Offera - krokodýlího boha.

Nic. Tajné prostory se tvrdohlavě odmítly otevřít.

"Hm. Zkus teď levou ruku."

Conina pokusně zakroutila nosem sochy. Creosot se zamyšleně poškrabal na bradě.

"Možná že to přece jen byla pravá ruka…"

"Kdybych byla na vašem místě, pokusila bych si rychle vzpomenout," pronesla Conina ostrým hlasem, když se ani potom nic nestalo. "Teď už nezbývá moc kousků, za které bych mohla zatáhnout."

"Hele, a co je tohleto?" zeptal se Mrakoplaš.

"Jo, tak pokud to není ocas, tak by ti o tom měl někdo něco říct!" vztekala se Conina a kopla do předmětu sporu.

Odkudsi z dáli se ozval kovový zvuk, jaký snad mohla vydat jen pánev v nejvyšší nouzi. Pak něco hluboko ve stěně zaskřípalo a zadunělo a Offer, krokodýlí bůh, taktně ustoupil stranou. Za ním zívlo temné ústí tunelu.

"Tohle postavil můj dědeček a nechal tam uložit nejzajímavější kusy rodinného pokladu," vysvětloval

Creosot. "On byl velmi -" zarazil se a hledal to správné slovo, "- mazaný."

"Jestli někdo z vás myslí, že tam vkročím jedinou nohou -" začal Mrakoplaš.

"Ustup," odstrčil ho Nijel, "Já půjdu první."

"Mohly by tam být pasti -" začala Conina pochybovačně. Vrhla na Serifa tázavý pohled.

"Je to možné, ó, nebeská gazelo," odpověděl. "Byl jsem tady naposled, když mi bylo šest. Myslím, že si pamatuji nějaké dlaždice, na které se nesmělo šlápnout."

"Tak s tím si nelamte hlavu," ozval se z tunelu Nijelův hlas. "Myslím, že neexistuje past, kterou bych já neodhalil."

"Máš asi s těmihle věcmi spoustu zkušeností, co?" křikl za ním nakyslým tónem Mrakoplaš.

"Znám kapitolu čtrnáct nazpaměť. Taky tam byla spousta obrázků," odpověděl Nijel, který rychle zmizel ve stínech.

Čekali několik minut, které by proběhly v napjatém tichu, kdyby nebylo tlumených výkřiků a příležitostných zadunění, která se nesla z tunelu. Nakonec se ozval Nijelův hlas, jenž se odněkud z dálky odrážel několikanásobnou ozvěnou od stěn tunelu.

"Tady není vůbec nic," říkal. "Vyzkoušel jsem všechno. Je to jedno vedle druhého poctivý kámen. Někdo to všechno musel ukrást nebo co," dodával.

Mrakoplaš s Coninou si vyměnili pohledy.

"Neví o nástrahách ani to nejmenší," řekla. "Když mi bylo pět, musela jsem chodit takovou zvláštní cestou, kterou pro mě otec sám připravil, jenom proto, aby mě naučil, jak to -"

"Dostal se dovnitř, nebo ne?" přerušil ji Mrakoplaš.

Ozval se zvuk, jako když přejedete vlhkým prstem po okraji sklenice, ale miliónkrát zesílený, a podlaha se jim zatřásla pod nohama.

"Jak to vidím, stejně nemáme moc na výběr," dodal a vešel do tunelu. Ostatní ho následovali. Mnoho lidí, kteří se naučili Mrakoplaše znát, ho považovali za jakéhosi hornického kanára a věřili, že pokud stojí na vlastních nohou a nerozběhne se, zbývá stále ještě nějaká naděje.

"To je ale legrace," bzučel Creosot. "Já tady vykrádám vlastní pokladnici! Kdybych se přistihl, musel bych sám sebe uvrhnout do hadí jámy."

"Jenže taky byste se mohl vydat sám sobě na milost a nemilost," ozvala se Conina a měřila si nepřátelským okem zaprášené dláždění.

"Ne, to ne! Myslím, že bych musel sám sobě udělit pořádnou lekci, pro výstrahu mému vlastnímu já."

Nad hlavami se jim ozvalo slabé cvaknutí. Malá část obkladu se odsunula stranou a ze vzniklého otvoru se trhaným pohybem snesl nevelký rezavý hák. Ze stěny se vynořil kovový prut a narazil Mrakoplašovi do ramene. V okamžiku, kdy se Mrakoplaš otočil, zavěsil mu stropní hák na záda jakýsi zažloutlý pergamen a zmizel ve své skrýši ve stropě.

"Co mám dělat? Co se tam píše?" vykřikl Mrakoplaš a pokoušel se dohlédnout mezi vlastní lopatky.

"Je tady napsáno ‚nakopni mě'," přečetla mu nápis Conina.

Za ochromeným mágem zajel do neznáma velký kus stěny. Z otvoru vyletěla obrovská bota upevněná na soustavě komplikovaných kloubů a v polovině dráhy se ulomila v koleně.

Naše trojice oněměle přihlížela. Pak se ozvala Conina. "Myslím, že máme co dělat s šíleným mozkem."

Mrakoplaš si neohrabaně sundal ze zad podivný nápis a hodil ho na zem. Conina se protáhla kolem něj a s výrazem rozhořčeného odhodlání vykročila chodbou. Když se před ní objevila kovová ruka, která se k ní v přátelském gestu natáhla, Conina s ní nepotřásla, ale sledovala silný svazek drátů, který od ruky vedl k několika zrezavělým elektrodám ve velké skleněné nádobě.

"Váš dědeček musel být dost veselý člověk?"

"To ano," odpověděl Creosot. "Vždycky se rád zasmál."

"Tak prima," přikývla Conina. Opatrně strčila do jednoho z kamenů ve stěně, který Mrakoplašovi připadal stejný jako všechny ostatní. S posmutnělým slabým zaskřípěním a obláčkem jemného prachu vyjela ve výši lidského ramene ze zdi péřová prachovka na bambusové rukojeti.

"Myslím, že bych se s dědou Serifem docela ráda seznámila," procedila Conina zaťatými zuby. "I když asi ne proto, abych si s ním potřásla rukou. Teď bych potřebovala, abys za to vzal, mágu."

"Za co?" vyjekl zmatený Mrakoplaš.

Conina popuzeně ukázala na pootevřené kamenné dveře, které se rýsovaly ve stěně před nimi.

"Ráda bych se podívala za ně," vysvětlovala trochu podrážděně. "Stačí, když spojíš ruce a dáš je před sebe, abych si na ně mohla stoupnout. Je ti to jasné? Řekni mi, jak je možné, že jsi takové budižkničemu?"

"Pokaždé, když jsem se snažil být užitečný," odsekl jí Mrakoplaš, "dostal jsem se do maléru." Při tom se pokoušel nevšímat si hebkých, oblých a vlahých tvarů, které se mu otíraly o nos.

Slyšel, jak se zvedá a natahuje krk, aby mohla nahlédnout do škvíry nad nimi.

"Jestli jsem si to nemyslela?"

"Co je tam? Několik oštěpů připravených spadnout na toho, kdo vejde?"

"Ne"

"Mříž s nabroušenými hroty?"

"Je tam kbelík," odpověděla Conina a prostrčila škvírou ruku.

"Cože? Plný strašlivě jedovaté -"

"Vápna. Plný tekutého vápna." Conina seskočila na zem.

"No ano, to je celý dědeček," usmál se Creosot. "S ním se člověk ani chvíli nenudil."

"No, já toho začínám mít tak akorát dost," prohlásila Conina rozhodným hlasem a ukázala ke konci tunelu. "Tak pojďte, vy dva."

Byli necelé tři metry od konce tunelu, když Mrakoplaš ucítil ve vzduchu nad svou hlavou jakýsi pohyb. Conina ho neuvěřitelnou silou strčila do zad, takže proletěl zbytek cesty a vpadl do velké místnosti, kam chodba ústila. Padl na zem, několikrát se převalil, něco ho udeřilo do nohy a za zády mu zazněl strašlivý rachot, který ho málem ohlušil.

Kus stropu, obrovský kamenný blok přes metr silný, zavalil těsně za nimi ústí chodby.

Mrakoplaš popoběhl po všech čtyřech od oblaku prachu, který se z toho místa vyvalil, a roztřeseným prstem ukázal na bok balvanu uzavírajícího chodbu. Byl na něm nápis:

Dobré, co?

Mrakoplaš si zničeně sedl na zem.

"No jo," bublal Creosot šťastně, "celý dědeček, ten vždycky -"

Pak narazil na Coninin pohled, jenž měl váhu a sílu olověné trubky, a prozíravě zmlkl.

Z oblaku prachu se vynořil Nijel, kterým otřásal záchvat kašle.

"Povídám, co se to vlastně stalo?" ptal se nejistě. "Všichni jsou v pořádku? Když jsem tudy šel já, tak to nic podobného neudělalo!"

Mrakoplaš zapátral v hlavě po nějaké případné odpovědi, ale nakonec ho napadlo jen jedno: "Neříkej?"

Do místnosti, ve které se ocitli, proudilo světlo malými, hustě zamřížovanými okénky těsně pod stropem. Cesta ven byla jediná - a ta vedla několika tunami kamene, který zavalil chodbu, nebo, chcete-li to v jiném podání, tak jak to chápal Mrakoplaš, naše čtveřice byla uvězněna v podzemí. Mrakoplaš se poněkud uklidnil.

Jedno bylo jasné - našli kouzelný koberec. Byl stočený a ležel ve středu místnosti. Hned vedle něj stála na zemi malá a zašlá olejová lampa a - Mrakoplaš natáhl krk, aby lépe viděl - jednoduchý zlatý prsten. Mág zoufale zasténal. Všechny tři předměty halila slabá oktarínová korona hlásající, že jsou kouzelné.

Když Conina rozbalila koberec, vysypalo se z něj několik dalších malých předmětů, mezi nimi i mosazný slaneček, dřevěné ucho, několik velkých čtverhranných zekínů a olověná skříňka, ve které byla uložena mýdlová bublina.

"Co to má, u všech bohů, být?" zeptal se zmateně Nijel.

"To je jednoduché," vysvětlil mu Mrakoplaš. "Než se pustili do toho koberce, byli to pravděpodobně moli."

"Sákryš!"

"To je právě to, čemu vy, obyčejní lidi, nikdy neporozumíte," pokýval hlavou Mrakoplaš. "Vy si myslíte, že magie je něco, k čemu se prostě přijde a začne se to používat, jako…, jako třeba -"

"Pastiňák?" nadhodil Nijel.

"Flaška vína?" zatetelil se Serif.

"No, tak nějak," zabručel Mrakoplaš opatrně, ale pak se sebral a pokračoval: "Jenže ve skutečnosti je to jinak -"

"Jako jiný pastiňák?"

"Že by to bylo lepší než láhev s vínem?" rozzářil se Serif.

"Magie využívá lidi," pospíšil si Mrakoplaš. "Ovlivňuje vás stejně, jak vy ovlivňujete ji, používá vás stejně jako vy ji. Nemůžete si hrát s kouzelnými předměty, aniž by to na vás nezanechalo nějaké následky. Myslel jsem si, že bych vás měl varovat."

"Jako vinná láhev," začal Creosot přemítavě, "která -"

"Která by vypila vás," prohlásil Mrakoplaš. "Takže pro začátek uděláte nejlíp, když položíte jak tu lampu, tak ten prsten, a pro lásku boží, hlavně nic nepřetírejte rukávem."

"Můj otec s jejich pomocí položil základ rodinného bohatství," prohlásil Creosot toužebně. "Jeho zlý strýc ho kdysi uvěznil v jeskyni, víte? Otec se ze svého vězení musel dostat jen s pomocí toho, co bylo po ruce. A on neměl nic jen kouzelný koberec, kouzelnou lampu, kouzelný prsten a jeskyni plnou drahocenných šperků."

"Tak to se asi dost nadřel, co?" prohlásil Mrakoplaš.

Conina rozprostřela koberec na zem. Měl složitý vzor zlatých draků na modrém pozadí. Byli to velmi zvláštní draci, s dlouhými vousy a stejně dlouhýma ušima a křídly. Zdálo se, jako by znehybněli uprostřed pohybu, zachyceni přímo v polovině přechodu z jednoho světa do jiného. Vyvolávali pocit, že stav, na kterém byl koberec utkán, měl víc než tři rozměry. Nejhorší na tom všem bylo, že když jste se na ně vydrželi dívat dost dlouho, změnili se v modré draky na zlatém pozadí a člověk mel dojem, že kdyby se pokusil spatřit zlaté i modré draky současně, mohl by mu mozek vytéct ušima.

Když budovou otřásl další vzdálený výbuch, odtrhl Mrakoplaš s velkou námahou oči od koberce.

"Jak to funguje?" zeptal se.

Creosot pokrčil rameny. "Já to nikdy nezkoušel," odpověděl. "Myslím, že se prostě řekne nahoru a dolů a tak."

"Neproletělo by to zdí?" nadhodil Mrakoplaš s jiskřičkou naděje v hlase.

Všichni čtyři se rozhlédli po okolních temných, vysokých, a především nesmírně masivních stěnách svého vězení.

"Co kdybychom si na něj sedli a zkusili říct zvedni se?" začal opatrně Nijel, "a pak, než bychom narazili do stropu, bychom mu řekli stůj." Na okamžik se zamyslel a pak dodal: "Jestli je to ovšem to správné slovo."

"Jo, nebo taky spadni," ušklíbl se Mrakoplaš. "Nebo sestup, ponoř se, třískni sebou."

"Co třeba zřiť se?" navrhla pochmurně Conina.

"No jasně," rozzářil se Nijel. "S tou spoustou uvolněné magie všude kolem můžeme vlastně zkusit cokoliv."

"No," zarazil se Mrakoplaš, "ale co když -"

"Je, ty máš na klobouku napsáno MÁK," řekl najednou Creosot.

"Každý si může na svůj klobouk napsat, co se mu líbí," postavila se na Mrakoplašovu ochranu Conina. "Jenom blázen by věřil všemu, co si přečte."

"Tak moment, počkejte minutku," rozpálil se Mrakoplaš.

Počkali minutu. Pak čekali ještě dalších patnáct vteřin.

"Koukněte se, je to mnohem složitější, než si myslíte," vyrazil ze sebe nakonec.

"Co jsem říkala?" prohlásila se zadostiučiněním Conina. "Tak pojďte, dáme se do toho. Vyškrabeme maltu vlastními nehty."

Mrakoplaš ji umlčel pohybem ruky, sundal si klobouk a ostentativně odfoukl prach z hvězdy na jeho vrcholu. Pak si klobouk zase nasadil, narovnal jeho střechu, vyhrnul si rukávy, několikrát zahýbal prsty a propadl panice. Protože nebyl momentálně schopen udělat cokoliv, opřel se ze zoufalství o stěnu.

Zeď se třásla. Nebylo to tím, že by s ní někdo hýbal, zdálo se, že záchvěvy vycházejí z nitra samotné stěny.

Stejné chvění ucítil Mrakoplaš v budově Univerzity těsně před tím, než se zjevil supermág. Kámen byl z jakéhosi neznámého důvodu velmi nešťastný.

Popošel kolem stěny a položil ucho na další, mnohem menší kámen. Byl to kus kamene upravený do klínového tvaru, aby zapadl do škvíry ve stěně, nic velkého, takový nenápadný skromný kámen, taková muší váha, který odváděl svůj malý poctivý díl práce ve prospěch celku.

"Psst!" sykla Conina.

"Já nic neslyším," ozval se Nijel hlasitě. Nijel patřil k tomu druhu lidí, kterým stačí říct "nedívej se támhle", a oni okamžitě otočí hlavu naznačeným směrem, natáhnou krk a vypoulí oči. Jsou to titíž lidé, kteří, když jim například ukážete neobvyklý krokus, který roste v trávníku hned vedle jejich nohy, řeknou "kde?" a jejich chodidlo dopadne do trávy s žalostným tichým chrupnutím. Kdyby se ztratili v nekonečné poušti a vy je po dlouhém hledání našli, zastihli byste je ve chvíli, kdy něco odhazují na písek. Zjistili byste, že je to malý porcelánový hrneček, který ve vaší rodině dědila generace za generací a který si vypůjčili bez vašeho vědomí. V okamžiku, kdy vás spatří, rozběhnou se k vám se šťastným úsměvem a za nimi se ozve zachřestění střepů.

A není jich málo.

"Počkejte! Víte, co mě napadlo? Co je vlastně s tou válkou?"

Ze stropu se sesul malý vodopád uvolněné malty a zachytil se Mrakoplašovi na krempě klobouku.

"S těmi kameny se něco děje," řekl tiše mág. "Pokoušejí se uvolnit ze stěn."

"No, několik z nich, a to dost velikých, nám visí přímo nad hlavou," upozornil je Creosot.

Ozval se skřípavý zvuk a puklinou ve stropě pronikl do temné místnosti jasný sluneční paprsek. K Mrakoplašovu překvapení nebyl provázen neočekávanou smrtí rozdrcením. Pak se ozvalo další nepříjemné zaskřípění a otvor se ještě o něco zvětšil. Z klenby se uvolňovaly kameny, ale padaly směrem vzhůru.

"Myslím," ozval se Mrakoplaš, "že teď by byla ta pravá chvíle vyzkoušet kouzelný koberec."

Stěna vedle něj se otřásla jako mokrý pes a rozestoupila se, přičemž několik kamenů Mrakoplaše s téměř lidskou zlomyslností udeřilo.

Do místnosti se snesl vodopád kamenů a čtveřice jediným skokem nastoupila na ležící kouzelný koberec.

"Musíme odsud zmizet," oznámil svým společníkům Nijel, který se snažil dostát své pověsti bystrého pozorovatele.

"Držte se," vykřikl Mrakoplaš. "Já řeknu -"

"Ty neřekneš nic," překřikla ho Conina. "Já řeknu. Nevěřím ti."

"Ale ty jsi přece -"

"Zklapni!" zarazila ho Conina. Pak přátelsky popleskala koberec.

"Koberče - zvedni se!"

Zavládlo ticho.

"Nahoru."

"Možná že nerozumí tomuhle jazyku," nadhodil Nijel.

"Vzlétni! Levituj! Leť!"

"Neboje možná zvyklý na nějaký konkrétní hlas -"

"Zavři. Tlamu!"

"Tys zkoušela, zvedni se. Zkus ‚stoupej'."

"Nebo ‚vzhůru'," navrhoval Creosot. Pouhých několik centimetrů od hlavy mu na zem dopadlo několik tun kamení.

"Kdyby na to slyšel, tak už by něco dělal, ne?" utrhla se na ně Conina. Vzduch kolem zhoustl prachem a do země se bořily padající kameny. Udeřila do koberce pěstí.

"Tak už sebou pohni, ty mizerná rohožko! Au!"

Do ramene ji uhodil kus ozdobné římsy. Vztekle si začala třít naražené místo a pak se obrátila k Mrakoplašovi, který seděl na koberci, kolena obejmutá rukama, přitažená k bradě, klobouk stažený přes oči.

"Proč to nefunguje?"

"Neříkáš ta správná slova," zabrumlal.

"Cožpak to nerozumí lidské řeči?"

"Řeč s tím nemá nic společného. Zapomněla jsi něco důležitého."
"No?"
"Co no?" popotáhl Mrakoplaš nosem.
"Poslyš, tohle není ten správný čas, aby sis léčil svoje nedoceněné já."
"Jen klidně pokračuj, já se ti do toho nebudu plést."
"Poruč tomu, aby to letělo!"
Mrakoplaš si narazil klobouk i na uši.
"Prosím?" naklonila se k němu Conina.
Klobouk se o něco nadzvedl.
"Budem ti všichni strašně zavázáni" přidal se Nijel.
"Slyšte, slyšte, já taky!" zahlaholil Creosot.
Klobouk se zvedl o další kousek. "Myslíte to vážně?" zeptal se Mrakoplaš.
"Samozřejmě!"
Mrakoplaš si odkašlal.
"Tak dolů!" poručil.
Koberec se zvedl ze země a vyčkávavě se zastavil zhruba metr nad dlážděním.
"Jak jsi -" začala Conina, ale Nijel ji přerušil.
"Mágové jsou důvěrně obeznámeni s velkými arkánami, a v tom to bude," řekl. "Třeba je ten koberec očarován tak, že slyší jen na opačné povely. Mohl bys ho přinutit, aby se vznesl ještě výš?"
"Jo, to bych mohl," odpověděl Mrakoplaš, "ale neudělám to," dodal okamžitě. Koberec se pomalu vydal vpřed, a jak to v podobných okamžicích bývá, na místo, kde ještě před chvílí byl, vzápětí dopadl obrovský balvan.
O něco později už byli venku a za zády se jim rozzuřila kamenná bouře.
Palác se prostě a jednoduše rozpadal na kusy a ty kusy poletovaly vzduchem jako při výbuchu vulkánu. Magická věž zmizela beze stopy, ale kolem místa, kde předtím stála, vířily kameny a …
"Někdo tam staví jinou věž!" vykřikl Nijel.
"Jo," zachmuřil se Creosot. "A bere si na to materiál z mého paláce."
"Klobouk vyhrál," zakýval Mrakoplaš hlavou. "Proto si taky staví svou vlastní věž. Je to taková normální reakce. Mágové si vždycky kolem sebe stavěli věže, stejně jako ty…, jak se jmenujou ty věci, které se občas najdou na říčním dně?"
"Žáby?"
"Kameny?"
"Neúspěšní gangsteři?"
"Larvy chrostíků, ty jsem myslel," řekl Mrakoplaš. "Když se už mág jednou pustí do boje, první, co udělá, je, že si vybuduje věž."
"Je hrozně velká," žasl Nijel.
Mrakoplaš zachmuřeně přikývl.
"Co budeme dělat?" zeptala se Conina.
Mrakoplaš pokrčil rameny.
"Vezmem roha," odpověděl lakonicky.
Právě se pod nimi objevila vnější hradba paláce. Když ji míjeli, začala se třást, vytrhávaly se z ní menší kameny a cihly a mizely v kamenném víru kolem nově rostoucí věže.
Nakonec se ozvala Conina: "No dobře. Ale teď mi řekni, jak jsi dokázal přinutit koberec k letu? Opravdu dělá opak toho, co mu řekneš?"
"Ne, je jenom zvyklý na určité základní údaje prostorového a směrového charakteru."
"Tak teď ti opravdu nerozumím," přiznala Conina.
"Mám ti to přeložit do obyčejné řeči?"
"Ano."
"Rozvinuli jste ho na zemi rubem nahoru," řekl Mrakoplaš.
Conina seděla chvíli bez jediného slova. Pak řekla: "Přiznám, že se mi to velice líbí. Je to poprvé, kdy letím na kouzelném koberci."
"Je to poprvé, kdy letím na kouzelném koberci," svěřil se jí Mrakoplaš s nepřítomným výrazem.
"Ale jde ti to skvěle," pochválila ho.
"Díky."
"Říkal jsi, že máš strach z výšek."
"Strašný."
"Není to na tobě vidět."
"To je tím, že na to raději nemyslím."
Mrakoplaš se obrátil a podíval se na věž, která se tyčila k nebesům nedaleko za nimi. V poslední minutě dorostla a na jejím vrcholu vykvetla složitá struktura cimbuří a ochozů. Nad ní se vznášelo hejno dlaždic, které se jedna po druhé snášely střemhlavým letem dolů a jako včela na česno úlu se ukládaly na svá místa. Věž byla neuvěřitelně vysoká, kameny v základech by byly dávno tou vahou rozdrceny, kdyby je neposilovalo magické pole.
A to byl obrázek, který ukazoval, jakou cenu má ve skutečnosti organizované mágstvo. Ta první a jediná magická bouře spláchla dva tisíce let mírumilovné magie do kanálu. Znovu začaly růst věže jako houby po dešti a se vší tou syrovou magií, která plnila ovzduší, bylo jasné, že v nejbližší době přijde někdo nebo něco k ošklivému úrazu.

Pravděpodobně vesmír. Tak obrovské množství magie kolem sebe zahustí čas a prostor a to byla moc špatná zpráva pro každého, kdo byl zvyklý na svět, kde platilo, že cosi jako následek nastává po něčem takovém, jako je příčina.

Mrakoplaš si navíc uvědomoval, že by svým společníkům něco takového velmi těžce vysvětloval. Zdálo se, že chápou určité věci trochu jinak, v mnohem omezenějším měřítku, a bylo jasné, že si neuvědomují nebezpečí všeobecné zkázy, která jim visí nad hlavami. Propadli strašlivému omylu, že by proti tomu nejen měli, ale i mohli něco dělat. Zdálo se, že jsou připraveni přizpůsobit si svět k obrazu svému, nebo při tom pokusu zemřít. Každý by si měl uvědomit, že zemřít v boji za jakoukoliv věc, byť i byla spravedlivá, má obrovskou nevýhodu. Vy pro tu věc totiž zemřete.

To nejdůležitější na organizaci místního vesmíru bylo, že se dařilo udržovat mír mezi mágy, kteří spolu vycházeli asi tak jako klubko koček v pytli. Teď, když se situace změnila, přišel svět o rukavice a každý, kdo by chtěl strčit do pytle ruku, musel počítat s tím, že ho kočky ošklivě poškrábou. Tohle nebyla ta stará, klidná a dobromyslná magie, na kterou byla Zeměplocha zvyklá. Tohle byla magická válka, do bělá rozpálená a všeničící.

Mrakoplaš nikdy nebyl výtečníkem v jasnovidectví, měl co dělat, aby viděl do přítomnosti. Přesto si teď s určitou únavou naprosto přesně uvědomoval, že v nepříliš vzdálené budoucnosti, třeba v nejbližších třiceti vteřinách, uslyší zas tu klasickou větu:

"Určitě existuje něco, co bychom s tím mohli udělat, ne?"

Pod nimi se mihla poušť osvětlená nízkými paprsky zapadajícího slunce.

"Zdá se, že je nějak málo hvězd," nadhodil Nijel. "Možná že se bojí vyjít."

Mrakoplaš zvedl hlavu. Nebe nad jejich hlavami stříbřitě světélkovalo.

"To je syrová magie, která se usazuje v atmosféře," řekl. "A atmosféra je už skoro nasycená."

Dvacet sedm, dvacet osm, dvacet -"

"Ale určitě existuje něco -" začala Conina.

"Ne, neexistuje," odpověděl Mrakoplaš nevýrazným hlasem, ve kterém zazněl jen velmi slaboučký tón zadostiučinění. "Mágové teď budou bojovat tak dlouho, dokud nezůstane jediný vítěz. Nikdo nemůže nic dělat."

"Mám hroznou žízeň," ozval se Creosot. "Nemohli bychom zastavit někde, kde bych si koupil hospodu?"

"A za co?" ušklíbl se Nijel. "Jste úplný žebrák, nevzpomínáte si?"

"To, že jsem chudý, by mi nevadilo," zavrtěl hlavou Creosot, "ale střízlivost, ta mě děsí!"

Conina opatrně strčila Mrakoplaše do žeber.

"Ty tu věc řídíš?"

"Ne"

"A kam to tedy letí?"

Nijel nahlédl přes okraj koberce.

"Podle krajiny se mi zdá, že míříme na střed. Ke Kruhovému moři."

"Někdo to přece řídit musí!"

Nazdar, ozval se Mrakoplašovi v hlavě přátelský hlas.

To není zase moje svědomí, že ne? pomyslel si Mrakoplaš.

Cítím se moc špatně.

Jo, tak to je mi líto, ale za to já nemůžu. Jsem jenom oběť okolostojičností. Nevím, proč by to měl někdo házet na mě.

Ano, ale existuje něco, co bys s tím mohl udělat.

Jako třeba co?

Mohl bys zničit Magický prazdroj. Supermága. Pak by tohle všechno okamžitě skončilo.

Neměl bych ani tu nejmenší naději.

V tom případě bys při tom pokusu mohl alespoň položit život. Pořád by to bylo lepší, než nečinně přihlížet, jak se šíří magická válka.

"Hele, víš co? Drž hubu!" prohlásil Mrakoplaš nahlas.

"Cože?" podívala se na něj udiveně Conina.

"Hm?" vypoulil na ni oči Mrakoplaš s nepřítomným výrazem. Chvíli nejistě pozoroval modrozlatý vzorek, na kterém seděl, a dodal: "To řídíš ty, co? A mě k tomu využíváš. To je ale sprostý!"

"O čem to mluvíš?"

"Oh. Promiň. To já si tu jen tak mluvím sám se sebou."

"Myslím," zachmuřila se Conina, "že by bylo lepší, kdybychom přistáli."

Snesli se na zlatavý oblouk pláže, kde se poušť spojovala s mořem. V denním světle by pláž zářila oslňujícím bílým pískem, ale teď, pozdě navečer, byla rudá jako krev a podobná tajemné krajině z dob vzniku lidstva. Na hranici přílivu ležely kusy naplaveného dřeva, vyhlazené mořem a vybělené slunečními paprsky, podobné kostem neznámých obrovských ryb nebo největší výstavě samorostů ve vesmíru.

Krajina, kam oko dohlédlo, byla nehybná, s výjimkou nekonečného pohybu moře. Poušť byla plochá a neplodná, jen na pobřeží leželo několik větších balvanů. Ty však byly tak rozpálené, že se na nich neudržely dokonce ani mořské řasy.

I moře vypadalo suše. Kdyby byl v historii lidstva vystoupil první proto-obojživelník na takovouhle pláž, byl by to na místě vzdal, okamžitě se zase vrátil do vody a poradil všem příbuzným, aby zapomněli na nohy, protože ta snaha za to nestojí. Vzduch byl vlhký a těžký, jako by ho povařili v týden staré ponožce.

Přes to všechno trval Nijel na tom, že si musí rozdělat oheň.

"Všechno je pak mnohem přátelštější," tvrdil. "Kromě toho, co kdyby v okolí žila nějaká obluda?"

Conina se podívala na drobné olejovité vlnky, které nepříliš odhodlaně útočily na pláž.

"Tady v tom?" zeptala se.

"Člověk nikdy neví."

Mrakoplaš se pomalu loudal podél břehu a házel do vody oblázky. Jeden nebo dva z nich mu někdo z vody hodil nazpět.

Netrvalo dlouho a Conina měla rozdělaný oheň. Dokonale vyschlé dřevo prosycené solí se rozhořelo hučícími modrými a zelenými plameny, z nichž odletovaly celé vodotrysky jisker. Mág se vrátil a sedl si se zády opřenými o hromadu naplaveného dřeva. Halil ho tak neproniknutelný závoj chmury, že si dokonce i Creosot přestal stěžovat na hlad a žízeň a umlkl.

Conina se probudila krátce po půlnoci. Nad obzorem zářil bledý srpek měsíce a nad pískem se válely cáry chladné, vlhké mlhy. Creosot ležel na zádech a chrápal. Nijel, který si vzal hlídku, spokojeně a hluboce spal.

Po chvíli to Conina zaslechla znovu. Byl to slaboučký, jemně zvonivý zvuk, téměř neslyšný v hlubokém usrkávání moře.

Dívka vstala, přesněji řečeno se jediným plynulým pohybem přelila z vodorovné do svislé polohy a vytáhla z Nijelovy neodporující ruky meč. Pak se tiše ponořila do mlhy, a to tak nenápadně, že se bílé kotouče ani nezachvěly.

Oheň pomalu dohoříval a žhavé uhlíky se nořily do stále větší vrstvy šedého popele. Po nějaké chvíli se Conina vrátila a zatřásla dvěma ležícími postavami.

"Nocotomáseco?" zahuhlal Nijel.

"Myslím, že bys to měl vidět," sykla. "Mohlo by to být důležité."

"Jenom jsem na vteřinku přivřel oči -" protestoval Nijel.

"To nic, teď pojď se mnou."

Creosot se rozhlédl po skromném táboře.

"Kde je ten chlápek od magie?"

"Uvidíte. A teď potichu. Mohlo by to být nebezpečné."

Klopýtali jí v patách, po kolena v mlze, a Conina je vedla k moři.

"Nakonec se Nijel odhodlal: "Jaké nebezpečí jsi -"

"Psst! Neslyšel jsi nic?"

Nijel natočil hlavu.

"Takové nějaké zvonění?"

"Dívej se…"

Před nimi na pláži se objevil Mrakoplaš, který v obou rukou nesl velký kulatý balvan. Prošel kolem nich bez jediného slova, zavřené oči upřené přímo před sebe.

Vydali se za ním po vychladlé pláži. Mág dorazil do pustého místa mezi dvěmi dunami, kde se zastavil a s elegancí oživlého sušáku na prádlo hodil kámen na zem. Ten zazvonil.

Kolem už byl velký kruh dalších kamenů. Jen několik jich zůstalo ležet na sobě.

Trojice se přikrčila za nejbližší dunou a pozorovala mága.

"Spí?" zeptal se Creosot.

Conina přikývla.

"A o co se to pokouší?"

"Já si myslím, že se pokouší postavit si věž."

Mrakoplaš znovu vešel do kamenného kruhu a s nesmírným soustředěním a opatrností položil do vzduchu další kámen. Ten se samozřejmě zřítil k zemi.

"Ale moc se mu to nedaří, co?" zašeptal Nijel.

"Je to hrozně smutné," řekl Creosot.

"Možná že bychom ho měli probudit," navrhla Conina. "Jenže já slyšela, že když náměsíčníka probudíte, mohly by mu upadnout nohy, nebo tak nějak. Co si o tom myslíte?"

"No, s mágem by to mohlo být vážně trochu nebezpečné," zamyslel se Nijel.

Pokusili se alespoň trochu pohodlněji usadit na studeném písku.

"Je to hrozně patetické, nezdá se vám?" zavrtěl Creosot smutně hlavou. "Je to úplně jiné, než kdyby to byl skutečný mág."

Conina a Nijel se chvíli vyhýbali vzájemnému pohledu. Nakonec si mladík odkašlal a řekl: "Já ve skutečnosti taky nejsem barbarský hrdina, víš. Už sis toho asi všimla."

Chvíli pozorovali Mrakoplašovo marné počínání a pak řekla Conina: "No, když o tom tak mluvíš, tak já taky nejsem žádná skvělá kadeřnice."

Oba upřeně zírali na náměsíčníka, každý z nich se v duchu zabýval vlastními myšlenkami, ale oba cítili hřejivý příliv vzájemného porozumění.

Creosot si po chvíli odkašlal.

"Pokud by to někomu pomohlo," prohlásil nesměle, "někdy si myslím, že mým veršům chybí ještě moc, a musely by být mnohem lepší, aby je někdo začal opravdu poslouchat."

Mrakoplaš se pokoušel vyvážit velký kámen na malém oblázku. Kámen spadl, ale, jak se zdálo, Mrakoplaš byl s výsledkem svého snažení spokojen, protože se šťastně usmál.

"A co byste jako básník řekl o téhle situaci?" zeptala se Conina.

Creosot nejistě přešlápl z nohy na nohu. "Život někdy dokáže být dojemný až k smíchu," zabručel.

"Skvělé."

Nijel si lehl na záda a oči upřel k nejasným hvězdám. Pak si najednou rychle sedl.

"Viděli jste to?" zeptal se.

"Co?"

"Byl to takový záblesk, tak trochu jako -"

Středový obzor najednou vybuchl do obrovské barevné kytice, jejíž barvy rychle prošly všemi odstíny normálního spektra, a pak se nebe rozzářilo zářivou oktarínou. Ta se jim pevně vtiskla do očního pozadí a zhasla stejně rychle, jak se objevila.

Za nějakou chvíli se k jejich sluchu doneslo vzdálené zahřmění.

"To je nějaký nový druh magické zbraně," řekla Conina a několikrát zamrkala. Vzápětí se zvedl silný teplý vítr a odnesl s sebou zbytky mlhy.

"Víte co?" odhodlal se Nijel a vstal "Já ho vzbudím, i kdyby to mělo znamenat, že ho zbytek cesty poneseme."

Právě se natáhl, aby poklepal Mrakoplaše po rameni, když jim nízko nad hlavou proletělo něco, co vydávalo přerývaný hukot podobný hejnu kejhajících hus poháněných peroxidem vodíku a závratnou rychlostí to zmizelo v poušti za nimi. Pak se ozval zvuk, který by vám rozvibroval i falešné zuby ve skleničce, zeleně se zablesklo a zaznělo temné zadunění.

"Já ho vzbudím," řekla Conina "ty běž a připrav koberec."

Prošla nejřidším místem kamenného kruhu a jemně uchopila Mrakoplaše za ruku. Byl by to doslova učebnicový příklad probuzení somnambula, kdyby si při tom Mrakoplaš nehodil přímo na nohu kámen, který právě třímal v rukou.

Otevřel oči.

"Kde to jsem?" zeptal se.

"Na pláži. Víš, ono se ti něco… zdálo."

Mrakoplaš zamžoural očima, podíval se na mlhu, na oblohu, na kruh kamenů, na Coninu, zpět na kruh balvanů a znovu na oblohu.

"Dělo se mezitím něco?"

"Odehrál se jen takový menší magický ohňostroj."

"Aha. Takže už to začalo."

Nejistým krokem vyšel z kamenného kruhu a na tváři měl takový výraz, že Coninu napadlo, zda se doopravdy vzbudil. Ušel několik kroků a pak si očividně na něco vzpomněl.

Sklopil oči ke své noze a řekl: "Au!"

Už byli skoro u ohně, když je zastihla vlna odražené magie z posledního útoku na věž v Al Kali.

Naštěstí byla věž přes třicet kilometrů vzdálená a magický tlak už tady působil celkem slabě. Tím pádem ovlivňoval podstatu věcí minimálně. Přehnal se nad dunami se slabým mlaskotem, oheň na okamžik zrudl a pak zezelenal, jeden z Nijelových sandálů se proměnil v malého vzteklého jezevce a Serifovi vyletěl z turbanu bílý holub.

"Co to bylo?" zeptal se Nijel a odkopl jezevce, který mu očichával nohu.

"Hmm?" zabručel Mrakoplaš.

"Tamto!"

"Jo, ty myslíš tamto," pochopil konečně Mrakoplaš. "To byl jen zpětný odraz nějakého zaklínadla. Pravděpodobně zasáhli věž v Al Kali."

"To musel být nějaký útok, když jsme ho cítili až tady."

"To pravděpodobně byl."

"Hej, ale to byl přece můj palác!" ozval se teď Creosot slabým hlasem. "Já vím, byl výpravný a obrovský, ale bylo to všechno, co jsem měl."

"To je mi líto."

"Ale ve městě byli lidé!"

"No, těm asi nic nechybí," uklidňoval ho Mrakoplaš.

"Výborně."

"Ať už se proměnili v cokoliv."

"Cože?"

Conina chytila Serifa za rukáv. "Nekřičte na něj, není ve své kůži!"

"To je dobře," ušklíbl se Creosot kysele. "Konečně nějaké vylepšení."

"Poslyšte, to je od vás trochu nefér," protestoval Nijel. "Mě například dostal z hadí jámy, jo, a taky dost ví o -"

"Jistě, mágové jsou skvělí, když vás mají dostat z maléru, do kterého vás můžou dostat zase jen mágové," ušklíbl se Creosot. "A pak ještě čekají, že jim budete děkovat."

"No, poslyšte, já si myslím -"

"Říci jsem to musel," řekl Creosot a vzrušeně zamával rukama.

Na okamžik ho osvětlilo další zaklínadlo, které proletělo po zmučené obloze.

"No! Podívejte se na to!" vyštěkl. "Já vím, že on to myslí dobře. Oni to všichni myslí dobře. Oni si všichni myslí, že Plocha by byla mnohem lepší místo, kdyby jí mohli vládnout právě oni. Dejte si ode mě říci, není nic horšího než člověk, který se rozhodne, že spasí svět. Mágové! Když je všechno řečeno a uděláno, k čemu jsou? Můžete mi jmenovat jedinou dobrou věc, kterou udělal mág?"

"Já myslím, že tohle je příliš kruté," řekla Conina, ale v hlase jí znělo něco, co naznačovalo, že by nebyla proti tomu, aby ji někdo přesvědčoval o opaku.

"No, mně osobně se z nich dělá špatně," pokračoval Creosot, který se cítil třeskutě střízlivý a ani trochu se mu to nelíbilo.

"Myslím, že bychom se všichni cítili mnohem líp, kdybychom se trochu prospali," vmísil se jim diplomaticky do hovoru Nijel. "Ve dne vypadá všechno úplně jinak. No, alespoň většinou."

"A kdybyste věděli, jak mám v ústech," nedal se uklidnit Creosot, který se rozhodl trvat na svém rozhořčení.

Conina se obrátila k ohni a zjistila, že v nejbližším okolí je mezera tvaru Mrakoplaše.

"Je pryč?"

Mrakoplaš už byl v téhle chvíli skoro kilometr daleko nad temným mořem. Seděl na koberci na zkřížených nohou jako rozzuřený buddha a v jeho hlavě vřela směs zuřivosti, ponížení a vzteku, do které se mísily slabé pramínky rozhořčení.

On přece nikdy nechtěl moc. Zůstal věrný magii, i když v ní nebyl nijak zvlášť dobrý, ale vždycky se snažil a teď se proti němu spikl celý svět. "Ale já jim ukážu!" Kdo byli oni a co jim ukáže, to byly nepodstatné detaily.

Zvedl ruku a sáhl si pro uklidnění na klobouk, i když nešťastná pokrývka hlavy mezitím ztratila poslední ozdobný zekín.

Zavazadlo mělo mezitím vlastní problémy.

Oblast kolem věže v Al Kali, kterou zaplavovalo neustálé magické bombadování, už se prakticky ponořovala pod hladinu reality, mizela z míst, kde jsou čas, hmota a prostor oddělené veličiny, a dostávala se tam, kde si tihle tři kamarádi začali navzájem půjčovat šaty. Je naprosto nemožné blíže to popsat.

Pokusíme se vám alespoň částečně naznačit, jak to vypadalo.

Vypadalo to jako zvuk piána krátce po tom, co ho někdo upustil do studny. Chutnalo to žlutě a vonělo kašmírem. Na omak to bylo jako úplné zatmění měsíce. Pochopitelně v nejbližším okolí věže to bylo opravdu ošklivé.

Čekat, že v tomhle prostředí přežije cokoliv bez ochrany, bylo jako čekat sníh na povrchu supernovy. To naštěstí Zavazadlo nevědělo a klidně se prodíralo magickými proudy, zatímco na víku a pantech mu krystalizovala syrová magie. Bylo ve velmi zlé náladě, ale je třeba upřímně říci, že na tom nebylo nic divného. Mělo to však za následek, že jeho zuřivost reagovala s usazenou magií a výsledná energie se průběžně uzemňovala, takže Zavazadlo halila mnohobarevná korona, která mu dodávala vzhled rozzuřeného obojživelníka vylézajícího z hořícího močálu.

Uvnitř věže bylo dusno a horko. Svislá šachta nebyla rozdělena podlažími, kolem stěn bylo pouze v různých výškách několik ochozů. Ochozy se hemžily mágy a ti dodávali energii hlasitě praskajícímu paprsku oktarínového světla, který vyplňoval větší část volného prostoru šachty. U jeho základny stál Krajj a oktaríny na klobouku mu zářily tak jasně, až to oslepovalo. Zdálo se, že jsou to otvory do nějakého jiného vesmíru, kde navzdory všem zákonům pravděpodobnosti ústí v neznámém slunci.

Vezír stál s pozdviženýma rukama a roztaženými prsty, oči zavřené, ústa stažená do úzké soustředěné linky a udržoval rovnováhu sil. Mág obvykle dokázal ovládat jen sílu, na kterou stačil vlastními fyzickými schopnostmi, ale Krajj se učil rychle.

Staňte se otvorem v přesýpacích hodinách, středobodem rovnováhy, párkem okolo rohlíku. Udělejte to tak, jak to má být, a jste mocí, jste její součástí a ona je součástí vaší a pak dokážete -

Zmínili jsme se o tom, že se Krajjovy nohy vznášely několik centimetrů nad zemí? Ne? Tak tedy, jeho nohy se vznášely několik centimetrů nad zemí.

Krajj právě sbíral síly k provedení posledního mocného zaklínadla, které mělo vyletět k nebi a obsadit věž tisícem ječících démonů, když se ozvalo hromové zabušení na dveře.

V takových chvílích se používá jedna z magických buddhistických formulí. V té chvíli nezáleží na tom, jestli dveře představuje stanové plátno, kus nevydělané kůže na větrem vybělené jurtě, šest centimetrů silný dub pobitý kovovými hřeby nebo obdélník překližky s mahagonovou dýhou, prosvětlený příšerně nevkusnými barevnými skly a se zvonkem hrajícím výběr z dvaceti melodií, které by odmítl poslouchat i milovník hudby po pětileté robinsonádě na opuštěném ostrově.

Jeden z mágů se tedy obrátil k jednomu ze svých druhů a prohlásil dutým hlasem: "Kdo by to mohl být v tomhle strašném nočním čase?"

Dřevo se zachvělo pod několika dalšími údery.

"Venku už přece nemohla zůstat naživu ani živá duše," podivil se další mág poněkud znepokojeně, protože když můžete téměř stoprocentně vyloučit možnost, že na dveře tluče živý člověk, nabízí se tady celkem logicky myšlenka, že je to někdo z mrtvých.

Tentokrát zabušení uvolnilo závěsy.

"Myslím, že by bylo lepší, kdyby šel někdo otevřít," nadhodil první mág.

"To budeš hodný."

"Aha? Aha. No jo."

Vydal se pomalu k úzké krátké chodbičce ke dveřím.

"Co kdybych tam jen tak skočil a zeptal se, kdo to je?"

"Bezva."

Postava, která vykročila ke dveřím, byla mírně řečeno podivná. Obyčejné roucho jako ochrana ve vysokomagických polích uvnitř věže nestačilo, takže mág si přes své brokátové ozdobné oblečení natáhl zesílenou kombinézu vycpanou pilinami jeřabiny a ozdobenou kovovými znaky odborností, jež ovládal. Ke špičatému klobouku si připevnil hledí z očazeného skla a jeho nezvykle velké rukavice naznačovaly, že dělá strážce branky v kriketové hře, kde se hraje nadzvukovou rychlostí. Když začal opatrně manipulovat se závorami a zástrčkami, vrhal díky proměnné

záři z haly podivné stíny na několik stran.

Zvedl si hledí a opatrně pootevřel dveře.

"My tady nestojíme o žádné -" začal a byl by dobře udělal, kdyby svá slova volil pečlivěji, protože se stala současně jeho epitafem.

Chvíli trvalo, než si jeho kolega všiml, že se nevrátil, a vydal se do chodby, aby se po něm podíval. Dveře byly dokořán a jen díky síti ochranných zaklínadel dovnitř neproniklo magické inferno, které do otvoru naráželo zvenčí. Dveře nebyly úplně dokořán, a tak je odtáhl od zdi, aby se přesvědčil proč. Z úst se mu vydral vyděšený sten.

Pak se mu za zády ozval jakýsi zvuk. Otočil se.

"Co to -" začal. Jsou to hodně hloupá slůvka, když s nimi na rtech odcházíte ze světa.

Mrakoplaš se v témže okamžiku vznášel vysoko nad Kruhovým mořem a připadal si jako idiot.

Jednou se to stane každému. Někomu i víckrát.

Představte si, že do vás v hospodě vrazí zezadu někdo přesně v okamžiku, kdy nesete k ústům pivo, vy vychrlíte přes rameno několik peprných domněnek o jeho původu, otočíte se a nejdřív zjistíte, že se tomu nemehlu díváte přesně na sponu u opasku, a když pak zvednete hlavu, máte dojem, že se ten člověk pravděpodobně nenarodil, ale že ho vytesali sekerou z dubu.

Nebo do vás na křižovatce vrazí malé autíčko a vy vylezete, abyste jeho řidiči ukázali, zač je toho loket. Ten otevře dveře a začne vystupovat, a jak se pomalu rozkládaje vám jasné, že při svých rozměrech musel v tom autě sedět na zadním sedadle.

Jiný příklad. Vedete tlupu svých vzbouřených druhů ke kapitánově kajutě a zabušíte na dveře. On vystrčí ten svůj odporný, zlý a vousatý ksicht a v každé ruce svírá dokonale nabroušenou šavli. "Tak, teď přebíráme velení na lodi my, tady s chlapama, ty grázle!" vmetete mu do tváře a on se vám podívá přes rameno a řekne: "S jakejma chlapama?" Vy najednou za sebou ucítíte strašlivé prázdno a zmůžete se jenom na "ehm"…

Jinak řečeno, je to takový ten klasický pocit, když vás zničehonic poleje horko. Zažil to každý, kdo povolil vlnám vlastní zuřivosti, aby ho vynesly na pláž pomsty, a pak zjistil, že stojí opuštěn přímo uprostřed žumpy.

Mrakoplaš se stále ještě cítil pokořený a rozzlobený a tak dál, ale jeho emoce se přece jen částečně zklidnily a vrátila se mu větší část jeho normálního já. Můžeme říci, že se v okamžiku, kdy zjistil, že sedí na tenké vrstvě modré a zlaté vlny koberce, vysoko nad nekonečnými světélkujícími vlnami moře, necítil právě nejšťastnější.

Mířil k Ankh-Morporku. Teď se pokoušel vzpomenout proč.

No jistě, tam to přece všechno začalo. Možná že to bylo tím, že tam byla Univerzita, která teď byla tak přesycena magií, že ležela jako dělová koule na slábnoucí materii vesmíru, a natahovala tak skutečnost až na hranici únosnosti. Ankh bylo místo, kde věci začaly a pravděpodobně také skončí.

Byl to taky jeho domov, ať už byl jakýkoliv, a ten ho volal zpět.

Už bylo vzpomenuto, že Mrakoplaš musel mít kdesi daleko v linii svých předků nějakého hlodavce a že v okamžicích bezprostředního nebezpečí cítil neodolatelné nutkání ukrýt se ve své noře.

Nechal koberec, aby se chvíli volně vznášel ve vzduchových proudech, zatímco ráno, které by Creosot bezpochyby nazval růžoprstým, zažehl kolem okraje Plochy ohnivě rudý pás. Líné sluneční světlo se rozlilo do světa, který byl poněkud jiný než ten včerejší.

Mrakoplaš zamrkal. Bylo to strašidelné světlo. Ne, když tak o tom přemýšlel, nebylo strašidelné. Bylo děsivé, což bylo mnohem strašidelnější. Měl pocit, že se dívá na svět vlnou žhavého vzduchu, který žije vlastním zlomyslným životem. Vzduch se natahoval a tančil a dával dost vehementně najevo, že není pouhým optickým klamem. Hlásil, že je skutečný, že je realitou, která se natahuje a vydouvá jako gumový balon, který někdo přefukuje.

Nejsilněji se vzduch vlnil směrem k Ankh-Morporku, kde se míhaly proudy a fontány zmučeného vzduchu a hlásily, že boj zdaleka neskončil. Stejný pilíř rozvlněného ovzduší visel nad Al Kali a pak si najednou Mrakoplaš všiml, že není jediný.

Není to támhle na Quirmu, v místě, kde se stýká Středové moře s mořem Krajovým, taky jedna věž? A pak zjistil, že je jich mnohem víc.

Situace začínala být krajně kritická. Magie se trhala ze řetězu. Sbohem, Univerzito, úrovně a řády; každý mág hluboko v srdci cítil, že přirozená jednotka magie je jeden mág. Věže se ještě rozmnoží a bude se bojovat, dokud nezůstane jediná z nich, a pak začnou bojovat mezi sebou zbylí mágové, až přežije jen ten nejsilnější.

A ten se pak pravděpodobně pustí do boje sám se sebou.

Celá ta konstrukce, která fungovala jako protizávaží na kole magie, se rozpadala na kousky. Mrakoplaš toho upřímně litoval. Nikdy nebyl dobrým mágem, ale to nebylo důležité. Věděl, kam patří. Jistě, jeho místo bylo až na dně, ale věděl přesně kde. Mohl zvednout hlavu a pozorovat v běhu celý ten složitý stroj, který klidně a pečlivě zpracovával přírodní magii vybuzenou otáčením Zeměplochy.

Věděl, že nemá nic, ale to bylo alespoň něco a teď mu to jeho něco chtěli sebrat.

Mrakoplaš stočil koberec tak, aby mířil přímo ke vzdálené záři v místech, kde se rozkládal Ankh-Morpork, a část jeho vědomí, která právě neměla co na práci, přemítala, proč se vzdálené město tak jasně leskne. Taky se zdálo, že měsíc nad obzorem je v úplňku, a i Mrakoplaš, jehož znalost základních meteorologických zákonů byla velmi mlhavá, si byl jistý, že úplněk byl už včera.

No, na tom vlastně nezáleží. Už toho měl dost. Už se nebude pokoušet něčemu rozumět. Vrací se domů.

Jenže mágové se domů nikdy nevracejí.

To praví jedno staré a velice moudré rčení a je zajímavé, že málokterý z nich pochopil, co se v tom rčení vlastně říká. Mágové se pochopitelně nesmějí ženit, ale smějí mít rodiče a mnozí z nich si na den Prasečí hlídky nebo

čtvrtek Pečené duše zajedou domů na kus řeči, nějakou tu písničku, a hlavně aby si užili pohled na to, jak jejich starší a silnější druhové z dětství, kteří je kdysi s potěšením týrali, teď při jejich spatření blednou a spěšně jim prchají z cesty.

Je to podobné jako s tím druhým rčením, kterému také většina mágů nerozumí - s tím, které říká, že člověk nemůže dvakrát vstoupit do téže řeky. Pokusy s pomalu tekoucí říčkou a dlouhonohým mágem dokázaly, že to člověk dokáže, a dokonce mnohokrát za sebou.

Mágové filozofii nemilují. Co se logiky jejich úvah týká, pak jedna ruka tleskajícího člověka vydává zvuk "pl".

Nicméně v tomto konkrétním případě se Mrakoplaš nemohl vrátit domů prostě proto, že už tam žádný domov nebyl. Na řece Ankhu sice leželo město, ale město, které nikdy předtím neviděl. Bylo bílé, čisté a nepáchlo jako latrína plná zkažených ryb.

Přistál nejen v místě, kde se kdysi rozkládalo náměstí Zlomených měsíců, ale současně v těžkém šoku. Byly tam fontány. Fontány tam byly samozřejmě už předtím, ale ty spíš prýštily, než zpívaly a voda v nich dřív vypadala skoro jako řídká polévka. Pod nohama se mu rozkládalo dláždění z bílého mramoru, ve kterém se blýskala drobná zlatá zrnka. A přestože slunce sedělo teprve nízko na obzoru, jako pomeranč přichystaný ke svačině, náměstí bylo téměř prázdné. Ankh byl obyčejně beznadějně přeplněný a nezáleželo vůbec na tom, kde právě byla která oběžnice.

Mimo zurčících fontán se v širém okolí pohybovaly už jen kotouče mastného černého dýmu, který se tvořil v rozpáleném vzduchu nad Univerzitou.

Mrakoplaš býval skoro pyšný na to, že se i v přeplněném městě, vedle všech těch lidí, dokázal cítit opuštěný, ale bylo ještě hroznější cítit se opuštěný, když byl vedle sebe sám.

Stočil koberec, přehodil si ho přes rameno a vykročil strašidelnými ulicemi k Univerzitě.

V otevřených branách se prohánět vítr. Většina budov vypadala, jako když je zasáhly střely, které se odněkud odrazily nebo netrefily cíl. Magická věž, příliš vysoká na to, aby byla přirozená, se jediná zdála být nepoškozená. To stará Věž umění už zdaleka nebyla v tak dobrém stavu. Zdálo se, že se od ní odrazila alespoň polovina zaklínadel namířených na Magickou věž. Celé kusy staré věže byly roztavené a rozteklé, části zdiva zářily, některé římsy vykrystalizovaly a několik partií se vymklo běžným třem rozměrům. I člověk by se byl nad tím kamenem a jeho utrpením ustrnul. Ta věž snad už zažila všechno, s výjimkou zřícení. Vypadala tak zbědované, že se jí asi štítila i zemská přitažlivost.

Mrakoplaš si povzdechl a vykročil kolem její základny ke knihovně.

K místu, kde knihovna kdysi bývala.

Vpředu se tyčil začernalý oblouk vchodu a stála i většina zdí, ale větší část střechy se propadla a všechno bylo pokryto vrstvou sazí a popela.

Mrakoplaš zůstal stát a dlouhou dobu upíral na trosky nehybný pohled.

Pak upustil koberec, rozběhl se kupředu a začal se škrabat přes hromadu trosek, která z poloviny uzavírala vchod. Kameny, kterých se dotýkal, byly stále ještě teplé. Tu a tam se kouřilo z některého zničeného regálu.

Ten, kdo by v té chvíli přihlížel, by viděl, jak Mrakoplaš pobíhá sem a tam mezi kouřícími hromadami trosek, přelézá je a rozhrabuje, odhazuje napůl spálený nábytek a odtahuje těžké trámy krovu se silou skoro lidskou.

Přihlížející by viděl, že se mág několikrát zastavil, aby nabral dech, ale pak se znovu se zoufalým odhodláním pustil do další práce. Ruce měl pořezané od kusů napůl roztekléhо skla z kopule střechy. A pozorovatel by nemusel být příliš pozorný, aby zaznamenal, že Mrakoplaš polyká slzy.

Nakonec jeho prsty nahmátly něco měkkého a teplého.

Zoufalý mág odhodil stranou začernalý trám, prohrabal se vrstvou popraskaných dlaždic a nahlédl do temného prostoru pod troskami.

Tam, napůl rozdrcený spadlým trámem a do hnědá opálený ohněm, ležel velký trs přezrálých banánů.

Mrakoplaš jeden z nich velice opatrně utrhl, sedl si a pozoroval přezrálé ovoce, dokud z něj neupadla měkká špička.

Pak ho snědl.

"Neměli jsme ho nechat takhle odejít," řekla Conina.

"A jak jsme ho měli podle tebe zastavit, ty má překrásná orlice s holubíma očima?"

"Co když udělá nějakou hloupost?"

"Skoro bych řekl, že je to dost pravděpodobné," řekl Creosot dotčeně.

"Zatímco my děláme samé moudré věci a přitom v klidu sedíme na rozpálené pláži bez jídla a bez pití, co?"

"Mohla bys mi vyprávět nějakou pohádku," navrhl Creosot.

"Ale dejte pokoj."

Serif si olízl rty.

"A nebyla by alespoň nějaká krátká?" zakrákoral.

Conina si povzdechla. "Život většinou není žádná pohádka, víte?"

"Promiň, ale nedokázal jsem se ovládnout."

Teď, když slunce vystoupilo o něco výš, žhnula pláž jako slaná pec. Moře za denního světla nevypadalo o nic lépe než v noci. Vlny se pohybovaly tiše a nehlučně, jako by byly z oleje.

Pláž se táhla dlouhým mírným obloukem na obě strany a za ní nebylo vidět nic jen pár chomáčů vybledlé pouštní trávy, která dokázala vyjít s vláhou získanou z rosy. Nikde nebylo jediné stinné místečko.

"Podívejte se," navrhla Conina, "Jsme na pláži, a to znamená, že když se po ní vydáme, musíme dřív nebo později narazit na nějakou řeku, která se vlévá do moře. Takže nám stačí vydat se na jednu nebo druhou stranu."

"No ano, chladivý sněhu z úbočí Vřesové hory, ale nevíme kterým."

Nijel si povzdechl a natáhl se ke svému vaku.

"Ehm," odkašlal si, "nepomohlo by nám náhodou tohle? Já to ukradl. Promiňte."

V ruce držel lampu, která byla spolu s kobercem v tajné pokladnici.

"Je kouzelná, ne?" V hlase mu zněla naděje. "Už jsem o podobných slyšel, nestálo by to za zkoušku?"

Creosot zavrtěl hlavou.

"Ale vždyť vy jste říkal, že váš dědeček s její pomocí získal velké bohatství!" podívala se na něj Conina.

"Řekl jsem s pomocí lampy. Ale ne téhle lampy. Ne, ne. Ta původní lampa byla stará a otlučená a jednoho krásného dne přišel ten podomní obchodník a nabízel staré lampy za nové a moje prababička mu dala tu pravou za tuhle. Rodina ji od té doby chová v pokladnici jako památku na prababičku. Byla to opravdu výjimečně hloupá žena. Ta lampa samozřejmě nefunguje."

"Zkoušel jste to?"

"Nezkoušel, ale proč by ji dával pryč, kdyby fungovala, to dá rozum!"

"Tak ji trochu přetři," pobídla Conina Nijela, "tím nic nezkazíme."

"Já bych to nedělal," zavrtěl hlavou Creosot.

Nijel svítilnu neohrabaně uchopil. Měla podivný vzhled lampy, kterou někdo sestrojil jen proto, aby co nejrychleji vyhořela.

Opatrně ji přetřel.

Výsledek byl podivně prozaický. Ozvalo se slabé "žbuch" a u Nijelových nohou se objevil obláček kouře. Několik kroků od kouřového obláčku se na pláži objevila temná linka a ta vzápětí ohraničila čtverec písku, který zmizel.

Ze záhadného prostoru se na pláž vykulila postava, zastavila se a hlasitě zasténala.

Muž na sobě měl turban, opálení v drahé barvě, jakou získáte jen pod tropickým sluncem, zlatý medailon, lesklé kalhoty a pantofle se zvednutými špičkami.

Sedl si a prohlásil: "Chci to slyšet stručně a jasně. Kde jsem?"

Conina se vzpamatovala první.

"Na pláži," odpověděla.

"Jo," odpověděl džin,, já myslel, v jaké lampě? Na kterém světě?"

"Copak to nevíš?"

Džin lampu vytáhl z Nijelových poněkud ztuhlých prstů.

"Aha, to je tenhle starý krám," zabručel otráveně. "Tak to mám na smluvní dobu. Dva týdny každý srpen, jenže znáte to, jeden se pokaždé neutrhne."

"Máte na starosti hodně lamp?" zeptal se zvědavě Nijel.

"Už mám všech těch lamp až po krk," přiznal se mu džin. "Nějakou dobu už vážně uvažuju o tom, že přesedlám na prsteny. S prsteny to teď vypadá velmi nadějně. Prsteny jsou teď hrozně v módě. Promiňte, lidičky, co pro vás můžu udělat?" Poslední větu pronesl tím proslulým sebezlehčujícím tónem mnoha dealerů, který ti nešťastníci používají v mylném domnění, že se na ně lidé budou dívat o něco přívětivěji než na cizí zadek.

"My bychom -" začala Conina.

"Já chci něco k pití," vyštěkl Creosot. "A od tebe se čeká, že řekneš, že mé přání je tvým rozkazem,"

"Ale to se mýlíte, takové věci už absolutně nikdo neříká," ušklíbl se džin a odkudsi vytáhl sklenici. Pak vrhl na Creosota zářivý úsměv po dobu, která by se dala vyjádřit ve zlomcích vteřiny.

"My si přejeme, abys nás odnesl přes moře do Ankh-Morporku," pronesla pevným hlasem Conina.

Džin se zatvářil neurčitě. Pak ze vzduchu vytáhl velmi silnou knihu a začal v ní pomalu listovat.

"Jako plán to zní opravdu zajímavě," prohlásil nakonec džin. "Probereme to příští týden v úterý u oběda, ano?"

"Cože?"

"Právě teď jsem trochu v časové tísni."

"Teď jsi v -?" začala Conina.

"Skvěle, věděl jsem, že se domluvíme," vrhl na ni džin zářivý úsměv, pak se podíval na levé zápěstí a s výkřikem "Cože? To už je čas?" zmizel.

Trojice zírala na lampu v zamyšleném tichu. První se ozval Nijel. "Co se, k sakru, stalo s těmi obrovskými tlouštíky, co nosí pytlovité kalhoty a říkají, slyším a poslouchám, ó, pane?"

Creosot vztekle zavrčel. Právě dopil svůj nápoj. Ukázalo se, že je to voda plná nějakých bublinek, která páchla jako zapnutá napařovací žehlička.

"Tak něco takového si já nedám líbit," zavrčela Conina. Vytrhla Serifovi lampu z rukou a několikrát ji pohladila s takovou silou, jako by se ji pokoušela vyhladit.

Džin se tentokrát objevil o kousek dál, ale jeho příchod byl zvěstován stejně slabým výbuchem a známým obláčkem dýmu.

U ucha si držel něco prohnutého a lesklého a soustředěně poslouchal. Když uviděl Conininu rozhořčenou tvář, zamával na ni rychle volnou rukou a pozvednutím obočí a rychlým zakýváním hlavy jí dal najevo, že teď je zaměstnán jakousi prapodivnou činností, která mu momentálně brání věnovat jí plnou pozornost, ale že v okamžiku, kdy se zbaví té dotěrné osoby, která ho právě obtěžuje, může si být Conina jista, že její přání, které je jistě skvělé, chytré a dokonalé, bude jeho rozkazem.

"Já tu lampu rozbiju," řekla tiše.

Džin jí věnoval další úsměv, který by jistě okouzlil přinejmenším čtyři z každých pěti členů lékařské zubní komory, a spěšně mluvil do té věci, kterou svíral mezi ramenem a bradou.

"Fajn," říkal právě, "skvělé. Bude z toho pěkný vývar, dejte na mě. Ať se vaši lidé spojí s někým od nás, jo? Buďte po ruce, okej? Tak páčko!" Odložil podivný nástroj a s nepřítomným výrazem zasykl: "Ten hajzl!"

"Já tu lampu vážně rozbiju," opakovala Conina.

"Která lampa že to je?" zeptal se džin spěšně.

"Kolik jich máš?" chtěl vědět Nijel. "Já si vždycky myslel, že každý džin má jen jednu."

Džin jim unaveně vysvětlil, že má lamp několik. Měl jednu malou, ale dobře zavedenou lampu, kde žil během týdne, další, velmi vzácnou lampu, na malém zámečku, pečlivě zrestaurovanou lucernu na venkovském statku ve vinařské oblasti nedaleko Quirmu a v poslední době že si pořídil ještě řetěz prastarých a neužívaných lamp v oblasti ankh-morporských doků. Právě tyhle byly velmi perspektivní, protože až jednou tuhle přístavní oblast objeví ti správní lidé, změní se v magický ekvivalent několika administrativních budov a stejného počtu útulných hospůdek.

Trojice mu naslouchala stejně užasle jako ryby, které omylem vpluly na přednášku o tom, jak správně létat.

"A kdo jsou ti tví lidé, které mají zavolat ti jiní lidé?" zajímal se Nijel, na kterého všechno udělalo velký dojem, i když nevěděl co ani proč.

"No, víte, já zatím žádné zaměstnance nemám," ušklíbl se vesele džin, "ale v nejbližší době už někoho fakt zaměstnám."

"Tak, teď všichni mlčte," zarazila je pevně Conina, "a ty nás okamžitě odnes do Ankh-Morporku."

"Na vašem místě bych poslechl," naklonil se Creosot k džinoví, "protože když na vás ta mladá dáma udělá místo obličeje takovouhle krabici, je lepší udělat, co říká."

Džin zaváhal.

"Nejsem v dopravě právě nejlepší," bránil se.

"Koukej se učit," zasyčela Conina a začala si lampu významně přehazovat z ruky do ruky.

"Nejhůř jsem na tom s teleportací," vypravil ze sebe džin se zoufalým výrazem, "nemohli bychom udělat nějakou -"

"Dobrá, to stačí," prohlásila Conina podezřele klidným hlasem. "Podejte mi dva větší ploché kameny -"

"Okej, okej. Chyťte se pevně za ruce, ano? Udělám, co je v mé moci, ale byl bych nerad, kdyby se stala nějaká ošklivá chyba -"

Krulští astrofilozofové kdysi nezvratně dokázali, že všechna místa jsou ve skutečnosti místo jediné a vzdálenost mezi nimi je pouhá iluze. Tím ovšem dodali ostatním filozofům nesmírné množství materiálu k zamyšlení, protože důkaz, který podpíral jejich teorii, například mimo jiné nevysvětloval, proč existují ukazatele směru. Po mnoha letech neplodných diskusí a bojů byla celá věc předána muži jménem Li-Tin O'Wevidle, největšímu filozofovi Zeměplochy. Ten po delším bádání prohlásil, že je sice pravda, že všechno je prakticky na jednom místě, ale je to prý místo neobyčejně rozlehlé.

A tak byl obnoven duševní řád. Vzdálenost je koneckonců naprosto subjektivní veličina a magická stvoření si ji mohou upravit podle vlastních potřeb.

Ale ne všechna to dokážou dokonale.

Mrakoplaš zničeně seděl na začernalých ruinách knihovny a neustále se pokoušel přijít na to, co je na nich divného.

Tak pro začátek, řekl si, všechno. Bylo přece nemyslitelné, že by někdo spálil knihovnu. Byl to největší zásobník magie na celé Ploše. Podpírala veškeré mágstvo. Každé zaklínadlo, každé sebejednodušší zaříkadlo bylo zapsáno v některé z jejích knih. Spálit je, to bylo jako…, bylo jako…, jako…

Nebyly tady ty správné zbytky. Spousta popela ze dřeva, stovky zčernalých řetězů, ožehlé kameny, hromady jemné suti. Ale desetitisíce knih neshoří jen tak. Všude by musely zůstat zbytky silných desek, kování a hromady jemného papírového popela. A nic takového tady nebylo.

Mrakoplaš prohrábl nejbližší hromádku špičkou nohy.

Do knihovny vedl jen jediný vchod. Pod ní se rozkládaly sklepy - i ze svého místa viděl schody do podzemí, zasypané troskami a odpadky -, ale tam dolů by se všechny knihy v žádném případě nevešly. Teleportovat se také nedaly - vůči takové magii byly imunní. Každý, kdo by zkusil něco podobného, by skončil s mozkem v klobouku.

Kdesi vysoko zazněl výbuch. Zhruba v polovině výšky Magické věže se vytvořil prstenec oranžového ohně, pomalu se vznesl a rostoucí rychlostí vyrazil ke Quirmu.

Mrakoplaš si poposedl na svém provizorním sedátku a zvedl hlavu k Věži umění. Měl takový nejistý pocit, že mu věž pohled oplácí. Stavba neměla jediné okno, ale na okamžik se mu zazdálo, že za pobořeným cimbuřím zahlédl jakýsi pohyb.

Zamyslel se nad tím, jak je asi Věž umění stará. Byla jistě starší než Univerzita. A jistě starší než město, které se postupně nahloučilo kolem Univerzity jako suť kolem hory. Možná že byla starší než celý zeměpis. Bývaly doby, kdy vypadaly světadíly jinak, pokud tomu Mrakoplaš dobře rozuměl, ale postupně se tak nějak přitulily k sobě, jako štěňata v košíku. Snad sem věž vyplavily kamenné vlny z úplně jiného světa. Nebo tady stála ještě dřív, než vznikla Zeměplocha, ale tuhle myšlenku Mrakoplaš raději rychle zahnal z hlavy, protože vyvolávala nevhodné otázky typu: kdo ji tady v tom případě postavil a proč.

Prozkoumal své svědomí.

Říkalo mu: žádné připomínky, poslouž si.

Mrakoplaš vstal a oprášil si z roucha prach a popel, přičemž se mu podařilo smést si z oděvu i část zvetšelých ozdob z červeného sametu. Sundal si klobouk, a když se bez valného úspěchu pokusil narovnat mu špičku, posadil si jej zase na hlavu.

Pak se trochu nejistě vydal k Věži umění.

Dole, na jejím úpatí, byly velmi malé a staré dveře. Vůbec ho nepřekvapilo, že se otevřely samy od sebe dřív, než se jich stačil dotknout.

"To je ale zvláštní místo," rozhlížel se Nijel, "myslím ty zvláštně zakřivené stěny a tak."

"Kde to vlastně jsme?" zeptala se Conina.

"Je tady k mání nějaký alkohol?" zajímal se Creosot. "Ale asi ne," dodal vzápětí zklamaně.

"A proč se to tak kývá?" zamračila se Conina. "V životě jsem neviděla dům, který by měl kovové stěny." Pak zavětřila. "Necítíte olej?" dodala s podezřením.

Objevil se džin, i když tentokrát bez kouře a zmatených pokusů s padacími dveřmi. Bystrý pozorovatel by si na první pohled všiml, že se drží tak daleko od Coniny, jak to jenom jde, aniž by to působilo podezřele.

"Všichni jsou okej?" zahlaholil.

"To je Ankh?" zajímala se Conina. "Poslyš, když jsme chtěli, abys nás tam dopravil, počítali jsme, že nás vyložíš někde, kde jsou dveře."

"Jste na cestě," uklidňoval ji džin.

"A v čem cestujeme?"

Něco na způsobu, jakým duch lampy zaváhal, mělo za následek, že Nijelovy myšlenky, byť s pevným startem, dorazily k cíli v neuvěřitelně krátkém okamžiku. Podíval se na lampu, kterou stále ještě svíral v ruce.

Opatrně s ní zatřásl. Podlaha pod nohama se jim divoce zakývala.

"No to snad…" začal. "To je přece fyzicky nemožné!"

"My jsme v lampě?" zúžila Conina oči.

Nijel se pokusil nahlédnout do lampy otvorem pro knot a místnost se znovu zakývala.

"Z toho si nic nedělejte," zazubil se džin. "Pokud vám můžu radit, uděláte líp, když na to nebudete myslet."

Pak jim vysvětlil - i když slovo "vysvětlil" je v tomto případě výraz silně nadnesený -, že je možné cestovat světem v malé lampě, kterou nese jeden z účastníků výpravy. Lampa se přesouvá v prostoru, protože ji nese jeden z těch uvnitř, a to je umožněno za a) zlomovou povahou základů reality, což zjednodušeně znamená, že si můžeme cokoliv a všechno představit všude a kdekoliv, a tedy i uvnitř čehokoliv a všeho, potažmo tedy i sebe sama, neboli tohotéž, b) netradičním a tvořivým přístupem ke styku s veřejností. Trik spoléhal na to, že fyzikální zákony nestačí ten podvod zaregistrovat před ukončením cesty.

"Za takových okolností je opravdu lepší na to nemyslet, no ne?" uzavřel džin svou řeč.

"Jako je lepší nemyslet na růžového nosorůžce?" prohlásil Nijel a pobaveně se zasmál, když k němu všichni otočili tázavé pohledy.

"To byla taková hra, kterou jsme hráli," řekl. "Museli jste se vyhýbat myšlence na růžového nosorůžce." Pak si odkašlal. "Neříkám, že to byla zrovna nějaká skvělá hra."

Znovu se pokusil nahlédnout do lampy.

"Taky se mi zdá," zavrtěla hlavou Conina.

"Hm," ozval se džin, "nedal by si někdo kávu? Nějakou hudbu? Partičku VrV?"

"Co takhle něco k pití?" ožil Creosot.

"Bílé víno?"

"To je hnusná břečka."

Džin se zatvářil šokované.

"Jenže červené je špatné na -" začal.

"- ale co si takhle trochu zatokat?" pospíšil si Creosot. "Nebo třeba trochu sauternského? Ale žádné ozdobné lžičky ani paraplíčka." Pak Creosotovi došlo, že takhle se na džina asi nemluví. Trochu se sebral. "Tak tedy žádná paraplíčka, při pěti měsících Nasreemu. Žádný ovocný salát, olivy, ohýbací brčka, citrónová kůra nebo skleněné opičky na ozdobu, tak ti přikazuji při sedmnácti sarudinských sideritech -"

"Já nejsem duch deštníků," odpověděl mu džin uraženě.

"Je tady spousta místa, proč to trochu nevybavíš nábytkem?" zeptala se Conina.

"Víte, čemu nerozumím?" řekl Nijel. "Když jsme všichni v té lampě, kterou držím, tak ten já, co je uvnitř té lampy, drží ještě menší lampu a v té lampě -"

Duch lampy varovně zamával rukama.

"Nemluv o tom!" přikazoval. "Prosím!"

Nijel nakrčil obočí. "Jasně že ne," přikývl, "ale to mě musí být celá řádka, co?"

"Je to všechno cyklická záležitost, ale hele, buď tak laskav a přestaň na nás upozorňovat…, momentík… A do prdele!"

Ozval se tichý, nepříjemný zvuk, protože vesmíru konečně došlo, co se děje.

Ve věži byla tma. Celé její nitro pokrývala vrstva prastaré temnoty, kralující tady od počátku lidstva, a ta teď odmítala vpustit nafoukané denní světlo, které se sem snažilo vetřít s Mrakoplašem. Cítil, jak se pohnul vzduch, když se za ním dvířka s bouchnutím zavřela. Tma se přelila nazpět a prostor, který předtím zabíralo světlo, vyplnila tak dokonale, že by spoj nebyl vidět, ani kdyby tam světlo zůstalo.

Vnitřek věže byl cítit starobylostí, ve které jen velmi podezřívavý člověk ucítil závan havraního trusu.

Vyžadovalo to skutečně velkou dávkou odvahy, stát v té naprosté tmě. Mrakoplaš jí sice tolik neměl, ale přece jen zůstal na místě.

Najednou mu začalo něco čenichat kolem nohou a Mrakoplaš doslova zdřevěněl. Jediný důvod, proč se nedal na útěk, byl ovšem v tom, že měl strach, aby nešlápl na něco ještě horšího.

Pak se jeho ruky velmi jemně dotklo něco jako stará a vlahá kožená rukavice a nějaký hlas řekl: "Oook."

Mrakoplaš zvedl hlavu.

Temnota se na jediný kratičký okamžik rozestoupila a Mrakoplaš viděl.

Celá věž byla zevnitř obložena knihami. Celé náruče jich ležely na každém stupni polorozpadlého spirálového schodiště, které vedlo nahoru k ochozu. Byly poskládány na zemi, i když by bylo možná přesnější říci, že se tam tísnily. Ležely - no dobrá-, tak tedy hřadovaly na každé chatrné římse a v každém výklenku.

Pozorovaly ho jakýmsi zvláštním způsobem, který neměl nic společného s obyčejnými šesti smysly. Knihy dovedou skvěle vyjadřovat myšlenky, i když se nemusí pokaždé shodovat s jejich vlastním míněním, samozřejmě, a Mrakoplaš v téhle chvíli pochopil, že se mu snaží něco sdělit.

Znovu se zablesklo. Uvědomil si, že světlo přichází od Magické věže a do Věže umění proniká horem otvorem nad schodištěm.

Při tomhle záblesku odhalil Hafala, který mu dýchavičně sípal na pravou nohu. V tom okamžiku se mu o něco ulevilo. Teď ještě kdyby odhalil původ toho tichého škrabavého zvuku, který se mu ozýval těsně vedle levého ucha.

Další záblesk a Mrakoplaš zjistil, že se dívá přímo do žlutých očí Patricije, který trpělivě škrabal drápky na sklenici, ve které byl uvězněn. Jeho činnost byla pomalá a nevzrušená. Zdálo se, že malý ještěr se ani tak nepokouší uniknout z vězení, ale je prostě zvědavý, jak dlouho mu bude trvat, než se prohrabe skleněnou stěnou své láhve od okurek.

Mrakoplaš se podíval na hruškovitou knihovníkovu postavu.

"Jsou jich přece desetitisíce," zašeptal a jeho hlas okamžitě nasály a pohltily nejbližší řady knih. "Jak jste je sem všechny dostal?"

"Oook, oook."

"Cože udělaly?"

"Oook," opakoval knihovník a několikrát při tom zamával olysalými lokty.

"Přeletěly?"

"Oook!"

"Vážně to umějí?"

"Oook," přikyvoval horlivě knihovník.

"To musel být fantastický pohled. To bych jednou hrozně rád viděl."

"Oook."

Bohužel, ne všechny knihy to dokázaly. Většina důležitých grimoárů sice požár přežila, ale sedmidílný herbář přišel v plamenech o rejstřík a mnohé vícedílné spisky oplakávaly některý ze svých dílů. Pěkná řádka knih měla na vazbách začernalé spáleniny, jiné přišly o desky a za některými se dokonce táhly po dlažbě jejich vlastní nitě.

Zazářila sirka a většina knih se poplašeně přitiskla ke stěnám. Byl to však jen knihovník, který zapálil svíci a teď vrhal na podlahu a jednu zeď stín takové velikosti, že by klidně mohl zlézat mrakodrapy.

U jedné stěny měl knihovník přistavený velký stůl a ten byl z poloviny pokryt tajemným nářadím, nádobami se vzácnými lepidly a knihařským lisem, ve kterém se už lisoval jeden z nebohých svazků. Jen tu a tam po knize přeběhlo několik slabých záblesků magické záře.

Knihovník vstrčil svíci Mrakoplašovi do ruky, zvedl ze stolu skalpel a větší pinzetu a sehnul se nad roztřesenou knihou. Mrakoplaš zbledl.

"Ehm," prohlásil slabým hlasem, "nevadilo by vám, kdybych si skočil trochu na vzduch? Nesnáším pohled na klih, vždycky omdlím."

Knihovník rozhodně zavrtěl hlavou a ukázal palcem na podnos s nástroji.

"Oook," přikázal. Mrakoplaš nešťastně přikývl a poslušně mu podal dlouhé nůžky. Pak bolestivě zamrkal, když knihovník vystřihl několik těžce poškozených stran a odhodil je na podlahu.

"Co jí to vlastně děláte?" zeptal se.

"Oook."

"Vážně? Slepé střevo? Oh."

Lidoop, aniž zvedl hlavu, znovu trhnul palcem. Mrakoplaš vylovil z nářadí na podnosu jehlu s navlečenou konopnou nití a podal mu ji. Následovalo ticho přerušované jen skřípotem nitě protahované pergamenem. Po chvíli se knihovník narovnal a řekl:

"Oook."

Mrakoplaš vytáhl z kapsy kapesník a osušil orangutanovi čelo.

"Oook."

"Není zač. Bude - dostane se z toho?"

Knihovník přikývl. Z řad knih se ozval slabý, ale mnohohlasý vzdech úlevy.

Mrakoplaš si sedl. Knihy měly strach. Přesněji řečeno, byly k smrti vyděšené. Při pomyšlení na nedalekého supermága jim po hřbetech běhal mráz a jejich pocity se kolem Mrakoplaše svíraly jako čelisti svěráku.

"Dobrá," řekl nakonec, "ale co s tím můžu udělat?"

"Oook." Knihovník vrhl na Mrakoplaše šibalský pohled, jaký by člověk vrhl přes vrchol brýlí, přestože samozřejmě žádné brýle neměl, a natáhl se pro další knihu.

"Chtěl jsem říct, no vždyť víte, nejsem v magii nijak zvlášť dobrý."

"Oook."

"Ten Magický prazdroj, ze kterého teď magie prýští, to je strašlivá věc. To je původní materiál, ještě ze dnů úsvitu času. Nebo přinejmenším z doby jeho snídaně."

"Oook."

"Supermág a jeho magie nakonec zničí všechno, že?"

"Oook."

"Takže je už načase, aby to všechno někdo zarazil, že?"

"Oook."

"No jo, jenže to nemůžu být já, copak to nechápete? Když jsem se vracel do Ankh-Morporku, myslel jsem si, že třeba ano, ale ta věž! Je tak obrovská! Vždyť musí být opevněna proti veškeré magii. Když s tím nedokážou nic udělat ti nejmocnější mágové, jak by se to mohlo podařit mně?"

"Oook," souhlasil knihovník a zručně opravoval poškozený hřbet.

"No tak vidíte, já si myslím, že tentokrát by mohl pro změnu svět zachránit zase někdo jiný. Já se na to vůbec nehodím."

Lidoop přikývl, natáhl dlouhou paži přes stůl a sebral Mrakoplašovi z hlavy klobouk.

"Hej!"

Knihovník si ho nevšímal a zvedl ze stolu nůžky.

"Koukněte, to je můj klobouk, jestli vám to nevadí, a neodvažujte se něco takového udělat s mým…"

Vrhl se kupředu a byl za svou snahu odměněn opatrnou ranou do hlavy, která by ho byla jistě překvapila, kdyby se nad ní mohl zamyslet. Knihovník se sice šoural knihovnou jako líný a dobromyslný nafukovací balon, ale pod kůží, která mu byla velká, se ukrývala dokonalá konstrukce kostí poháněná tak mocnými svaly, že byly schopné prohnat zmozolnatělé kotníky jeho zaťaté pěsti dubovou fošnou. Narazit na knihovníkovu paži bylo jako narazit na chlupatou ocelovou tyč.

Hafal začal skákat sem a tam a vzrušeně kňučel.

Mrakoplaš ze sebe vyrazil nepřeložitelný výkřik zuřivosti, odrazil se ode zdi, sehnul se pro velký kámen, který chtěl použít jako provizorní obušek, nakročil kupředu a ztuhl na místě.

Knihovník se krčil uprostřed věže a jeho nůžky se dotýkaly - nestříhaly - Mrakoplašova klobouku.

A lidoop se na Mrakoplaše šklebil.

Stáli nějakou chvíli jako sousoší. Pak lidoop odhodil nůžky, oprášil z klobouku několik pomyslných smítek, narovnal jeho špičku a položil klobouk Mrakoplašovi na hlavu.

Několik vteřin poté si vyplašený Mrakoplaš uvědomil, že drží v natažené ruce nad hlavou velký a velmi těžký kámen. Naštěstí se mu ho podařilo odklonit stranou dřív, než se kámen vzpamatoval ze šoku a než ho napadlo padnout mágovi na hlavu.

"Aha," řekl, opřel se o zeď a poškrabal se na loktech. "Tohle všechno by mi mělo něco naznačit, že? Taková morální lekce, aby se Mrakoplaš ukázal ve svém pravém já, nechme ho, ať si sám zjistí, o co je vlastně ochotný bojovat, co? No, musím říct, že to byl hrozně laciný trik. A mám pro vás jednu novinku. Jestli si myslíte, že to na mě zabralo -" chytil klobouk za okraj, "- tak vy si teda myslíte, že to na mě zabralo. Jestli si o mně tedy myslíte tohle…, tak byste si měl rychle myslet něco jiného… No jo, poslyšte, já to… Když tedy myslíte."

Hlas se mu postupně vytratil. Nakonec pokrčil rameny.

"Tak dobře, ale když si to tak všechno promyslíte, vážně, co bych s tím mohl dělat?"

Knihovník odpověděl rozmáchlým gestem, které naznačovalo stejně jasně, jako kdyby řekl "oook", že Mrakoplaš je mág, má klobouk, největší knihovnu magických knih na světě a věž. To by se dalo považovat za všechno, co může magický praktik potřebovat. Opice, malý dýchavičný teriér a ještěr v láhvi od okurek byli jakési přídavky k dobru.

Mrakoplaš ucítil na noze nějaký tlak. Hafal, který chápal velice pomalu, zmáčkl bezzubými dásněmi špičku Mrakoplašova střevíce a divoce ji sál.

Chytil psíka za kůži vzadu na krku a za ten chlupatý pahýlek na opačném konci, kterému budeme pro nedostatek přesnějších slov říkat oháňka, a opatrně ho vzal do náruče.

"Tak dobře," zabručel. "Ale měl byste mi to všechno vyprávět od začátku."

Pohled od Nakřápnutých hor na Ankh-Morpork, který se, podobný natrženému sáčku s nákupem, rozkládal uprostřed nedohledných Stoských plání, byl celkem impozantní. Zařikadla a zaklínadla, která minula svůj cil nebo se odrazila špatným směrem, se rozpínala na všechny strany a vzhůru a vytvořila oblak v podobě mísy, v jehož středu neustále blýskala podivná různobarevná světla.

Všechny silnice i stezky vedoucí z města byly přeplněny uprchlíky a každý hotel a hostinec u cesty byl nacpaný. Nebo téměř každý.

Zdálo se, že příjemnému malému hostinci stojícímu v nevelkém hájku na cestě do Quirmu se všichni vyhýbali. Nebylo to tím, že by měli lidé strach do něj vstoupit, bylo to tím, že pro tuto chvíli jim nebylo dopřáno si ho všimnout.

Zhruba tři sta metrů od hostince se najednou prapodivně zavlnil vzduch a na koberec rozkvetlé levandule vypadly doslova odnikud tři postavy.

Ležely chvíli nehybně ve voňavém porostu, až se jim nakonec pomalu začalo vracet vědomí. Pak se ozval Creosot. "Kde bychom tak mohli být, co myslíte?"

"Je to cítit jako šuplík se spodním prádlem," řekla Conina.

"Ale ne s mým," zaprotestoval pevným hlasem Nijel.

Opatrně se narovnal a dodal: "Neviděli jste náhodou tu lampu?"

"Zapomeň na ni. Asi ji někde prodal, aby si mohl za výtěžek postavit vinárnu," zavrtěla hlavou Conina. Nijel se začal přehrabávat v hustém koberci voňavých kvítků, až nakonec nahmátl jakýsi malý kovový předmět.

"Mám ji!" zaradoval se.

"Hlavně ji netři!" vykřikli jeho společníci dvojhlasně. Jejich upozornění už stejně přišlo pozdě, ale na tom nakonec vůbec nezáleželo, protože i když už Nijel stačil lampu opatrně přejet rukávem, stalo se jediné. Ve vzduchu, zhruba ve výši očí, se objevil žhnoucí narudlý nápis, ze kterého se kouřilo.

"Haló?" četl Nijel nahlas. "Prosím, neodkládejte svou lampu. Jsme rádi, že jste se obrátili právě na nás. Pokud nám po zaznění tónu oznámíte své přání, stane se naším rozkazem. Mezitím si užijte hezkou věčnost." K tomu Nijel dodal: "Víte, skoro bych řekl, že si toho nabral trochu moc."

Conina mlčela. Upírala pohled přes pláň k rozbouřenému kotli magie. Občas se z něj vynořilo nějaké osamocené zaklínadlo a odletělo směrem k některé z bližších magických věží. Navzdory stoupajícímu slunci a citelnému oteplení se otřásla.

"Musíme se tam dostat co nejdřív," řekla. "Je to strašně důležité."

"Proč?" podivil se Creosot. Jediná sklenka vína, kterou vypil, ho nestačila vrátit do té bezstarostné nálady, ve které v posledních dnech byl.

Conina otevřela ústa a - pak udělala něco u ní nevídaného - zase je beze slova zavřela. Bylo zbytečné, aby vysvětlovala, že každý osamocený gen v těle ji žene kupředu, dokazuje jí, že by se měla vrhnout do akce a že obrazy mečů a řemdihů neustále útočí na kadeřnický salon jejího svědomí.

Nijel na druhé straně nic takového necítil. Jediné, čím se mohl dát hnát on, byla obrazotvornost, ale té měl zato tolik, že by po ní mohla plout středně velká válečná galéra. Podíval se k městu s výrazem, který, nebýt jeho ustupující brady, vyjadřoval by sklonem čelisti pevné odhodlání.

Creosot si uvědomil, že je v menšině.

"Myslíte, že tam budou mít něco k pití?"

"Spousty," přikývl Nijel.

"No, to by mi mohlo pro začátek stačit," rozveselil se poněkud Serif. "Tak dobrá, veď nás, broskvoprsá dcero -"

"A žádnou poezii, prosím."

Zvedli se z voňavého koberce a pustili se dolů svahem, až narazili na cestu, která vedla k již dříve zmíněnému hostinci neboli, jak Creosot trval na svém, karavanseraji.

Chvíli váhali, zda mají vstoupit dovnitř. Nezdálo se, že by tady byli nějací hosté. Jenže Conina, jejíž původ a výchova ji nabádaly k tomu, aby se plížila kolem zadních vchodů budov, našla na dvoře za domem uvázány čtyři koně.

Trojice si koně zamyšleně prohlížela.

"To by byla krádež," nadhodil nakonec Nijel.

Conina otevřela ústa, aby s ním souhlasila, a než se stačila ovládnout, vyletěla z ní slova "no a co?". Pokrčila rameny.

"Možná že kdybychom tady nechali nějaké peníze -" navrhl mladík.

"Na mě nekoukej," ohradil se Creosot.

"- nebo jim třeba aspoň napsali lístek a nechali ho tady. Nebo tak něco. Nemyslíte?"

Místo odpovědi se Conina vyhoupla do sedla největšího zvířete, které podle vzhledu a výstroje patřilo nějakému vojákovi. Kůň byl doslova ověšený zbraněmi.

Creosot nejistě vylezl do sedla dalšího koně - poněkud neklidného hnědáka, a povzdechl si.

"Už zase má obličej jako krabici," zabručel. "To já raději udělám, co říká."

Nijel pozoroval oba zbývající koně se silným podezřením. Jeden z nich byl hrozně velký a výjimečně bílý, ne v takové té našedlé běli, na kterou se zmůže většina bílých koní, ale v plném, jasném odstínu mladé slonoviny, pro nějž se Nijelovi dral z podvědomí na jazyk výraz "sněhově oblačný". Mladíkovi se také na okamžik zazdálo, že zvíře by mohlo být chytřejší než on.

Raději si vybral toho druhého. Ten byl sice trochu hubený, ale klidný a poslušný a Nijelovi se už po dvou neúspěšných pokusech podařilo dostat se do sedla.

Vyrazili.

Zvuk dunících kopyt snad ani nepronikl chmurou, která obestírala celý hostinec. Hospodský se pohyboval jako někdo ve snu. Věděl, že má hosty, dokonce s nimi mluvil, viděl je sedět kolem stolu u ohně, ale kdybyste se ho zeptali, s kým to mluví nebo koho to obsluhuje, nevěděl by. To proto, že lidský mozek naštěstí dokáže nebrat na vědomí věci, které nechce vědět. A mozek hospodského by dokázal ochránit i bankovní sejf.

A ty nápoje! O většině z nich v životě neslyšel, ale na policích nad sudy s pivem se objevovaly další a další podivně tvarované láhve s exotickými vinětami. Potíž byla v tom, že kdykoliv se nad tím pokusil zamyslet, myšlenky se mu rozběhly na všechny strany…

Postavy kolem stolu zvedly hlavy od karet.

Jedna z nich pozvedla dlaň. Byla to ta část, která je na konci paže, a skládala se z pěti jednotlivých kousků, a mozek hospodského proto svému majiteli tvrdil, že je to dlaň s prsty.

Jednu věc ovšem hostinského mozek nedokázal. Změnit hlasy. Tenhle zněl, jako když někdo tluče do skály svazkem olověných plechů.

BARMANE…

Hospodský tiše zasténal. Plazmové hořáky hrůzy se pomalu, ale jistě propalovaly ocelovými vraty jeho vědomí.

OKAMŽIK… TAKŽE BYCHOM SI DALI JEŠTĚ JEDNOU - COŽE JSME TO MĚLI NAPOSLED?

"Krvavou Máru." Tenhle hlas zněl tak, že i docela obyčejná objednávka nápojů zněla jako otevřené vyhlášení války.

AHA, JO. A -

"Já měl malý egg nog," přidal se Mor.

TAKŽE DALŠÍ EGG NOG.

"S třešničkou."

SPRÁVNĚ, potvrdil těžký hlas. PRO MĚ TO BUDE MALÉ PORTSKÉ A, mluvčí vrhl přes stůl pohled na čtvrtého člena společnosti a povzdechl si, ASI BYSTE MĚL PŘINÉST DALŠÍ MISKU BURÁKŮ.

Zhruba o tři sta metrů dál, cestou k městu, se koňští zloději pokoušeli vypořádat s novou zkušeností.

"Musím říct, že je to dokonale klidná jízda," vypravil ze sebe nakonec Nijel.

"Ano, a což teprve ten - ten dokonalý výhled," souhlasil slabým hlasem Creosot.

"Stejně si ale říkám, jestli jsme opravdu udělali dobře," nadhodil Nijel.

"Ale hýbeme se a to je důležité, nemyslíte?" vskočila jim dotčeně do řeči Conina. "Tak nebuď malicherný."

"No, já jen, že dívat se na kupovitou oblačnost shora je trochu…"

"Nechtěl bys chvíli mlčet?"

"Promiň."

"A navíc to nejsou kumuly, jsou to straty. V nejlepším případě stratokumuly."

"No jo," zabručel nešťastný Nijel.

"Záleží na tom?" prohlásil popuzeně Creosot, který se zavřenýma očima pevně svíral koňský krk. "Jaký je v tom rozdíl?"

"Asi tak tři sta metrů."

"Och."

"Možná jenom dvě stě padesát," připustila Conina.

"Ach."

Magická věž se chvěla. Pod stropy klenutých komnat a zářících chodeb se převaloval barevný dým. Ve velké místnosti na jejím vrcholu, kde byl vzduch hustý, jakoby mastný a páchl roztopeným cínem, už několik mágů omdlelo v důsledku nesmírného psychického zatížení v boji. Stále jich však zbývalo dost. Seděli ve velkém kruhu a tváře jim bledly soustředěním.

Z vrcholu Penízovy hole vyletěl proud syrové magie, zamířil ke středu magického osmiúhelníku a pozorný pozorovatel by mohl zachytit jemný třpyt vzduchu v místech, kudy síla proletěla.

Na okamžik se v magickém obrazci objevily podivné stíny, ale ty vzápětí zmizely. Uvnitř osmiúhelníku se měnily samotné základy reality.

Mykadlo se otřásl a odvrátil oči pro případ, že by se v nejasné záři zjevilo něco, co by nebyl schopen ignorovat.

Před skupinou starších mágů, kteří ještě přežili, se ve vzduchu vznášel model Zeměplochy. Když se teď na něj Mykadlo znovu podíval, viděl, že drobné narudlé světélko v místě, kde se rozkládalo město Quirm, právě zhaslo.

Ve vzduchu to tiše zapraskalo.

"Takže Quirm byl zničen," zamumlal Mykadlo.

"To znamená, že už zbývá jen Al Kali," dodal další mág.

"Ale tam je zato někdo velmi mocný."

Mykadlo zachmuřeně přisvědčil. Míval Quirm rád - bylo to - bývalo to - příjemné malé město na pobřeží Krajového oceánu.

Poněkud nepřítomně si vybavil, jak Quirm navštívil jako malý chlapec. Na okamžik se jeho myšlenky smutně ponořily do šťastné minulosti. Vzpomínal si na zvláštní vůni záplavy muškátů, které zdobily okna i truhlíky před domy. Ulice byly křivolaké, dlážděné kočičími hlavami a většina z nich směřovala po úbočí vrchu dolů k moři.

"Rostly na každé zdi," řekl nahlas. "Červené a růžové. Byly červené a růžové."

Ostatní mágové na něj vrhli udivené pohledy. Dva nebo tři z nich, jejichž vědomí bylo v příliš paranoidním stavu dokonce i na mága, vrhli několik rychlých podezřívavých pohledů po okolních stěnách.

"Není ti něco?" zeptal se jeden z nich.

"Hm?" zvedl Mykadlo nepřítomně hlavu. "Oh. Ne, nic, promiňte. Trochu jsem se v myšlenkách zatoulal."

Potom se podíval na Peníze, který seděl na jedné straně kruhu s holí položenou napříč na kolenou. Chlapec na první pohled vypadal, jako když usnul. Možná že skutečně spal. Jenže Mykadlo cítil v hlubinách své zmučené duše, že hůl nespí, ale pozoruje ho a pátrá v jeho mysli.

Ona věděla. Věděla dokonce o rudých a růžových muškátech.

"Nikdy jsem si nepřál, aby to dopadlo takhle," řekl najednou Mykadlo tiše. "Jediné, co jsme ve skutečnosti chtěli, byla špetka úcty."

"Víš určitě, že ti nic není?"

Mykadlo nepřítomně přisvědčil. Když se jeho kolegové znovu soustředili, začal si je po očku prohlížet.

Nějak se stalo, že všichni jeho staří přátelé zmizeli. Ne, ne přátelé, mág žádné přátele nemá, tedy rozhodně ne mezi mágy. Ne, bylo třeba to vyjádřit jiným slovem. Ach, ano, to je ono. Nepřátelé. Jenže to byla velmi spořádaná skupina nepřátel. Gentlemani. Výkvět své profese. Smetánka. Ne jako tihle lidé, kteří se jeden vedle druhého dostali na

svá vysoká místa teprve potom, co se objevil supermág.

No ano, pomyslel si unaveně, na hladině často plavou i jiné věci, než je smetana.

Obrátil svou pozornost k Al Kali a opatrně se pokoušel zkoumat město svou myslí. Dobře věděl, že mágové v Al Kali dělají přesně totéž a snaží se najít jakoukoliv slabinu v obraně.

Pomyslel si: mohl bych být tou slabinou v obraně právě já? Pozinkl se mně pokoušel něco říci. A bylo to něco o té holi. Mág by se měl spoléhat na svou hůl, ne obráceně…, ona ho řídí, vede ho…, přál bych si, abych byl Pozinkla poslouchal…, ne, to je špatné, stává se ze mě slabina…

Pokusil se znovu, osedlal si proud síly a přenesl své myšlenky do nepřátelské věže. Tam už používal magii dokonce i sám Krajj. Mykadlo rychle upravil vlnu a proklouzl kolem ochranných mentálních stěn, které měly odrazit kohokoliv zvenčí.

Duševním zrakem zachytil vnitřek Magické věže v Al Kali, a když obraz zaostřil, spatřil…

…Zavazadlo cválalo světélkujícími chodbami. Teď už bylo rozzuřené skoro k nepříčetnosti. Vzbudili ho ze spánku, ožehli ho plameny, zaútočilo na ně několik mytických, a teď už následkem toho vyhynulých zvířat, zažilo strašlivou bolest hlavy, a ke všemu ještě teď, když vběhlo do Velké síně, uvidělo před sebou klobouk. Ten strašný klobouk, příčinu všech svých příkoří a svízelů. Rozhodným krokem znovu vykročilo…

Mykadlo, který zkoumal sílu odolnosti Krajjovy mysli, cítil, jak se soustředění jeho protivníka bortí. Na okamžik se díval jeho očima a zahlédl zavalitý hranatý předmět s oblým víkem, který se k němu blíží po kamenné podlaze. Krajj se na okamžik pokusil přesunout své soustředěné myšlenky a v tom okamžiku Mykadlo, pro nějž to byl stejný podmíněný reflex jako pro kočku, která vidí mihnout se po podlaze něco malého a pískajícího, udeřil.

Nebyl to silný úder. Nebylo ho ani třeba. Krajjova mysl se pokoušela vyvážit a usměrnit nesmírné síly, a tak zvrátit ji z rovnovážného stavu nebylo nic těžkého.

Krajj napřáhl ruku, aby zničil Zavazadlo, ze rtů se mu vydral zárodek nikdy nedokončeného výkřiku a velkovezír implodoval.

Mágové kolem Krajje měli dojem, že zahlédli, jak se ve zlomku vteřiny zmenšil a zmizel. Na okamžik se jim na sítnicích zachvěla jeho černá silueta…

Ti chytřejší z nich se už v tom okamžiku dali na útěk.

A všechna magie, kterou kontroloval, se v jednom jediném náporu osvobodila a uvolnila. Výbuch roztrhal na kusy nejprve klobouk, pak zničil několik nejspodnějších pater věže, která se samozřejmě v důsledku toho zřítila, a nakonec smetl větší část toho, co ještě zbývalo z města.

Na halu v Al Kali bylo soustředěno tolik mágů v Ankh-Morporku, že souhlasná rezonance provázející výbuch jimi mrštila přes celou místnost. Mykadlo dopadl na záda a klobouk se mu svezl do očí.

Zvedli ho, oprášili a s oslavnými výkřiky ho nesli k Penízovi, i když několik starších mágů se všeobecného veselí neúčastnilo. Peníz si jich nevšímal.

Mykadlo se chvíli beze slova díval dolů do chlapcova obličeje a pak si pomalu přiložil ruce k uším.

"Slyšíte je taky?" řekl.

Mágové zmlkli. Mykadlo byl stále ještě dost silný a zvuk jeho hlasu by byl umírnil i bouři.

Penízovi zablesklo v očích.

"Já nic neslyším."

Mykadlo se obrátil k ostatním mágům.

"A vy je taky neslyšíte?"

Potřásali hlavami. Jeden z nich řekl: "A co bychom měli slyšet, bratře?"

Mykadlo se usmál a jeho úsměv byl širokým, nepřítomným úsměvem šílence. Dokonce i Peníz o několik kroků ustoupil.

"No, už brzo je uslyšíte," řekl starý čaroděj. "Vy jste je přivolali. Uslyšíte je všichni. Ale nebudete je poslouchat dlouho, to mi věřte." Odstrčil jednoho z mladších mágů, který ho držel za ruce, a postoupil k Penízovi.

"Ty, jako Magický prazdroj, přivádíš obrovské množství mocné magie, ale s ní sem proudí a pronikají i jiné věci," obvinil ho. "I ostatní jim tu a tam otevřeli nějakou tu cestičku, ale ty jsi jim postavil dálnici!"

Najednou se vrhl kupředu a vytrhl Penízovi z ruky jeho černou hůl a pozvedl ji nad hlavu, aby ji roztříštil o zeď.

Když mu hůl úder oplatila, Mykadlo ztuhl. Pak mu na kůži začaly vyskakovat velké puchýře…

Většina mágů stihla odvrátit hlavy. Ale několik z nich - a takoví se najdou vždycky - celou scénu s morbidním zájmem pozorovalo.

I Peníz přihlížel. Oči se mu úžasem rozšířily. Jedna ruka mu vyletěla ke rtům. Pokusil se odvrátit. Nešlo to.

"Jsou to přece jen kumuly." "No, tak to mě fakt uklidňuje," vypravil ze sebe Nijel.

VÁHA S TÍM NEMÁ CO DĚLAT. MŮJ OŘ UNESE NAJEDNOU CELÉ ARMÁDY. DOKÁŽE PŘENÉST CELÉ MĚSTO. TAK JEST, DOKÁŽE ODNÉST COKOLIV, ALE VŠECHNO CHCE SVŮJ ČAS, vysvětloval Smrť. ALE TEBE TAM NEODNESE.

"Proč ne?"

JDE PŘECE O TO, JAK TU KTEROU VĚC VIDÍŠ, CHÁPEŠ?

"No vždyť by to vypadalo docela dobře, nezdá se ti?" nadhodil opatrně Válka, "Jeden jezdec a tři strašliví pěšáci z Jakokalypsy."

"Co kdybys je požádal, aby s tím na nás počkali?" zeptal se Mor a jeho hlas se táhl jako něco, co odkapává ze

dna rakve.

MÁM PRÁVĚ NA PRÁCI NĚCO NEODKLADNÉHO, zabručel Smrť. Tiše zacvakal zuby. VĚŘÍM, ŽE SI NĚJAK poradíte. OBYČEJNĚ TO DOKÁŽETE.

Válka stál a pozoroval zmenšujícího se koně.

"Tedy řeknu vám, že mi občas dokáže lézt pěkně na nervy. Proč si, u všech všudy, myslí, že musí mít pokaždé poslední slovo," prohlásil.

"Myslím, že je to u něj taková síla zvyku."

Obrátili se nazpět k hostinci. Chvilku mlčeli a pak se najednou Válka zeptal: "Kde vlastně zůstal Hlad?"

"Šel hledat kuchyň."

"Aha." Válka kreslil jednou obrněnou nohou do písku a přemýšlel o tom, jak daleko je to do Ankh-Morporku. Bylo teplé líné odpoledne. Co se jeho týče, může celá Jakokalypsa klidně počkat.

"Co takhle ještě jednu na cestu?" navrhl.

"Myslíš, že jo?" řekl Mor pochybovačně. "Obávám se, že nás tam už čekali. Víš, nerad bych všechny ty lidičky zklamal."

"Jsem si jistý, že máme čas alespoň na jednu na stojáka," řekl Válka. "Hospodské hodiny nejdou nikdy přesně. Máme plný pytel času. Patří nám všechen čas na celém světě."

Mykadlo se zřítil kupředu a padl na bílou mramorovou podlahu. Hůl se mu vyvlekla z prstů a zvedla se do svislé polohy.

Peníz strčil do nehybného těla nohou.

"Já ho varoval. Řekl jsem mu, co se stane, když se mé hole ještě jednou dotkne. Koho myslel tím ‚oni'?"

Ozvalo se všeobecné pokašlávání a většina mágů si okázale prohlížela nehty.

"Tak co tím myslel?" trval na své otázce Peníz.

Kebab Zovce, vykladač tradic, již podruhé v poměrně krátké době zjistil, že se mágové kolem něj rozestupují jako ranní mlha. Vzápětí zjistil, že ačkoliv se ani nepohnul, stojí o hezký kus před ostatními mágy. Jeho oči přeběhly sem a tam jako pár veverek zahnaných do pasti.

"Ehm," začal nezávazně. "Náš svět, tak říkajíc, tedy přesněji řečeno skutečnost, ve které žijeme, v pravém slova smyslu vzato, se dá uvažovat, abychom si jaksi rozuměli, že ano, jako gumové prostěradlo." Zaváhal, protože si uvědomil, že větu, kterou právě vyslovil, asi nikdo nezařadí do knihy proslulých citátů.

"To proto," dodal spěšně, "že se křiví, ne, přímo roztahuje, přítomností jakéhokoliv množství magie a já musím zdůraznit, že když se v některém místě shromáždí příliš velké množství magie, zatlačí nezadržitelnou silou zpět naši skutečnost, a to až za hranici, kam sahala za normálních okolností. Samozřejmě nedá se to brát doslovně (protože v žádném slova smyslu nelze mluvit o nějakých fyzických silách, hranicích nebo rozměrech) a platí věta - postulát, že dostatečné množství magie dokáže, řekněme, prorazit běžnou skutečnost, zatlačí-li ji dostatečně daleko za původní hranice. Tak se otevře cesta pro obyvatele, nebo lépe řečeno uživatele jiných, dejme tomu nižších úrovní (kterým opět pro nedostatek přesnějších výrazů říkáme Podzemní rozměry). Tato stvoření, snad právě pro odpudivý charakter Podzemních rozměrů, jsou přirozeně přitahována jasnějším světem. Naším světem."

Rozhostila se dlouhá pauza, jaká většinou následovala po všech přednáškách Kebaba Zovce. Během toho mlčení si většina z přítomných v duchu doplňovala do jeho projevu interpunkční znaménka a dávala si dohromady pochroumané odstavce.

Penízovy rty se chvíli tiše pohybovaly. "Chcete tím říci, že magie ty bytosti přitahuje?" řekl nakonec.

Jeho hlas se teď změnil a ztratil svůj ostrý přízvuk. Hůl visela ve vzduchu nad nehybným tělem Marmarika Mykadla a pomalu se otáčela. Upíraly se na ni oči všech mágů v místnosti.

"Vypadá to tak," přikývl Zovce. "Lidé, kteří tuhle věc studovali, tvrdí, že jejich přítomnost je oznamována sborem šeptajících hlasů."

Peníz vypadal nejistě.

"Je to, jako když bzučí," pokusil se mu to osvětlit jakýsi snaživý mág.

Chlapec si klekl na zem a pozorně si prohlížel Mykadla.

"Je tak podivně tichý a nehybný," řekl po chvilce napůl zvědavě a napůl udiveně. "Myslíte, že by mu mohlo něco být?"

"To by mohlo," přikývl Zovce. "Je mrtvý."

"Přál bych si, aby nebyl."

"Myslím, že v tomhle by se většina z nás shodla."

"Naštěstí mu mohu pomoci," usmál se Peníz. Natáhl před sebe ruce a hůl mu do nich tiše vplula. Kdyby měla obličej, byla by se samolibě zašklebila.

Když chlapec promluvil znovu, zazněl v jeho hlase znovu ten zvonivý tón, jako by mluvil z kovové místnosti.

"Kdybychom ovšem netrestali neúspěch, nemohli bychom úspěch považovat za odměnu," řekl.

"Prosím?" naklonil Zovce hlavu na stranu. "Teď jsem vám tak docela nerozuměl."

Peníz se otočil a vykročil ke svému křeslu.

"Nemáme se čeho bát," pokračoval hoch a jeho výrok zněl spíš jako rozkaz. "Co má být na těch Podzemních rozměrech? Když nám budou dělat nějaké potíže - tak pryč s nimi. Skutečný mág se nezalekne ničeho. Ničeho!"

Znovu vstal a přešel k modelu Plochy. Model byl skvělá filigránská práce, přesný do nejmenších podrobností, a to včetně zmenšené Velké A'Tuin, která se pohybovala stále na jednom místě několik centimetrů nad podlahou, jako by opravdu táhla nekonečnými pustinami vesmíru.

Peníz nechal se znechuceným výrazem projít svou ruku modelem.

"My patříme do světa magie," prohlásil nakonec. "A řekněte mi, kdo by se nám v našem světe mohl postavit?"

Zovce měl pocit, že se od něj něco čeká.

"Absolutně nikdo," zavrtěl hlavou. "Kromě bohů, samozřejmě."

Zavládlo mrtvé ticho.

"Bohové," ozval se tiše Peníz.

"No ano. Jistě. Bohy nikdy k boji nevyzýváme. Oni si dělají svou práci a my také svou. Nemělo by smysl -"

"Kdo tedy vládne na Zeměploše? Mágové, nebo bohové?"

Zovcovi to tentokrát zapálilo rychle.

"Oh, samozřejmě že mágové. Ale, jak bych to tak řekl, tak trochu jako pod bohy."

Když náhodou strčíte nohu do hlubokého bláta, je to nepříjemné. Ale zdaleka ne tak nepříjemné, jako když opatrně došlápnete druhou nohou o kus dál a uslyšíte, jak se i ona s tichým začvachtáním ponořila. Zovce si ještě přidupl.

"Podívej, mágstvo je mnohem víc než -"

"Takže my nejsme mocnější než bohové?" zeptal se Peníz.

Někteří z mágů v posledních řadách začali nervózně přešlapovat.

"No…, ano i ne," snažil se Zovce, který v tom byl v tuto chvíli už přinejmenším po kolena.

Pravda je, že když se jedná o bohy, mají mágové sklon k nervozitě. Ty bytosti, které sídlily na Cori Celesti, se nikdy konkrétně nevyjádřily, co se týče jejich citů k obřadním magickým rituálům, které v sobě, dělej co dělej, měly trošku něčeho božského, a mágové se vždycky snažili tomuhle předmětu v hovoru i jinde vyhnout. Potíž byla v tom, že když se bohům něco nelíbilo, nespokojili se s tím, že by trousili poznámky, a proto se všeobecně považovalo za rozumné nevytvářet situace, ve kterých by se museli jednoznačně rozhodnout.

"Zdá se mi to, nebo mezi vámi v téhle otázce panuje opravdu jakási nejistota?" podivil se Peníz.

"Kdybych ti mohl radit -" začal Zovce.

Peníz mávl rukou. Zdi zmizely. Mágové stáli na vrcholu Magické věže a oči všech se jako na povel obrátily směrem ke vzdálenému vrcholku Cori Celesti, domovu bohů.

"Když už jsme porazili všechny ostatní, zbývají nám jenom bohové," usmál se Peníz. "Už někdo z vás viděl nějakého boha?"

Ozval se váhavý sbor záporných odpovědí.

"Tak já vám je teď ukážu."

"Určitě tam máš místo ještě na jednu, starouši," prohlásil Válka.

Mor se nejistě zakýval. "Já si přeci jen myslím, že už bychom měli vyrazit," zamumlal nepříliš přesvědčivě.

"Ale no tak, dej pokoj."

"Tak dobře, ale už jenom půlku. A pak už musíme vážně jít."

Válka pleskl Mor spokojeně po rameni a zazářil na Hlad.

"A k tomu si dáme aspoň deset sáčků buráků," dodal.

* * *

"Oook," dokončil svou řeč knihovník,

"Aha," pokýval Mrakoplaš hlavou, "Takže celý ten problém je v té holi."

"Oook."

A to se mu ji nikdo nepokusil vzít?"

"Oook."

"A co se s nima stalo?"

"Eeek!"

Mrakoplaš zděšeně zasténal.

Knihovník už dávno sfoukl svíčku, protože přítomnost nekrytého plamene knihy znepokojovala, ale když si Mrakoplašovy oči po nějaké době přivykly na temnotu, zjistil, že ve věži vlastně tma není. Oktarínová záře z knih naplňovala vnitřní prostor věkovité stavby ne sice světlem, ale zvláštním druhem temnoty, ve které bylo vidět. Tu a tam se ze vzdálenějších temných koutů ozvalo tlumené zašustění neklidných stran.

"Takže, abychom si to shrnuli. V základě neexistuje způsob, jak bychom ho s pomocí naší magie porazili, je to tak?"

Knihovník odookal nespokojený souhlas a dál se pomalu otáčel na zadku na hladkých dlaždicích.

"To znamená, že nemáme nejmenší šanci. Napadlo vás vůbec, že já patřím k těm několika málo mágům, kterým byl dar magie odepřen? Víte, co myslím? Souboj by probíhal zhruba podle scénáře - já: ‚Nazdárek, já jsem Mrakoplaš' Poznámka pro zvukaře: následuje ohlušující ‚kazaam!' a opona padá."

"Oook."

"Vy se mi v zásadě snažíte říct, že si musím nějak poradit sám."

"Oook."

"Bezvadný."

Ve slabé záři Mrakoplaš pozoroval knihy, které se narovnaly kolem stěn prastaré věže.

Povzdechl si a odhodlaně vykročil ke dveřím. Než k nim však dorazil, očividně zpomalil.

"Tak já tedy jdu," oznámil.

"Oook."

"Abych se postavil tváří v tvář neznámým a smrtelným nebezpečím," dodal Mrakoplaš. "Abych položil svůj život na oltář spásy lidstva -"

"Eeek."

"No dobrá, tak dvojnožců -"

"Haf, haf, haúúú!"

" - a čtyrnožců, když jinak nedáte." A s výrazem napůl poraženého muže utkvěl pohledem na Patricijově sklenici od okurek.

"Taky ještěrů," dodal. "A doufám, že teď už můžu odejít."

Když Mrakoplaš vyšel ven a zamířil k Magické věži, začal z čistého nebe fičet strašlivý vítr. Obrovská bílá vrata byla zamčena tak pevně, že bylo velmi obtížné najít na mléčně bílém povrchu kamene spáry, které vrata vymezovaly.

Chvíli do nich jen tak bušil, ale nic moc se nestalo. Zdálo se, že vrata zvuk pohlcují.

"No, tak to je pěkný," zabručel sám pro sebe. Pak si ale vzpomněl na koberec. Ten ležel na místě, kde ho nechal, což byla další výrazná známka toho, že se Ankh změnil. V těch starých dnech před příchodem supermága nikdy nic nezůstalo ležet na místě, kam jste to položili. Alespoň nic, co bychom tady mohli uvést.

Rozvinul ho na dláždění, takže se zlatí draci rozvlnili na modrém pozadí, pokud se to ovšem modří draci nepřeháněli po zlatém nebi.

Sedl si.

Vstal.

Znovu si sedl, podkasal si roucho, vyzul si botu a s určitou námahou si sroloval jednu ponožku. Pak si botu zase obul a začal obcházet okolí, dokud v troskách nenašel polovinu cihly. Tu zastrčil do ponožky a s takto upravenou ponožkou několikrát zkusmo švihnul vzduchem.

Mrakoplaš vyrostl v Morporku. Každý obyvatel Morporku měl rád na své straně, došlo-li k boji, přesilu alespoň dvacet ku jedné, ale všichni se drželi rčení, že lepší ponožka s polovinou cihly v ruce a temná ulička na číhání než kouzelný meč, který nemůžete vytáhnout z kamene.

Znovu si sedl.

"Vzhůru," přikázal.

Kaberec se ani nepohnul. Mrakoplaš zamžoural na jeho vzor, pak zvedl jeden roh a pokusil se odhalit, zda spodní strana vypadá jinak.

"No dobře," vzdal se, "tak dolů. Hodně, ale opravdu hodně opatrně dolů."

"Of-ce," zabrumlal Válka. "Byla to of-ce." Jeho hlava v těžké helmě se zařinčením narazila na horní desku baru. Podařilo se mu ji znovu zvednout. "Of-ce."

"Nenene," zaprotestoval Hlad a pozvedl nejistě vyhublý ukazovák. "To mylo jiné domastik…, domestir…, chrotký zvíře. Jako prase. Nemo jalovise. Koťásko? Něso tachovýho menčího. Ovse ne."

"Včeliška!" řekl Mor a pomalu se svezl ze své židle na zem.

"Tak d-obře," řekl Válka, aniž mu věnoval nějakou pozornost. "D-obře. Tak teda ješ-tě jed-nou. A od zač-átku." Zaklepal na svou sklenici, aby udal tón.

"My jsme ub-ohá…, blíže ne-ur-čená domácí z-víř-átka…, my jsme se z-trat-ila…" zakrákoral.

"Béébéébéé," brumlal Mor na podlaze.

Válka smutně potřásl hlavou. "To už není ono, víš. Bez něj už to není ono. Ten jeho b-as tomu d-ával ten s-práv-ný š-kyt, š-tych!"

"Béébéébéé," opakoval Mor.

"Ale, víš co? Nech toho," prohlásil Válka a nejistě se natáhl pro láhev.

Vítr narážel na vrcholek věže, horký, nepříjemný vítr, který šeptal podivnými hlasy a klouzal po kůži jako jemný skelný papír.

Ve středu plochy stál Peníz a nad hlavou držel odznak své moci. Když se ve vzduchu objevil jemný prach, uviděli všichni přítomní magické siločáry, které prýštily z hole.

Stáčely se vzhůru a tvořily obrovskou bublinu, která se neustále zvětšovala, až musela být větší než město. A v ní se začaly zjevovat stíny a tvary. Byly roztřesené a nejasné, chvěly se jako odraz v bortícím se zrcadle, stejně nestálé jako kouřové kroužky nebo obrysy mračen. I přesto však byly strašlivě známé.

Tam se na okamžik mihnul Offerův zubatý čenich. O kus dál se zase na kratičkou chvilku objevil naprosto jasný obraz Slepého Io, vůdce bohů, kolem jehož hlavy obíhal věnec očí.

Peníz dál neslyšně mumlal a bublina se začala zmenšovat. Kroutila se a vydouvala, když se ti uzavření uvnitř pokoušeli dostat ven, ale nebylo to nic platné, bublina se zmenšovala dál.

Už byla velká jen jako Univerzita.

Už byla sotva vyšší než Věž.

Už z ní byla perlově lesklá kulička velikosti… velikosti velké perly.

Vítr se utišil a byl nahrazen těžkým, němým klidem. Vzduch tiše sténal napětím. Většina mágů ležela na

podlaze, kam je přitiskly rozpoutané síly, které zahustily vzduch a pohltily veškeré zvuky jako silná vrstva vaty. Každý z nich však slyšel bít své vlastní srdce, a to tak hlasitě, že by to mohlo zničit Magickou věž.

"Podívejte se na mě," přikázal jim Peníz.

Zvedli oči. Nedokázali ho neposlechnout.

Držel tu perlově blýskavou věcičku mezi prsty jedné ruky. V druhé svíral hůl, z jejíchž obou konců vystupoval dým.

"Tady máte své bohy," řekl, "uvězněné v myšlence. Možná že nikdy nebyli víc než sen."

Hlas jako by mu najednou zestárnul, prohloubil se. "Mágové Neviditelné univerzity," duněl jeho hlas, "nedal jsem vám snad svrchovanou vládu?"

Za ním se nad parapet věže pomalu zvedl koberec, na němž seděl Mrakoplaš a ze všech sil se snažil udržet rovnováhu. Oči měl rozšířené tou přirozenou hrůzou, která zachvátí každého, kdo stojí na několika tuctech propletených nití a pod sebou má pár set metrů prázdna.

Seskočil z té létající věci na vrcholek věže a nad hlavou roztočil v širokých nebezpečných kruzích svou "nabitou" ponožku.

Peníz ho spatřil jako odraz v užaslých očích shromážděných mágů. Otočil se a překvapeně pozoroval, jak se k němu mág neohrabaným klusem přibližuje.

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Přišel jsem," oznámil mu Mrakoplaš přiškrceným hlasem, "abych vyzval na souboj supermága. Který z vás to je?"

Rádoby výhružným pohledem přeletěl shromážděné mágy a významně potěžkával v ruce ponožku.

Zovce riskoval. Pozvedl hlavu a zmatenými pohyby obočí se snažil Mrakoplašovi přiblížit situaci. Mrakoplaš nebyl expert na bezeslovní komunikaci ani ve svých nejskvělejších okamžicích, a tohle ani zdaleka nebyl jeho nejskvělejší okamžik.

"S ponožkou?" řekl Peníz. "K čemu je taková ponožka?"

Ruka s holí se pozvedla. Peníz se na ni s mírným údivem podíval.

"Ne, počkej," zavrtěl hlavou. "Chci si s tím mužem promluvit." Podíval se na Mrakoplaše, který se mírně kýval sem a tam. Byl to následek nevyspání, hrůzy a doznívajícího efektu nevyužitého předávkování adrenalinem.

"Je magická?" zeptal se Peníz zvědavě. "Možná že je to ponožka arcikancléře? Ponožka moci?"

Mrakoplaš zaostřil na ponožku.

"To bych neřekl," odpověděl nakonec. "Myslím, že jsem ji koupil v nějakém obchodě, nebo co. Hm. Ještě mám někde jednu."

"Ale na konci má něco těžkého."

"Ehm. Jo," přikývl váhavě Mrakoplaš. Pak dodal: "Je to půlka cihly."

"Ale má to velkou sílu?"

"Hm, jak bych ti to… V ponožce můžeš držet různé věci. Kdybys měl ještě jednu, měl bys už například celou cihlu." Mrakoplaš mluvil pomalu. Situaci a atmosféru zatím vstřebával tak trochu formou osmózy a přitom pozoroval, jak se hůl v chlapcově ruce výhružně kroutí.

"Tak. Obyčejná cihla v ponožce. Dohromady to dává zbraň."

"Ehm. Přesně."

"A jak to funguje?"

"No, zatočíš s tím a praštíš. Do něčeho. Někdy třeba sám sebe do ruky, někdy."

"A někdy to zničí třeba i celé město?" řekl Peníz.

Mrakoplaš se zadíval do Penízových zlatých očí a pak na svou ponožku. Natahoval si ji stále a znovu už několik let za sebou. V několika místech byla neumělou rukou zaštupovaná a ty hrbolky důvěrně znal. Jak důvěrně! Některé z nich měly celé vlastní rodinky vyspravených míst. Bylo mnoho různých způsobů, jak popsat ponožku, ale "ničitel měst" to nebylo to pravé.

"To zase ne," přiznal nakonec. "Je to zbraň, která zabíjí jenom lidi a domy nechává stát."

Část Mrakoplašova mozku pracovala rychlostí ledovcového posunu. Jedny oblasti mozku mu říkaly, že hovoří se supermágem, ale to bylo v přímém rozporu s tím, co mu říkaly některé jiné. Mrakoplaš slyšel hodně o supermágově moci, o supermágově holi, o supermágově krutosti a tak dál. Jediná věc, o které zatím neslyšel, bylo supermágovo stáří.

Podíval se na hůl.

"A co dělá tohle?"

A hůl řekla: Toho muže musíš zabít.

Mágové, kteří se začali pomalu a opatrně zvedat, se opět vrhli na břicha.

Hlas, kterým mluvil klobouk, byl dost strašný, zato hlas, kterým mluvila hůl, zněl kovově a dokonale. Hůl nemluvila, jako kdyby poskytovala radu, ale jako kdyby přímo určovala běh a tvář věcí budoucích. Zdálo se, že je naprosto nemožné nebrat ji na vědomí.

Peníz napůl pozvedl ruku, ale pak zaváhal.

Nepokoušej se mě neposlechnout.

"Nemusíš ji přece poslouchat," pospíšil si Mrakoplaš. "Vždyť je to jenom věc."

"Nevím, proč bych mu měl ubližovat," zavrtěl hlavou Peníz. "Vypadá tak neškodně. Jako rozzlobený králík."

Porazí nás.

"Já?" řekl Mrakoplaš, schoval ruku s ponožkou za záda a pokoušel se nemyslet na ten kousek, o králíkovi.

"Proč musím vždycky udělat všechno, co řekneš?" otočil Peníz hlavu k holi. "Vždycky jsem udělal, co jsi mi

řekla, ale lidem to nikdy nepomohlo."

Lidé se tě musí bát. Cožpak ses ode mne opravdu vůbec nic nenaučil?

"Ale on vypadá tak legračně. Má ponožku," usmál se Peníz.

Najednou vykřikl a ruka se mu podivně zazmítala. Mrakoplašovi se zježily vlasy.

Uděláš, co ti přikazuju!

"Nechci!"

Víš, co se dělá s neposlušnými chapci!

Ozvalo se zapraskání a vzduchem se rozšířil pach spáleného masa. Peníz klesl na kolena.

"Koukněte se," začal Mrakoplaš, "počkejte chvilku-"

Peníz otevřel oči. Byly stále ještě zlaté, ale objevily se v nich hnědé flíčky.

Ponožka, kterou Mrakoplaš máchl v širokém oblouku, zahučela vzduchem, zhruba uprostřed narazila na hůl a tažena cihlou na svém konci, se kolem ní omotala. Ozval se slabý výbuch, na všechny strany se rozletěl cihlový prach a útržky spálené vlny a hůl vyletěla chlapci z rukou. V divoké hvězdici přeletěla po dláždění a mágové před ní prchali na všechny strany.

Doletěla až k parapetu, odrazila se od něj a přeletěla přes okraj.

Jenže místo aby se zřítila dolů, zastavila se ve vzduchu, otočila se z vlastní vůle podélně a vyrazila zpět. Ječela při tom jako velká cirkulárka a zanechávala za sebou chvost oktarínových jisker.

Mrakoplaš postrčil napůl omráčeného chlapce za sebe, odhodil zničenou ponožku, strhl z hlavy klobouk a divokým máváním se pokusil odehnat hůl, která mířila přesně na něj. Zasáhla ho ze strany do hlavy s takovou silou, že se mu zuby téměř slily v kompaktní hmotu, a převrátila ho na zem jako slabý stromek ohlodaný housenkami.

Hůl se v letu otočila, rozpálila do ruda a vyrazila k dalšímu, tentokrát poslednímu útoku.

Mrakoplaš se namáhavě pozvedl na lokty a ve zděšeném ustrnutí pozoroval, jak se hůl ladnou křivkou otáčí v chladném vzduchu, který byl najednou z nepochopitelných důvodů plný sněhových vloček.

Pak se vzduch zabarvil do ruda s modrými puntíky. Čas se zpomalil a zastavil jako gramofon, který někdo zapomenul včas natáhnout.

Mrakoplaš zvedl pohled k vysoké postavě zahalené v širokém černém plášti, která se najednou zhmotnila několik kroků od něj.

Byl to, samozřejmě, Smrť.

Otočil černé dolíky očí, v nichž zářily narudlé uhlíky, k Mrakoplašovi a hlasem, který duněl jako zemětřesení v krasové jeskyni, prohlásil: DOBRÉ ODPOLEDNE.

Pak se odvrátil, jako by svým povinnostem pro tuto chvíli učinil zadost, chvíli se díval k obzoru a znuděně si při tom poklepával špičkou nohy o zem. Znělo to jako pytel plný kastanět.

"Er," zakašlal Mrakoplaš.

Zdálo se, že si ho Smrť pamatuje. PROSÍM? Pootočil k němu hlavu.

"Vždycky jsem byl zvědavý, jaké to doopravdy bude," prohlásil Mrakoplaš.

Smrť vytáhl z tajemných záhybů svého pláště přesýpací hodiny a upřel na ně oči.

OPRAVDU? řekl poněkud nepřítomně.

"Myslím, že si nemůžu stěžovat," pokračoval Mrakoplaš virtuózně. "Byl to dobrý život. Docela dobrý." Na okamžik zaváhal. "No, tak dobrý zase nebyl. Skoro bych řekl, že spousta lidí by o něm prohlásila, že byl strašný." Znovu chvilku uvažoval. "Já taky," zabručel nakonec spíš sám pro sebe.

O ČEM TO MLUVÍŠ, ČLOVĚČE?

Tentokrát Mrakoplaše z míry nevyvedl. "Nezjevuješ se pokaždé, když má zemřít nějaký mág?"

SAMOZŘEJMĚ, A MŮŽU TI ŘÍCT, ŽE MNĚ DNESKA DÁVÁ TEN VÁŠ SPOLEK PĚKNĚ ZABRAT.

"Jak se ti podaří být na tolika místech najednou?"

DOKONALÁ ORGANIZACE PRÁCE.

Čas se dal znovu do pohybu. Hůl, která celou tu dobu nehnutě visela ve vzduchu několik metrů od Mrakoplaše, se s jekotem pohnula kupředu.

Pak zaznělo kovové zadunění, když ji Peníz v letu zachytil.

Hůl vyrazila zvuk, jako když někdo přejel tisícem nehtů po okenní tabuli. Trhala sebou nahoru a dolů, zmítala rukou, která ji svírala, a nakonec po celé délce vykvetla v oblak jedovaté zelené záře.

Tak. Nakonec jsi mě tedy zradil.

Peníz zasténal, ale držel hůl pevně. Kov pod prsty se mu změnil v rudě červený a pak v jasně bílý.

Hoch natáhl ruku před sebe a síla, která pramenila z hole, hučela kolem, odfukovala mu z vlasů snopy jisker a tvarovala jeho roucho do odpudivých a nepříjemných tvarů. Nakonec zoufale vykřikl a udeřil holí do parapetu, kde po ní zůstala dlouhá bublající prohlubeň.

Pak ji odhodil. Zazvonila na dláždění, kousek se kutálela a pak zůstala nehybně ležet. Podruhé v krátké chvíli se před ní mágové rozprchli jako hejno slepic.

Peníz klesl na kolena a třásl se jako osikový list.

"Nelíbí se mi, když musím zabíjet lidi," vypravil ze sebe. "Určitě to není správné."

"Té myšlenky se drž," nabádal ho horlivě Mrakoplaš.

"Co se vlasně stane s lidmi, když zemřou?" zeptal se Peníz.

Mrakoplaš otočil oči ke Smrťovi.

"Myslím, že na tuhle otázku bys měl odpovědět ty," kývl na něj hlavou.

ON MĚ NEVIDÍ ANI NESLYŠÍ, PROTOŽE O TO ZATÍM NESTOJÍ.

Ozvalo se slabé zazvonění. Hůl se kutálela nazpět k Penízovi, který ji v hrůze pozoroval.

Zvedni mě.

"To přece nemusíš," opakoval Mrakoplaš znovu.

Nemůžeš mně vzdorovat. Nemůžeš přece porazit sám sebe, zvonila hůl.

Peníz se velmi pomalu sehnul a zvedl ji.

Mrakoplaš vrhl rychlý pohled na svou ponožku. Zbýval z ní chomáč připálené vlny. Její krátká válečná kariéra ji bohužel přivedla do stavu, kdy byla mimo dosah pomoci té nejšikovnější jehly.

Tak a teď ho zabij.

Mrakoplašovi se sevřelo srdce. Všem přihlížejícím mágům se sevřelo srdce. Dokonce i Smrť, kterému se nemělo co sevřít, pro jistotu pevněji sevřel svou kosu.

"Ne," odpověděl chlapec.

Víš, co se dělá s neposlušnými chlapci.

Mrakoplaš viděl, jak supermágova tvář zbledla.

Hlas hole se teď změnil. Ječela.

Kdybych tady nebyl já, kdo by ti říkal, co máš dělat?

"To je pravda," přiznal Peníz pomalu.

Podívej, co všechno jsi dokázal.

Peníz se pomalu rozhlédl po vyděšených tvářích.

"To vidím," přikývl.

Naučil jsem tě všechno, co sám znám.

"Myslím si," řekl Peníz pomalu, "že toho neznáš dost."

Nevděčníku! Kdo ti daroval tvůj vlastní osud!?

"Ty," přikývl chlapec. Pak zvedl hlavu.

"Uvědomil jsem si, že jsem se mýlil a udělal jsem velkou chybu," dodal potichu.

Výborně, takže teď -

"Neodhodil jsem tě dost daleko!"

Jediným pohybem se Peníz postavil a zvedl ruce, ve kterých svíral hůl, nad hlavu. Chvíli stál jako socha a ruce se mu ztrácely v ohnivé kouli barvy roztavené mědi. Ta pak zezelenala, prošla několika odstíny modři, zfialověla a pak vzplála čistou oktarínou.

Mrakoplaš si proti té záři zastínil oči rukou a viděl Penízovu ruku, stále ještě celou, jak pevně svírá hůl a mezi prsty mu protékají kapičky roztaveného kovu.

Ustoupil stranou a vrazil do Zovce. Starý mág stál jako socha s otevřenými ústy.

"Co se stane teď?" zeptal se ho Mrakoplaš.

"Nikdy ji neporazí," zasípal Zovce. "Je jeho. Je stejně silná jako on. On má sílu, ale ona ví, jak ji usměrnit."

"Chceš říct, že nakonec zničí jeden druhého?"

"V tom je naše naděje."

Boj zmizel v oblaku vlastní záře. Pak se začala třást země.

"Čerpají ze všeho magického," řekl Zovce. "Uděláme dobře, když opustíme věž."

"Proč?"

"Myslím, že zanedlouho zmizí."

A jak Mrakoplaš zjistil jediným pohledem, bílé kameny kolem ohnivého mraku už teď vypadaly, jako kdyby tály a mizely v ohnivé záplavě.

Mrakoplaš zaváhal.

"Neměli bychom mu nějak pomoct?"

Zovce se podíval na něj a pak na ohnivou záplavu, která se pomalu šířila.

"Lituju." odpověděl.

"No jo, ale třeba by stačila trocha pomoci, sám jste viděl, jaká ta věc je -"

"Lituju."

"On vám přece pomohl," obrátil se najednou Mrakoplaš k ostatním mágům. "Všem. Dal vám všechno, co jste chtěli, nebo snad ne?"

"To mu nikdy nebudeme moci odpustit," odpověděl Zovce.

Mrakoplaš zasténal.

"Co zbude, až tohle všechno skončí?" vykřikl. "Co zbude?"

Zovce sklopil oči.

"Lituju."

Oktarínové světlo ještě zesílilo a po okrajích začalo černat. Nebyla to ta čerň, která je opakem světla, byla to zrnitá, sypká čerň, která se ukrývá za oslňující září a v žádné slušné skutečnosti nemá co dělat. Bzučela.

Mrakoplaš několikrát nejistě poskočil na místě, protože jeho nohy, instinkty a neuvěřitelně dokonale vyvinutý pud sebezáchovy přetížily jeho nervový systém až k bodu zkratu, ale naštěstí se v poslední chvíli chopilo vlády nad jeho tělem jeho svědomí.

Vrhl se do ohně a natáhl se po holi.

Mágové prchali. Několik jich dokonce přeskočilo parapet věže a teď dolů levitovalo.

Musíme říci, že byli mnohem prozíravější než ti, kteří k útěku použili schodiště, protože věž zhruba za třicet vteřin zmizela.

Sníh se dál snášel kolem mohutného pilíře bzučící temnoty.

Mágové, kteří přežili a sebrali dost odvahy na to, aby zvedli hlavy, spatřili, že z nebe padá malý předmět, který za sebou nechává plameny. Dopadl na dlažbu, kde se z něj ještě několik minut kouřilo. Pak ho uhasil houstnoucí sníh.

Zanedlouho z něj zbyl jen malý bílý kopeček.

O chvíli později se na nádvoří objevila zavalitá postava, která se kotníky rukou opírala o zem. Ta odhrábla sníh a vytáhla věc na světlo.

Byl to, nebo spíš býval, klobouk. Život se s ním nemazlil. Velký kus široké krempy uhořel, špička úplně chyběla a začernalá stříbrná písmena byla téměř nečitelná. Část jich chyběla. Ta zbývající hlásila do světa: MÁ.

Knihovník se pomalu obrátil. Byl úplně sám, když nepočítáme sloup hořící temnoty a padající sněhové vločky.

Zpustošená Univerzita byla prázdná. Kolem leželo ještě několik dalších špičatých kloboučků, zničených dusajícíma nohama, ale po lidech ani památky.

Všichni mágové to zmákli někam do úkrytů.

"Válko?"

"Sóje?"

"Smě tam nebli," Mor zašmátral po své sklence. "Něco smě měli dělat!"

"Sože?"

"Měli jsme někde to… a tam to…, něco.., všichni…"

"Jas-ně. Měli jsme s-chůzku, něk-de."

"Tu věc tututujachse to…" Mor se moudře zadíval do své sklenice, jako by v ní hledal odpověď.

Všichni se zachmuřeně rozhlíželi barem. Majitel hospody už dávno v hrůze uprchl. Na policích stále ještě zbývalo několik neotevřených lahví.

"Katr," prohlásil nakonec Hlad. "To bylo to."

"Ne, by-la to ja-ko…, ta…, katro-str…, apo-stro-fa," zabrumlal nepřítomně Válka.

Jeden po druhém zavrtěli hlavou. Zavládlo delší mlčení.

"A so to znamená apostrofa?" nadhodil nakonec Mor a upíral oči do jakéhosi vzdáleného vesmíru.

"To je, jak-o když ml-uvíš na něk-oho, a on t-ady není," pokýval moudře hlavou Válka a po chvilce dodal: "Mysl-ím."

"Takže to ono potom neni tamto, so?"

"Já b-ych si to nemy-slel," odpověděl Hlad po zralé úvaze.

Znovu se rozhostilo dlouhé rozpačité ticho.

"Nejl-epší bude, když se je-ště nap-ijem," ukončil jejich rozpravu moudře Válka, který se trochu sebral.

"Smořejmě!"

Zhruba o osmdesát kilometrů dál a několik set metrů výš se Conině konečně podařilo ovládnout ukradeného koně a přinutit ho ke klidnému klusu. Kůň tiše běžel čirým vzduchem a Conina se držela v sedle s odhodlanou nonšalancí.

"Že by sníh?" řekla najednou.

Od Středu se přibližovala s neslyšným řevem hustá temná mračna. Byla tučná a vypasená, a nemohla se proto pohybovat příliš rychle. V patách se jim hnala sněhová vánice a zakrývala krajinu jako hustá přikrývka.

Nezdálo se, že to bude ten milý sníh, který se s tichým ševelením snáší přímo k zemi a který ve spolupráci s ranním sluncem změní krajinu na jiskřící království úžasné a éterické krásy. Vypadal spíš jako ten druh, který je odhodlaný udělat ze světa místo co nejkrvavější.

"To je touhle roční dobou přece nesmysl," zavrtěl Nijel hlavou. Podíval se pod sebe a okamžitě zavřel oči.

Creosot všechno pozoroval s potěšeným úžasem. "Tak takhle je to?" řekl. "Já o tom slyšel vždycky jenom v pohádkách. Představoval jsem si, že sníh tak nějak vyrazí ze země. Myslím třeba jako houby, víte?"

"S těmi mračny není něco v pořádku," řekla Conina.

"Nevadilo by ti, kdybychom se teď přece jen snesli na zem?" nadhodil Nijel velmi slabým hlasem. "Když se pohybujeme, tak mi to přece jen nepřipadá tak strašné."

Conina ho ignorovala. "Zkus lampu," přikázala. "Chci v tom mít jasno."

Nijel hrábl do svého vaku a vytáhl lampu.

Džinův hlas se ozval slabě a jakoby odněkud zdáli. "Buďte tak laskaví, uvolněte se…, pokouším se s vámi právě spojit." Následovala jakási přihlouplá zvonivá hudba, jaká by se hodila snad tak na horskou boudu v Tyrolích, ve vzduchu se narýsovaly padací dveře a zjevil se sám džin. Rozhlédl se kolem sebe a pak se podíval na trojici na koních.

"Oh, sakra," prohlásil nepříliš nadšeně.

"Něco se děje s počasím," oznámila mu Conina. "Proč?"

"To mi chcete říct, že to vážně nevíte?" podíval se na ni džin.

"Proto se tě snad ptáme, ne?"

"No, já to můžu těžko posoudit, ale skoro to vypadá jako Jakokalypsa, co?"

"Cože?"

Džin pokrčil rameny. "Bohové zmizeli, je to jasné?" řekl. "A jak víte, tak podle legend to znamená, že -"

"Ledoví obři," prohlásil Nijel zděšeným šeptem.

"Mluv nahlas," požádal ho Creosot.

"Ledoví obři," vykřikl na něj Nijel trochu popuzeně. "Bohové je drželi v zajetí, víte. Někde na Středu. Až nastane konec světa, obři se osvobodí, vyjedou do světa na strašlivých ledovcích, získají nazpět vládu, zadusí pod svýma nohama plamen civilizace a svět bude nakonec ležet nahý a zmrzlý v děsivě mrazivé záři hvězd. Nakonec zmrzne sám čas. Nebo tak nějak podobně."

"Ale tohle přece není ten správný čas na Jakokalypsu." Coninin hlas zněl dosti zoufale. "Víš přece, co ta pověst říká. Musí povstat nelítostný a obávaný vládce, musí se odehrát vražedná válka, musí vyjet čtyři strašliví jezdci a pak se ochrana světa prolomí a proniknou do něj bytosti z Podzemních rozměrů -" zarazila se a tvář jí zbledla jako sníh.

"Jo, a nakonec, pokud vím, svět zmizí pod stometrovou vrstvou ledu," zazubil se džin. Natáhl se a sebral Nijelovi lampu z ruky.

"Mučo omluvy," prohlásil bodře, "ale je čas, abych začal v tomhle světě likvidovat. Tak nashle, když budu mít cestu, zastavím se." Nejdřív se ztratil do půl těla a pak se slábnoucím zvoláním "škoda, že už se nedostanem na ten oběd", zmizel docela.

Tři jezdci se snažili závojem padajícího sněhu dohlédnout ke Středu.

"Možná že se mi to jen zdá, ale neslyšíte náhodou takové zvláštní praskání a sténání?" ozval se Creosot.

"Mlčte, ano?" prohlásila Conina nepřítomně.

Creosot se naklonil ze sedla a popleskal ji po ruce.

"No, tak se přece trochu rozveselte," usmál se. "Není přece konec světa." Chvilku o svém prohlášení přemýšlel a pak dodal: "Promiňte, to byl jen takový slovní obrat."

"Ale co s tím budeme dělat?" zakvílela.

Nijel se narovnal v sedle.

"Já si myslím," prohlásil, "že bychom měli jít a pořádně to vysvětlit."

Oba jeho druhové se k němu obrátili s výrazem, jaký si lidé schovávají pro mesiáše, nebo totální idioty.

"Ano," opakoval znovu s rostoucí důvěrou. "Měli bychom to všechno vysvětlit."

"Myslíš vysvětlit to Ledovým obrům?" vytřeštila na něj oči Conina.

"Ano."

"Promiň." začala Conina opatrně, "ale pochopila jsem to správně? Ty nám tady vykládáš, že bychom měli jít, najít strašlivé Ledové obry a tak nějak jim vysvětlit, že tady žije spousta teplých lidiček, kteří by byli raději, kdyby obři svět nezabírali a nerozdrtili je všechny svými ledovci a jestli by si to přece jen ještě nerozmysleli? Tak nějak si to představuješ?"

"Jo. To je ono. Vidím, že jsi mě dokonale pochopila."

Conina s Creosotem si vyměnili pohledy. Nijel seděl pyšně vztyčený v sedle a na tváři mu tkvěl jemný úsměv.

"A takhle hlava," nadhodil Creosot, "hlava tě nebolí?"

"Ne, cítím se fajn," odpověděl mu chladně Nijel. "Vím jenom, že musím před smrtí vykonat velký hrdinský čin."

"Jo, tak je to," zasmušil se Creosot. "Tak v tom je zakopán celý ten smutný pes. Uděláš něco odvážného a pak zemřeš."

"A co jiného bychom mohli dělat?" odsekl mu Nijel.

Chvíli o tom přemýšleli.

"Já nikdy na žádné vysvětlování nebyla," řekla Conina nesmělým hlasem.

"Já zase ano," prohlásil Nijel pevně. "Vždycky musím všechno vysvětlovat."

Rozptýlené částice toho, co bylo Mrakoplašovým mozkem, se pomalu soustředily dohromady a procedily se pozvolna závojem temného bezvědomí, jako tři dny starý utopenec, který se vynořuje na hladinu.

Jeho vědomí prozkoumalo poslední vzpomínky stejně opatrně, jako si člověk poškrábe sotva zaschlý stroupek.

Mrakoplaš si vybavil něco o holi spojené s bolestí. S bolestí tak strašlivou, že kdyby mu někdo vrazil do každého mezibuněčného prostoru dláto a na všechna ta dláta bušil palicí, nemohla by být větší.

Pak následoval ten neméně strašlivý kousek se Smrtěm, kde se Smrť natáhl k němu, ale sáhl někam za něj a hůl se začala najednou kroutit a zmítat, oživla a Smrť řekl FAKTRADICI RUDÝ, DOSTAL JSEM TĚ.

A teď tohle.

Mrakoplaš měl pocit, že leží na písku. Bylo velmi chladno. Rozhodl se riskovat, že uvidí něco děsivého, a otevřel oči.

První, co mu padlo do oka, byla levá ruka a k Mrakoplašovu nemalému úžasu jeho vlastní. Zjevila se mu v celé obvyklé špinavosti, přestože na jejím místě čekal jen začernalý pahýl.

Zdálo se, že je noc. Pláž, nebo kde to vlastně byl, se táhla k nepravidelné linii vzdálených nízkých pahorků, pod noční oblohou ojíněnou miliony stříbrných hvězd.

Nedaleko něho byla ve stříbřitém písku hluboká rýha. Pozvedl trochu hlavu a uviděl chomáč ztuhlých kovových kapek. Byly z oktironu, kovu tak nesmírně magického, že ho žádná výheň Zeměplochy nedokázala ani zahřát.

"Aha," prohlásil Mrakoplaš, "takže jsme vyhráli!"

Pak si zase lehl.

Po nějaké chvíli se automaticky zvedla jeho pravice a poklepala dlaní na temeno hlavy. Pak na obě strany hlavy. Pak začala s neodbytnou naléhavostí šmátrat v písku kolem ležící postavy.

Nakonec musela přece jen nějakým způsobem přenést svůj zájem i na zbytek těla, protože se Mrakoplaš zvedl

a prohlásil. "A sákryš!"

Zdálo se, že široko daleko žádný klobouk není. Zato uviděl malou bílou postavičku, která ležela opodál v písku a nedaleko za ní…

Sloup denního světla.

Bzučel a kýval se ve vzduchu, třírozměrný otvor někam jinam. Občas z něj vyletěl chomáč sněhových vloček. V rotujícím světle zachytil Mrakoplaš tu a tam zvláštní obrazy něčeho, co mohlo být budovami, nebo krajinou pozorovanou pod nezvyklým úhlem v zakřiveném zrcadle. Neviděl je však dostatečně jasně, protože světelný sloup obklopovaly nahrbené černé stíny.

Lidské vědomí je úžasná věc. Je schopné pracovat na několika úrovních současně. A ve skutečnosti, zatímco Mrakoplaš plýtval svým intelektem, sténáním a hledáním klobouku, vnitřní část jeho mozku pozorovala, shromažďovala, analyzovala a porovnávala.

Teď se pomalu vplížila do jeho malého mozku, poklepala mu na rameno, vstrčila mu do rukou zprávu a dala se na útěk.

Zpráva zněla asi takhle: Doufám, že se cítíme dobře. Poslední magické utrpení už bylo pro zmučenou matérii skutečnosti příliš mnoho. V jednom místě se protrhla. Propadl jsem do Podzemních rozměrů. A ty černé věci přede mnou, to jsou Věci… Bylo to docela hezké, že jsem se nějaký ten rok znal.

Ta Věc, která byla k Mrakoplašovi nejblíž, byla alespoň sedm metrů vysoká. Vypadala jako mrtvý kůň, kterého někdo po třech měsících vykopal a pak s ním provedl řadu transplantačních pokusů, jejichž výsledkem byl tvor vzdáleně připomínající chobotnici.

Zatím si to Mrakoplaše nevšimlo. Bylo to příliš soustředěno na světlo.

Mrakoplaš se pomalu doplazil k nehybnému tělu Peníze a opatrně do něj strčil.

"Jsi živej?" řekl. "Jestli nejsi, tak bych byl raději, kdybys mi neodpovídal."

Peníz se pomalu překulil a upřel na Mrakoplaše nechápavé oči. Po několika vteřinách řekl: "Vzpomínám si, že -"

"Víš, co? Raději si nevzpomínej."

Chlapcova ruka začala téměř nevědomky tápat po písku.

"Už tady není," naklonil se k němu tiše Mrakoplaš. Ruka se zastavila.

Mrakoplaš pomohl Penízovi zvednout se do sedu. Chlapec se lhostejně zadíval na stříbřitě lesklý písek, pak na oblohu posetou hvězdami, na vzdálené Věci a nakonec na Mrakoplaše.

"Nevím, co mám dělat."

"Na tom není nic zlého," utěšoval ho Mrakoplaš s nepřirozenou veselostí. "Já taky nikdy nevím, co mám dělat. Celý život jsem si připadal naprosto bezradný." Zaváhal. "Myslím, že se tomu říká být lidský, nebo tak nějak."

"Ale já jsem vždycky věděl, co mám dělat."

Mrakoplaš už už otvíral ústa, aby mu sdělil, že si docela pamatuje, co všechno Peníz dělal, ale nakonec si to rozmyslel. Místo toho řekl: "Bradu vzhůru. Podívej se na to z té lepší stránky. Mohlo to dopadnout hůř."

Peníz se znovu rozhlédl kolem.

"V jakém směru?" zeptal se už mnohem normálnějším hlasem.

"Hm."

"Kde to jsme?"

"Víš, je to tak trochu jiný rozměr. Magie protrhla realitu a my propadli tím otvorem, aspoň já si to myslím."

"A ty věci?"

Chvíli pozorovali Věci.

"Myslím, že jsou to Věci. Pokoušejí se proniknout tím otvorem do našeho vesmíru," vysvětloval mu Mrakoplaš. "Není to zase tak jednoduché. Energetické úrovně, nebo něco takového. Vzpomínám si, že nám o nich dokonce přednášeli. Hmm."

Peníz přikývl a natáhl drobnou bílou ruku k Mrakoplašovi.

"Dovolíš -?" začal.

Mrakoplaš se při jeho doteku otřásl. "Dovolím co?"

"- abych se ti podíval do hlavy?"

"Auuu."

"Máš tady pěkný nepořádek. To se potom nediv, že tady nemůžeš skoro nic najít."

"Ojojoj!"

"Měl by sis tady trochu poklidit."

"Oogh!"

"Ach."

Mrakoplaš cítil, jak mu chlapec ustupuje z hlavy. Peníz se zamračil.

"Nesmíme je nechat projít," nadhodil. "Vládnou strašlivými silami. Právě teď se pokoušejí silou myšlenek ten otvor zvětšit a nakonec se jim to podaří. Čekají na příležitost vedrat se do našeho vesmíru už celé…, už celé -" nakrabatil čelo, "věty?"

"Věky," opravil ho nepřítomně Mrakoplaš.

Peníz otevřel druhou ruku, kterou měl až doposud pevně zaťatou, a ukázal Mrakoplašovi malou stříbřitě šedou perlu.

"Víš, co to je?"

"Ne. Co to je?"

"Já - já si nepamatuju. Ale vím, že to musíme vrátit nazpět."
"Dobře. Tak použij Magický prazdroj. Rozmetej je na kusy a přenes nás domů."
"Ne, to nejde. Ony se magií živí To by všechno jenom zhoršilo. Tady nemohu použít magii."
"Víš to určitě?" řekl Mrakoplaš.
"Obávám se, že v tomhle bodě byla tvá paměť v naprostém pořádku."
"No jo, ale co teda budeme dělat?"
"Já nevím!"
Mrakoplaš se zamyslel a potom si s výrazem člověka, který došel ke konečnému závěru, stáhl zbývající ponožku.
"Tady člověk půlku cihly nenajde," prohlásil jen tak všeobecně. "Bude muset stačit písek."
"Ty na ně chceš zaútočit ponožkou s pískem?"
"Ne. Já se před nimi dám na útěk. Tu ponožku mám pro případ, že by se některá z nich rozhodla nás pronásledovat."

Do Al Kali, ze kterého, stejné jako z Magické věže, zbyly z větší části jen ruiny, se začali vracet lidé. Několik nejodvážnějších obrátilo svou pozornost k zříceninám, a to na základě předpokladu, že tam přežil někdo, kdo by mohl být zachráněn nebo oloupen nebo obojí.
Mezi zříceninami jste mohli mimo jiné vyslechnout i takovýhle rozhovor:
"Tam vespod se něco hýbá!"
"Kde vespod? Pod tímhle? U obou brad Imtalových, ty musíš mít vlčí mlhu! Vždyť to váží alespoň tunu!"
"Sem, bratři!"
Pak se ozvaly zvuky, jaké vydává skupina mužů, která se pokouší zvednout něco těžkého, a pak:
"Je to truhla!"
"Co kdyby to tak byl poklad!"
"Hele, u sedmi měsíců Nasreemu, rostou tomu nožičky!"
"U pěti -"
"Kam to jde? No, kam to jde?!"
"Víš co, vykašli se na to, to není důležité. Ale teď si jednou provždy musíme srovnat jednu věc. Podle legendy to bylo pět měsíců-"
V Klači neberou svou mytologii na lehkou váhu. Je to jen skutečný život, kterému tam nikdo nevěří.

Jezdci tu změnu ucítili, když začali pomalu sestupovat těžkými sněhovými mračny na středové straně rozlehlé Stoské pláně. Ve vzduchu se vznášel ostrý pach.
"Cítíte to?" řekl Nijel. "Přesně to si pamatuju z doby, kdy jsem byl malý kluk. Vždycky ten první den, kdy napadne sníh, vy se ráno vzbudíte, ležíte v posteli a ono je to cítit ve vzduchu. Můžete to skoro ochutnat, tak vstanete -"
Mraky se před nimi náhle rozdělily. Pláň pod nimi od obzoru k obzoru vyplňovala stáda ledových tvorů.
Táhla se na celé kilometry na všechny strany a dunění jejich nohou rozechvívalo vzduch.
V jejich čele se plazili rozlehlí ledovcoví býci, kteří se dorozumívali dunivě skřípavým řevem, pohybovali se jako gigantické radlice a na svém neúnavném postupu zvedali do vzduchu obrovské kusy země. Za nimi se mačkala masa ledovcových krav a telat, která dokončovala zkázu země už tak zdupané býky až na podloží.
Tyhle útvary připomínaly známé pozemské ledovce asi jako lev dřímající za mříží v zoologické zahradě připomíná rozzuřeného lva v jeho domácím prostředí, který se k vám řítí s tlamou dokořán.
"- a jdete - jdete k oknu a -" Nijelova ústa, kterým přestal mozek dodávat další impulzy, se zastavila.
Celou pláň, kam oko dohlédlo, pokrývala masa pohybujícího se ledu. Ledová armáda se drala kupředu a nad ní se zvedal mrak studené vodní páry. Zem se třásla a přihlížejícím bylo okamžitě jasné, že k zastavení něčeho takového bude zapotřebí o něco víc než pár kbelíků soli, písku a nějaká ta lopatka.
"Tak do toho," pobídla Nijela Conina, "vysvětluj. Myslím, že bude lepší, když budeš křičet."
Nijel vrhal na stádo nejisté pohledy.
"Podívejte se, já mám dojem, že tam vidím nějaké postavy," upozornil je Creosot. "Vidíte, tam na těch prvních ledovcích."
Nijel upřel oči naznačeným směrem. A opravdu, na hřbetech prvních ledovců se pohybovaly postavy. Byly lidské, nebo alespoň humanoidní, přesněji řečeno, vzdáleně připomínaly lidi. Nezdálo se mu, že by byly nějak zvlášť velké.
Jak se brzo ukázalo, bylo to tím, že ledovce byly větší, než se zdálo, a Nijel nebyl v odhadu a perspektivě právě nejlepší. Ve chvíli, kdy koně proletěli nad vedoucím ledovcem, starým býkem plným puklin a zjizveným morénami, bylo hned jasné, že hlavní důvod, proč se Ledovým obrům říká Ledoví obři, je prostě ten, že jsou, jednoduše řečeno, skutečně obrovští.
Druhý důvod byl ten, že byli z ledu.
Na vrcholu prvního ledovce se krčila postava velikosti několikapatrového domu a pobízela svého oře pomocí ostrého hrotu připevněného na dlouhém bidle. Stvoření bylo hranaté, spíš jako vybroušené do mnoha ploch a plošek, ve světle se modře a zeleně lesklo. Ve sněhové hřívě mělo stříbrný pásek a malé, hluboko zasazené oči se podobaly kouskům uhle.*
Pak první ledovce narazily na stěnu pralesa a ozval se drtivý praskot. Ze zeleného moře se vznesla hejna

poplašených ptáků. Kolem Nijela, který srovnal krok svého koně s vedoucím ledovcem, se snesl déšť sněhu a dřevěných úlomků.

Nijel si odkašlal.

"Ehm," začal diplomaticky, "mohl byste na slovíčko?"

Před hučící rozbouřenou vlnou země, sněhu a zpřelámaných stromů pádilo stádo vyplašených sobů a ničivý příboj se jim hnal sotva několik metrů za zadními kopyty.

Nijel to zkusil znovu.

"Hej, vy tam!" zakřičel.

Obr k němu otočil hlavu.

"Co chtít?" řekl. "Jít pryč, teplá osoba!"

"Nezlobte se, ale je tohle všechno opravdu nutné?"

Obr na něj zíral jakoby zmrzlý úžasem. Pak pomalu otočil hlavu stranou a podíval se na zbytek stáda, které se, jak se zdálo, táhlo až někam na Okraj. Pak se pohledem vrátil nazpět k Nijelovi.

"Ano," řekl. "Proč my to všechno jinak děláš?"

"Jenže je tady spousta lidí, kteří by byli raději, kdybyste to nedělali," oznámil mu Nijel zoufale. Před postupujícím ledovcem se objevila mohutná kamenná věž, krátce se zakývala a zmizela v oblaku prachu.

"A taky děti a různá malá chlupatá zvířátka."

"Oni musí strádat pro zájem pokrok. Nadešly hodiny, abychom my znovu nadobudeš svět," zaduněl obr. "Celý svět, on z ledu. Přesně v soulad s nevyhnutělný historický zkůšenosť a triumf těrmodynamika."

"To chápu, ale vy to udělat nemusíte," přesvědčoval ho Nijel.

"Nů, ale my chceme!" odpověděl obr. "Bogové zmizelí a my teď svrháme okovy přežitých pověrov."

"Zmrazit celý svět tak, že z něj zbude jedna jediná hrouda ledu - to se mi právě příliš pokrokové nezdá," zavrtěl Nijel hlavou.

"Nám velmi se to líbí."

"Ano, ano," přikývl Nijel zoufale nejistým tónem člověka, který chce chápat všechny strany a je si jistý, že řešení není utopie, že je na dosah ruky, stačí, aby si všichni lidé dobré vůle sedli kolem jednoho stolu a rozumně si věci probrali jako inteligentní, myslící bytosti. "Ale je tohle ten správný čas? Je už svět na triumf ledu zralý?"

"Pro svět budět, svoloč, mnohem lepší, jesťli ano!" prohlásil obr a máchl tyčí, kterou poháněl ledovec, k Nijelovi. Zbraň sice minula koně, ale zasáhla Nijela plnou silou do prsou a vyrazila ho ze sedla, takže padl dolů na ledovec. Řítil se střemhlav po jeho mrazivém úbočí, chvíli se převaloval ve víru drti a nečistot, který ho nakonec vyvrhl na bok do úzkého údolí mezi dvěma pohyblivými ledovými stěnami.

Nešikovně se vyhrabal na nohy a bezmocně zíral do okolní mrazivé mlhy. Přímo na něj se řítil další ledovec.

Naštěstí totéž napadlo i Coninu. Její kůň vyrazil z mlhy a dívka se naklonila v sedle, uchopila Nijela za jeho kožený postroj barbara a přehodila si ho před sebe na koně.

Kůň začal rychle stoupat a Nijel zasípal: "Ten bastard je studený jako psí čumák. Jednu chvíli jsem si myslel, že to půjde, ale s některými lidmi prostě vůbec není řeč."

Stádo dorazilo k dalšímu kopci, kus z něj ohoblovalo, zbytek přelezlo, a to už se před ním otevřela bezmocná Stoská pláň posetá městy.

Mrakoplaš se pomalu přišoural k nejbližší Věci. Jednou rukou vedl za ruku Peníze a v druhé výhružně pohupoval ponožkou s pískem.

"Takže žádná magie, co?" řekl.

"Ne," přikývl chlapec.

"Ať se stane, co se stane, nesmíš použít magii?"

"Tak je to. Tady ne. Věci tady nemají mnoho síly, dokud ovšem nepoužiješ magie. Ale kdyby se jim podařilo prorazit, potom…"

Hlas se mu vytratil.

"To by bylo dost hrozné," přikývl Mrakoplaš.

"Strašlivé," potvrdil Peníz.

Mrakoplaš si povzdechl. Přál si, aby měl svůj klobouk. Bude se bez něj muset bohužel obejít.

"Dobrá. Až křiknu, rozeběhneš se ke světlu. Rozumíš? Žádné ohlížení a tak. Ať se děje, co se děje."

"Ať se děje, co se děje?" zeptal se Peníz nejistě.

"Ať se děje, co se děje." Mrakoplaš se na něj povzbudivě usmál. "Zvláště ať uslyšíš, co uslyšíš."

Na zlomek vteřiny se poněkud obveselil, když uviděl, jak se Penízovy rty tiše stáhly do vyděšeného "O".

"A pak, až se dostaneš na druhou stranu -"

"Co mám dělat?"

Mrakoplaš zaváhal. "Nevím," přiznal nakonec. "Co bude nutné. Tolik magie, kolik bude potřeba. Cokoliv. Zastav je. A…, hm…"

"Ano?"

"Kdyby to…, víš…, jestli to někdo přežije, víš, a všechno dobře dopadne, rozumíš, byl bych rád, kdybys lidem řekl, že jsem tak nějak zůstal tady. Možná že to třeba někdo někam napíše. Ne že bych chtěl třeba sochu, to ne!" dodal hbitě.

Po nějaké chvíli si odkašlal. "Myslím, že by ses měl vysmrkat."

Peníz k tomu účelu použil kraj svého roucha a pak posmutněle potřásl Mrakoplašovi rukou.

"Kdybys někdy…" začal, "víš, chtěl bych ti říct…, ty jsi první, kdo…, bylo to skvělé…, víš, já vlastně nikdy…" Hlas se mu vytratil. Nakonec řekl: "Chtěl jsem jenom, abys to věděl."

"Já tím chtěl říct ještě něco jiného," pustil Mrakoplaš Penízovu ruku. Chvilku vypadal nepřítomně a pak pokračoval. "Jo, už vím. Je opravdu důležité, aby sis pamatoval, kdo skutečně jsi. Není dobré spoléhat na to, že za tebe budou myslet jiní lidé nebo předměty. Oni to většinou pochopí jinak než ty a dopadne to špatně."

"Zkusím si to pamatovat," přikývl chlapec.

"Je to opravdu velice důležité," opakoval Mrakoplaš, teď už spíš pro sebe. "A teď si myslím, že by ses měl pustit do běhu."

Mrakoplaš se připlížil k Věci ještě blíž. Konkrétně tahle měla kuřecí nohy, ale zbytek jejího těla se milosrdně skrýval v něčem, co vypadalo jako složená netopýří křídla.

Nadešel čas na poslední slova pomyslel si Mrakoplaš. To, co teď řekne, bude jednou pravděpodobně velice důležité. Možná že to budou slova, o kterých se bude mluvit, která se budou předávat z generace na generaci a tesat do žulových desek.

To znamená žádné kudrlinky.

"Jediné, co bych si opravdu přál, je, abych tady nebyl," zamumlal nakonec.

Potěžkal ponožku, jednou, dvakrát s ní zatočil nad hlavou a udeřil Věc do místa, které odhadl na její koleno.

Věc ostře zabzučela, bleskově se otočila a současně s vrzáním rozevřela křídla. Pak nepříliš cílevědomě zaútočila supí hlavou na Mrakoplaše a dostala při tom do temene další dobře mířenou ránu ponožkou.

Věc se zapotácela nazpět a Mrakoplaš se zoufale ohlédl. Zjistil, že Peníz stojí na místě, kde ho opustil. Ke své hrůze viděl, že chlapec vykročil směrem k němu a ruce se mu instinktivně zvedají v gestu, kterým se chystal zaútočit na Věc magickými prostředky, jež by ovšem tady znamenaly zkázu jich obou.

"Uteč, ty blbečku!" zaječel, když viděl, že se Věc chystá k protiútoku. Odněkud z nicoty se mu na rtech zhmotnila slova: "Víš, co se dělá s neposlušnými chlapci?"

Peníz zbledl, obrátil se a rozběhl se ke světelnému sloupu. Pohyboval se, jako by běžel sirupem, zápasil se strmou křivkou entropie. Pokřivený obraz světa obrácený naruby se vznášel několik kroků od něj, pak už ho od něj dělily jen centimetry, slabá zvlněná blanka…

Kolem kotníku se mu sevřelo chapadlo a Peníz padl kupředu.

V pádu rozhodil ruce a jedna z nich se zabořila do sněhu. Okamžitě ji však uchopilo něco jiného, něco, co se podobalo teplé kožené rukavici, ale pod hebkým dotekem se ukrýval stisk a síla kalené oceli. Cítil, jak ho teplá ruka táhne neodolatelnou silou vzhůru a spolu s ním i stvoření, které mu viselo na kotníku.

Mihlo se kolem něj něco temného a zrnitého a najednou klouzal po kulatých dlažebních kamenech pokrytých ledem.

Knihovník pustil chlapcovu ruku a postavil se nad Penízem s kusem těžkého dubového trámu v rukou. Lidoop chvilku zíral do podivné temnoty, pak se rameno, loket a zápěstí jeho pravé paže pozvedly v pravé ódě na aplikovanou mechaniku páky a úderem, nevyhnutelným jako vznik a vývoj lidstva, švihly dubovým trámem.

Ozval se čvachtavý zvuk, ublížené zaskřehotání a pálivý stisk na Penízově noze povolil.

Temný sloup se zachvěl. Začaly se z něj ozývat výkřiky a tupé nárazy zkreslené vzdáleností.

Peníz se pracně zvedl na nohy a rozběhl se nazpět do temnoty, ale tentokrát mu silná knihovníkova paže zablokovala cestu.

"Nemůžeme ho tam přece jen tak nechat!"

Lidoop pokrčil rameny.

Z temnoty se ozvalo další zapraskání a pak na okamžik zavládlo téměř naprosté ticho.

Jak jsme řekli, bylo téměř kompletní. Knihovník i Peníz měli dojem, že zachytili zvuk rychle pádících nohou, který se ztrácel v dálce.

Ve svém vlastním světě náhle zaslechli ozvěnu podobných spěšných kroků. Lidoop se podíval přes rameno a rychle odstrčil Peníze stranou. Kolem pekelnou rychlostí prosupělo něco hranatého, otlučeného a dusajícího stovkami malých nožiček, co proběhlo napříč zpustošeným dvorem, a aniž v nejmenším zpomalilo, vrhlo se skokem do mizející temnoty. Černý pilíř naposled zapulzoval a zmizel.

Peníz se vytrhl z knihovníkova sevření a rozběhl se ke kruhu, který rychle bělel. Když doběhl na místo, nohy se mu zabořily do jemného zlatého písku.

"On tam zůstal!" vykřikl zoufale.

"Oook," prohlásil knihovník filozoficky.

"Myslel jsem si, že se přece jen nějak dostane ven. Víš, jak to bývá, v posledním okamžiku."

"Oook?"

Peníz se sehnul a zblízka si prohlížel kameny dláždění, jako by pouhým soustředěním mohl změnit to, co vidí. "Je mrtvý?"

"Oook," shrnul svá pozorování knihovník jediným pohledem. Považoval za zbytečné chlapci vysvětlovat, že Mrakoplaš se teď pohybuje v oblasti, kde dokonce i věci jako čas a prostor nejsou stabilní veličiny, a že by pravděpodobně bylo zbytečné spekulovat s jeho momentálním stavem v tomto konkrétním čase, nehledě k tomu, že Mrakoplaš naopak nemusel být vůbec v žádném čase. Nechtěl chlapci dodávat zbytečně falešnou naději tím, co si sám myslel, totiž že vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem se Mrakoplaš klidně může zítra odněkud vynořit nebo, vzato kol a kolem, třeba už včera, a konečně, že jestli tam byla sebemenší naděje na přežití, tak že to Mrakoplaš jistě dokáže.

"Oh," řekl Peníz.

Pozoroval, jak se knihovník šourá kolem a míří k Věži umění, a zaplavil ho pocit nesmírné opuštěnosti.

"Poslyšte!"

"Oook?"

"Co bych měl dělat já?"

"Oook?"

Peníz ukázal rozmáchlým gestem na okolní trosky a ruiny.

"Víte, myslel jsem si, co kdybych tak udělal něco s tímhle vším?" řekl a hlas se mu jasně kymácel na pokraji hrůzy a paniky. "Myslíte si, že je to dobrý nápad? Víte, já můžu pomáhat lidem. Jsem si jistý, že vy byste si jistě přál být znovu člověkem, že?"

Knihovníkův věčný úsměv se o něco rozšířil a odhalil tak mohutné tesáky.

"No dobrá, tak ne," pospíšil si Peníz. "Ale je spousta jiných věcí, které bych snad mohl dělat, ne?"

Knihovník se na něj chvilku díval a pak mu oči přeletěly k chlapcově ruce. Peníz provinile zamrkal a otevřel dlaň.

Lidoop šikovně zachytil malou stříbrošedou kuličku dřív, než dopadla na zem, a podržel si ji u jednoho oka. Očichal ji, opatrně s ní zatřásl a chvilku ji poslouchal.

Pak švihl rukou a hodil kuličku tak daleko, jak to jen dokázal.

"Co -" začal Peníz, ale vzápětí dopadl do sněhu, protože knihovník ho srazil k zemi a pak si na něj ještě lehl.

Kulička překonala nejvyšší bod své dráhy a obloukem se snesla k zemi. Ozval se zvuk, jako když praskne struna harfy, krátký sbor nesrozumitelných hlasů, kolem proletěl závan horkého vzduchu a bohové Zeměplochy byli na svobodě.

Tvářili se velmi rozzlobeně.

"Teď už opravdu nemůžeme nic dělat, že?" ozval se Creosot.

"Nic," zavrtěla Conina hlavou.

"Ledoví obři zvítězí, co?" pokračoval Creosot.

"Ano," přikývla Conina.

"Ne," zavrtěl hlavou Nijel.

Třásl se zuřivostí, ale možná že to bylo zimou, a byl skoro stejně bledý jako ledovce, které duněly pod nimi.

Conina si povzdechla. "No, ale pak mi řekni, jak si to -"

"Sjeď se mnou dolů a vysaď mě na zem kus před nimi," řekl Nijel.

"Nedovedu si představit, k čemu to bude dobré."

"Já jsem se neptal na tvůj názor," odpověděl jí Nijel tiše. "Prostě to jenom udělej. Vysaď mě na zem kus před nimi, abych měl čas se připravit."

"Připravit na co?"

Nijel jí neodpověděl.

"Povídám," zesílila Conina hlas, "na co se chceš -"

"Buď zticha!"

"Není mi jasné -"

"Podívej," prohlásil tím tichým, trpělivým tónem, jehož dalším stupněm už bývá záchvat vražedného šílenství, "led pokryje celý svět, že? Všichni zahynou, ano? Kromě nás, my samozřejmě nějakou chvíli přežijeme, dokud ty koně nebudou potřebovat svůj…, svůj oves nebo záchod nebo co. To nám moc nepomůže, snad jen že tuhle Creosot by měl chvilku navíc, aby napsal nějaký skvělý sonet o tom, jak přišel náhle mráz a led a zhltly lidstvo hned, nebo tak nějak. Za těch okolností bych všem rád oznámil, že se nedám nikým zrazovat od svých úmyslů, je to absolutně jasné!"

Zalapal po dechu a třásl se jako struna.

Conina zaváhala. Ústa se jí několikrát otevřela a pak zase zavřela, pokaždé, když chtěla něco namítnout, a pak si to rozmyslela.

Našli malou mýtinu v borovém lese, nějaké dva kilometry před ledovým stádem. Dunění ledovců samozřejmě doléhalo až sem, nad vrcholky stromů byl vidět závoj ledové páry a země se třásla jako blána na bubnu.

Nijel přešel do středu mýtiny a několikrát cvičně máchl mečem. Jeho dva druhové ho zamyšleně pozorovali.

"Jestli vám to nevadí," zašeptal Creosot Conině, "tak já bych jel. Právě ve chvílích, jako je tahle, ztrácí střízlivost veškerý svůj, byť i tak poněkud pochybný, půvab. Jsem si naprosto jistý, že konec světa bude vypadat mnohem lépe dnem sklenice, když dovolíte. Věříte v ráj, ó, kvítku s tvářemi broskvovými?"

"Ne, ne v takový, o jakém se mluví."

"Oh," zavrtěl hlavou Creosot. "No, v tom případě se tedy už asi neuvidíme." Povzdechl si. "Jaká škoda. A to všechno jen kvůli nějakému rektu. Hm. Samozřejmě, kdyby se náhodou, nějakou nepředvídanou náhodou, stalo, že by -"

"Sbohem," řekla Conina.

Creosot ztrápeně přikývl, otočil koně a zakrátko zmizel nad vrcholky lesa.

Ze stromů lemujících mýtinu odpadávaly velké kusy sněhu. Vzduch se naplnil sílícím duněním ledovců, které se rychle přibližovaly.

Když poklepala Nijela po rameni, lekl se tak, že upustil meč.

"Co tady děláš?" vyštěkl na ni a začal se přehrabovat ve sněhu.

"Podívej, nechci vyzvídat," řekla Conina mírně, "ale nemohl bys mi říct, co máš vážně v úmyslu?"

Už viděla kopce sněhu a země, které ledovce tlačily před sebou a hnaly přímo k nim a jejichž ohlušující hřmění

provázelo rychlé a rytmické praskání stromových kmenů. A nad vrcholky lesa, tak vysoko, že by šije mohlo oko splést s mraky na nebi, spatřila přídě ledovců.

"Nic," řekl Nijel. "Vůbec nic. Musíme se jim prostě postavit, to je všechno. Proto jsme tady."

"Ale to vůbec nic nezmění," upozornila ho.

"Co se mě týče, pak ano. Když už máme umřít, tak raději umřu takhle. Jako hrdina."

"Myslíš, že takhle vypadá hrdinská smrt?" řekla Conina.

"Ano, já si to myslím. A když jde o mé umírání, je to pro mě jediný názor, který platí."

"Oh."

Na mýtinu vyběhl párek jelenů, ve slepé hrůze si obou lidí ani nevšiml a vzápětí zmizel na opačné straně mýtiny.

"Nemusíš tady zůstat," řekl Nijel. "Ale já jako rektus musím vykonat poslední rektovní čin, víš?"

Conina upřela oči na hřbety vlastních rukou.

"Myslím si, že bych asi měla," řekla nakonec a dodala, "víš, myslela jsem si, že kdybychom měli možnost se navzájem trochu líp poznat, tak -"

"Pán a paní Třasořitkovi, to sis myslela?" prohlásil přímo.

Oči se jí rozšířily. "No -" začala.

"A kým z nich bys chtěla být?" řekl.

První ledovec prorazil na mýtinu v bublající příďové vlně a jeho vrcholek se ztrácel v mracích vlastní výroby.

Přesně v tomtéž okamžiku se stromy na protilehlé straně mýtiny ohnuly téměř k zemi, protože je zasáhla vlna teplého vichru vanoucího od Okraje. Vichr byl plný hlasů - nedůtklivých, hašteřivých hlasů - a zařízl se do mrazivých mračen jako rozžhavené železo do vody.

Conina s Nijelem se vrhli na zem do sněhu, který se pod nimi rychle měnil ve vlažnou břečku. Nad hlavami se jim rozpoutalo něco jako bouře plná výkřiků a něčeho, co jim v první chvíli připadalo jako nesrozumitelný jekot a řev. Když si to později probírali, došli k názoru, že to byla spíš zdůrazňovaná a velmi rozhořčená argumentace. Trvalo to velmi dlouho a pak se to pomalu začalo vzdalovat směrem ke Středu.

Po přednici Nijelovy vesty proudila teplá voda. Opatrně se zvedl a pak strčil do Coniny.

Spolu se přebrodili bahnem a naplaveninou k úbočí násypu a přes balvany a polámané stromy se pracně vyšplhali nahoru. Tam se zastavili a rozhlédli po okolí.

Ledovce prchaly na střed, pronásledovány temnými mračny, ze kterých se na ně snášel déšť blesků. Krajina za nimi byla pokryta sítí jezer, jezírek a louží.

"To jsme udělali my?" řekla Conina.

"Bylo by krásné, kdybychom si to mohli myslet, že?" usmál se Nijel.

"Ano, ale -" začala.

"Ne, asi ne. Kdoví? Pojď, najdeme si koně."

"Krakatoa," řekl Válka, "nebo něco takového. Určitě."

Vypotáceli se z hostince a usadili se v záři odpoledního slunce na lavičce před domem. Válka si dokonce odepjal část svého brnění.

"Já ti nevím," řekl Hlad. "Myslím, že to bylo něco jiného."

Mor zavřel ulepené oči a opřel se zády o prohřáté kameny.

"Já mám dojem," řekl, "že to mělo něco společného s koncem světa."

Válka se zamyšleně poškrábal ve strništi na bradě a pak škytl.

"Co? Celého světa?"

"Řekl bych, že jo."

Válka o tom chvíli přemýšlel. "Dobrá, my máme alibi. Do toho nás nikdo nenamočí."

Do Ankh-Morporku se vraceli lidé. Už to nebylo město prázdných mramorových náměstí, už bylo zase samo sebou. Prostíralo se jako velká a pestrobarevná louže zvratků před celonočním rychlým občerstvením dějin.

Univerzita byla opravena, i když se někdy tvrdí, že se opravila sama, nebo možná, že vlastně jakýmsi tajemným způsobem nebyla vůbec poškozena. Každý úpon břečťanu, každý popraskaný kámen, všechno bylo na svém místě. Supermág sice nabídl, že všechno uvede do stejného stavu, v jakém to bylo v okamžiku dokončení stavby, nové, čisté, neposkvrněné, ale v tomto bodu byl knihovník naprosto nesmlouvavý. Trval na tom, že všechno musí být jako zbrusu staré.

S úsvitem se začali do budovy trousit mágové, po jednom i ve dvojicích, plížili se do svých starých místností a jeden druhému se vyhýbali pohledem. Většina z nich si snažila ve vzpomínkách občas vyvolat nedalekou minulost, kdy žili pod vlivem Magického prazdroje, ale ta jim teď připadala neskutečná jako sen, ze kterého se probudili.

Conina s Nijelem dorazili na Univerzitu právě na snídani a z vděčnosti našli stáj pro Válkova koně. Byla to Conina, kdo trval na tom, že hned musí zajít na Univerzitu a podívat se po Mrakoplašovi, a ona také první zahlédla knihy.

Vylétaly z Věže umění, zakroužily nad budovami Univerzity a ladnými křivkami se snášely ke dveřím reinkarnované knihovny. Jeden nebo dva nejodpudivější grimoáry honily špačky nebo se, podobné sokolům, vznášely nad nádvořím.

Knihovník se opíral o zárubeň a smířlivým okem přihlížel hrátkám svých podřízených. Na přicházející Coninu několikrát zahýbal obočím, což byl jeden z nejvřelejších výrazů na přivítanou, jakého byl schopen.

"Je tady Mrakoplaš?" zeptala se.

"Oook."

"Promiňte?"

Lidoop neodpověděl, vzal je oba za ruce a podobný pytli mezi dvěmi kůly je vedl napříč nádvořím ke věži.

Uvnitř hořelo několik zapálených svíc a v jejich záři uviděli Peníze sedícího na židli. Knihovník, podobný starému rentiérovi z ještě starší rodiny, jim mírnou úklonou doporučil jeho společnost a poodešel.

Peníz jim kývl na pozdrav. "Vždycky pozná, když mu lidé nerozumějí," řekl. "Není to úžasné?"

"Kdo jsi?" zeptala se Conina.

"Peníz."

"Ty tady studuješ?"

"Studuju tady a myslím, že se toho musím ještě hodně naučit."

Nijel obcházel kolem stěn a občas do některého místa strčil. Musel přece existovat nějaký rozumný důvod, proč se nezřítily, ale pokud tomu tak bylo, nenašel by se ten důvod v žádném případě v království stavebního inženýrství.

"Hledáte Mrakoplaše?" řekl Peníz.

Conina se zamračila. "Jak jsi to uhodl?"

"Řekl mi, že ho určitě někdo přijde hledat."

Conina se uvolnila. "Promiň," omlouvala se, "máme za sebou dost náročný čas. Myslím si, že to byla nějaká magie, nebo co. Je v pořádku, doufám? Poslyš, nevíš, co se tady vlastně dělo? Bojoval se supermágem?"

"Ano, bojoval. A vyhrál. Bylo to velice…, zajímavé. Byl jsem u toho. Ale pak musel odejít," odpověděl jim Peníz, jako kdyby odříkával naučený text.

"Cože? A to je všechno?"

"Ano."

"Tomu nevěřím," prohlásila Conina. Kolena se jí sama pokrčila do střehu a kotníky na zaťatých rukou jí zbělely.

"Je to pravda," řekl Peníz. "Každé slovo z toho, co jsem řekl, je pravdivé. Musí být."

"Já bych chtěla vědět -" začala Conina, ale Peníz vstal, natáhl ruku a řekl: "Mlč."

Ztuhla. Nijel znehybněl uprostřed pohybu.

"Teď odejdete," řekl Peníz příjemným, vyrovnaným hlasem, "a už se na nic nebudete ptát. Budete naprosto spokojení. Budete znát odpovědi na všechny své otázky. Budete žít šťastně až do smrti. Zapomenete, že jste kdy slyšeli tahle slova. A teď běžte."

Pomalu a jako loutky se otočili a vykročili ke dveřím. Knihovník jim otevřel dveře, nasměroval je ven a pak za nimi zavřel.

Potom otočil hlavu a zadíval se na Peníze, který se zhroutil ve své židli.

"Dobře, dobře!" zvolal chlapec, "ale to byla jen taková malá magie! Musel jsem to udělat. Sám jsi říkal, že lidé musí zapomenout."

"Oook?"

"Já si nemůžu pomoct! Je tak jednoduché něco změnit!" Sevřel si hlavu rukama. "Musím něco vymyslet! Nemůžu tady zůstat, všechno, na co sáhnu, je špatné, je to, jako kdybych se pokoušel spát na hromadě vajec. Prosím tě, řekni mi, co mám dělat!"

Knihovník se několikrát otočil na zadku kolem dokola, což byl jasný důkaz jeho hlubokého soustředění.

Co nakonec přesně řekl, nebylo zaznamenáno, ale Peníz se usmál, přikývl a potřásl knihovníkovi rukou. Pak rozpažil ruce, zvedl je nad hlavu a vstoupil do jiného světa. Ten svět měl uprostřed jezero, na obzoru se rýsovaly tmavomodré hory a ze stínů stromů ho s mírným podezřením pozorovalo několik bažantů. To patřilo k magii, kterou se nakonec naučili všichni supermágové.

Supermágové se totiž nikdy nestanou součástí světa. Vždycky se do něj jen tak na chvíli oblečou.

Chlapec se uprostřed palouku ohlédl a zamával knihovníkovi. Lidoop na něj povzbudivě zakýval.

Pak se koule cizího světa propadla sama do sebe a poslední supermág zmizel z tohoto světa do světa vlastního.

I když to vlastně s naším příběhem nemá mnoho společného, rádi bychom uvedli skutečnost, že o nějakých osm set kilometrů dál opatrně procházelo mezi stromy malé hejno, v tomto případě spíše stádo, ptáků. Hlavy měli jako plameňák, těla jako krocan a nohy jako zápasník sumo. Pohybovali se trhavým kývavým krokem, jako kdyby měli hlavy s nohama spojené gumovým lankem. Patřili k druhu velmi výjimečnému i v pestrém rámci zeměplošské fauny, a to především proto, že jejich nejúčinnějším a prakticky jediným způsobem obrany bylo rozesmát svým zjevem každého nepřítele tak, aby oni sami dokázali uprchnout dřív, než se vzpamatuje.

Možná že by to Mrakoplaše alespoň částečně uspokojilo, kdyby zjistil, že se tento pták v řeči místních domorodců jmenuje rektus.

Kšeft u Zašitého bubnu se moc nehýbal. Strážný trol, přikovaný na řetěze u vchodu, se odsunul do stínu a s nepřítomným pohledem si někoho vybíral ze zubů.

Creosot si sám pro sebe tiše pozpěvoval. Objevil pivo, a ke všemu ještě za ně nemusel platit, protože mince pochlebování - tak zřídka používané v doupatech Ankh-Morporku - měly až neuvěřitelný účinek na dceru hospodského. Bylo to velké, neustále vesele naladěné děvče barvy, a aniž bychom to chtěli jakkoliv zdůrazňovat, i

tvaru špatně vykynutého a ještě neupečeného bochníku chleba. Byla naprosto unesena. Ještě nikdy se nikdo o jejích ňadrech nevyjádřil jako o "melounech zdobených diamanty".

"Je to přesně tak," potvrdil Serifa sklouzl ze své lavice, "o tom nemůže být pochyb." Když to nebudou ty velké žluté, tak určitě ty menší zelené, ty s výrazným žilkováním, pomyslel si mravně.

"A co jste to říkal o mých vlasech a tak?" nadhodila laškovně, zatlačila ho nazpět na lavici a dolila mu korbel.

"Oh, to." Serifovo obočí s stáhlo ke kořeni nosu. "Jsou jako kozlíci stád, co se pasou na úbočí hory…, té hory - jakseksakrujmenuje - a o tom není pochyb. A co se týče tvých uší," dodal rychle, "ani jedna z těch růžových mušliček, které zdobí mořem líbané pláže -"

"Ale jak přesně, jako stádo kozlíků?" dorážela.

Serif zaváhal. Tohle vždycky považoval za jeden ze svých nejzdařilejších výtvorů. Teď se poprvé ocitl tváří v tvář proslulé ankh-morporské literární indolenci. Kupodivu, udělalo to na něj velmi silný dojem.

"Zajímalo by mě, jestli tvarem, délkou nebo zápachem," pokračovala.

"Myslím," prohlásil vážně Serif, "že když o tom tak přemýšlím, chtěl jsem tím vlastně říct, že naopak právě vůbec jako stádo těch chcípáků nevypadají."

"Cože?" Dívka přitáhla džbán s pivem k sobě.

"A řekl bych, že bych si dal ještě trochu toho pití," prohlásil naprosto nevychovaně, "a potom…, a taky…, chtěl jsem se taky zeptat, totiž, jestli náhodou nejste -" Podíval se po očku na dívku a pak se konečně odhodlal. "Nejste náhodou také dobrá vypravěčka?"

"Cože?"

Olízl si rty, které mu náhle vyprahly. "Víte, chtěl jsem se zeptat, jestli neznáte nějaké pohádky?" zakrákoral.

"Ach tak. Ano, znám, spoustu."

"Spoustu?" zašeptal nevěřícně Creosot. Většina z jeho konkubín znala jednu nebo dvě z těch nejznámějších a všechny společně by jich daly dohromady sotva tucet.

"Stovky. Chtěl byste si nějakou poslechnout hned?"

"Cože? Teď?"

"Pokud chcete? Sám vidíte, že tady není žádný provoz."

Možná že jsem přece jen zemřel, pomyslel si Creosot. A tohle je asi ráj. Vzal ji za ruku. "Víš, už jsou to celé roky od chvíle, kdy jsem naposled slyšel opravdu dobré vyprávění. Ale byl bych nerad, abyste dělala něco, co sama nechcete."

Uklidňujícím gestem ho popleskala po ruce. Jaký milý starý pán, pomyslela si. Když ho srovnám s většinou těch, co sem chodí…

"Tak třeba tu, kterou jsem slýchávala od své babičky. Tu znám snad i pozpátku," usmála se.

Creosot usrkl piva a pozoroval stěnu před sebou. Cítil se jako ve vlahém obláčku. Stovky, opakoval si v duchu. A některé z nich zná i pozpátku!

Dívka si odkašlala a zpěvným hlasem, při jehož prvních slovech se Creosotovi zrychlil tep, začala: "Byl jednou jeden muž a ten měl osm synů -"

* * *

Patricij seděl u okna a psal. Jeho hlava, co se týče posledního jednoho nebo dvou týdnů, byla jako by plná prachového peří a to se mu vůbec nelíbilo.

Služebník zapálil lampu, aby rozptýlil houstnoucí šero, a první časné můry se pustily do svého věčného a nebezpečného tance kolem světla. Patricij je pozorně sledoval. Z jakéhosi důvodu, který nebyl s to pochopit, se cítil velmi nejistý v přítomnosti skla, ale to zdaleka nebylo to, co ho při pozorování poletujícího hmyzu tak znepokojovalo.

Děsilo ho, že musel ze všech sil přemáhat neodolatelnou touhu chytat můry jazykem.

Hafal ležel pánovi u nohou a občas si ze sna spokojeně štěknul.

Všude ve městě se postupně rozsvěcovala světla, ale několik posledních pramínků sluneční záře svítilo na cestu skupinkám chrličů, které si navzájem pomáhaly v dlouhém výstupu nahoru pod střechy.

Knihovník je pozoroval z otevřených dveří a s filozofickou bohorovností se škrábal. Pak se obrátil, vešel dovnitř a noc zavřel venku.

V knihovně bylo teplo. V knihovně bylo stále teplo, protože přebytek magie, který měl na svědomí světélkování, současně mírně přihříval vzduch.

Knihovník se spokojeně rozhlédl po svém království a naposled obešel regály s podřimujícími svazky. Pak si odtáhl pokrývku do útulného soukromí pod svým stolem, dal si poslední banán na dobrou noc a klidně usnul.

Ticho pomalu obsadilo celou knihovnu. Nehlučně zaplavilo i zbytky olámaného, špinavého a přižehnutého klobouku, který knihovník nedlouho předtím téměř obřadně uložil do výklenku ve zdi. Není důležité, jak daleko se mág zaběhne, pro svůj klobouk se vždycky vrátí.

Ticho naplnilo Univerzitu stejně, jako voda plní jámu. Noc se rozlila po Zeměploše, podobná řídkým švestkovým povidlům nebo snad borůvkové marmeládě.

Ale bude ráno. Vždycky bude další nové ráno.

Terry Pratchett
MAGICKÝ PRAZDROJ

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Z anglického originálu Sourcery,
vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz Ltd.
v Londýně v roce 1988,
přeložil Jan Kantůrek.

Copyright © 1988 by Terry and Lyn Pratchett
Translation © 1995 by Jan Kantůrek
Cover © 1988 by Josh Kirby

ISBN 80-85609-67-3